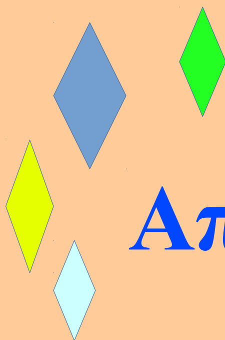
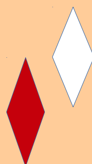

Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Τέταρτο
(2010-2011)

Λιζέτα Βρανά

Copyright © 2016
Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο
μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή
των περιεχομένων του παρόντος βιβλίου
χωρίς γραπτή άδεια από τη συγγραφέα.

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1517426071 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Συναγερμός	σελ.	4
Επιπτώσεις κρατικής πτώχευσης		7
Η παγκόσμια οικονομία (κλασικό ανέκδοτο)		9
Η απάτη της ψυχολογίας		16
Παραδοξότητες		24
Το κοσμικό σφάλμα		46
Το Πρόσωπο του Θεού		50
Τι είναι ζωή; Τι είναι φωτιά;		55
Σκοπός της ζωής		57
Θάνατος		60
Κοσμολογία		63
Κορύφωση όλων των Κρίσεων		64
Απόλυτο μηδέν		70
Έγκλημα και τιμωρία		79
Παγίδες		82
Reality shows		97
Παγκόσμια Συνομωσία		119
Η Μυστική Αδελφότητα		120
Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος		126
Καταπίεση		130

Συναγερμός

Τρίτη, 1 Ιουνίου 2010

Μου τηλεφωνεί η αδελφή μου από τη δουλειά και με πληροφορεί, γεμάτη πανικό, ότι όλοι οι συνάδελφοί της σηκώνουν άρον-άρον τα χρήματά τους από τις τράπεζες και τα πηγαίνουν στην Κύπρο! Με συμβουλεύει να κάνω το ίδιο, δηλαδή να μαζέψω όσα χρήματα έχω στην τράπεζα και να τα βγάλω στο εξωτερικό. Ανησυχώ, μα πριν κάνω οτιδήποτε φροντίζω να ζητήσω τη γνώμη των ξαδερφών μου, οι οποίοι γνωρίζουν κάπως καλύτερα τα πράγματα. Μου λένε ότι πράγματι, πολλοί το κάνουν αυτό εξαιτίας της πρόσφατης οικονομικής κρίσης που μαστίζει την Ελλάδα. Αναμένεται πτώχευση της χώρας το Σεπτέμβρη και αν γίνει αυτό, οι τράπεζες θα δεσμεύσουν τα χρήματα των καταθετών.

Μεταλλάξεις του Matrix: Παγκόσμια οικονομική κρίση έχει αναγγελθεί από πέρυσι. Σχεδόν όλες οι χώρες του κόσμου είναι χρεωμένες ως το λαιμό με εξωτερικό ή/και δημόσιο χρέος. Μέχρι πέρυσι μας έλεγαν στις Ειδήσεις ότι η Ελλάδα δεν κινδυνεύει άμεσα από την κρίση και ότι "λεφτά υπάρχουν". Ωστόσο, από τον Οκτώβρη του 2009, μόλις έφυγε η Νέα Δημοκρατία από την εξουσία και ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ, αποκαλύφθηκε πως η Ελλάδα έχει εξωτερικό χρέος 400 δις ευρώ λόγω αυθαιρεσιών του δημοσίου και των πολιτικών! Μαζί με το δημόσιο χρέος το ποσό ανέρχεται στα 800 δις ευρώ και θεωρείται μη διαχειρίσιμο!

Παρόλα αυτά, πολλές ευρωπαϊκές χώρες είναι σε χειρότερη κατάσταση από την Ελλάδα -όπως η Ιρλανδία, η Ισπανία και η Πορτογαλία. Ως και η κοσμοκράτειρα Αμερική χρωστάει σχεδόν 14 τρις δολλάρια (δεν έχω καταλάβει σε ποιους) και κοντεύει να βαρέσει πτώχευση. *Αργότερα, θα αποφύγει τη πτώχευση τυπώνοντας έξτρα χρήματα! Ωραίο κόλπο! Γιατί δεν το κάνει και η Ελλάδα αυτό;* Μονάχα η Κίνα παραμένει

αλώβητη από την παγκόσμια οικονομική κρίση και εξελίσσεται στη νέα υπερδύναμη του πλανήτη...

Τέλος πάντων, για να μειώσει κάπως η χώρα μας το αυξανόμενο χρέος παίρνει συνεχώς δάνεια από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Ως συνέπεια, οι ξένοι δανειστές απαιτούν δρακόντια μέτρα λιτότητας από τους Έλληνες: Σοβαρές μειώσεις μισθών και συντάξεων, κατάργηση 13ου και 14ου μισθού, αυξήσεις φόρων και τιμών, δηλαδή πρωτοφανής φτώχεια που μέλλει να επιδεινωθεί στα επόμενα χρόνια. Ήδη παρατηρείται σοβαρή μείωση τζίρου στα καταστήματα, λουκέτα με το σωρό, τεράστια ανεργία κλπ.

Λεπτομέρεια 1η: Συζητιέται να μειώνεται ο μισθός του ιδιωτικού υπαλλήλου ακόμη περισσότερο, αν ο εργοδότης κρίνει πως η απόδοση του υπαλλήλου είναι ανεπαρκής!

Λεπτομέρεια 2η: Στους κεντρικούς δρόμους των Αθηνών ένα στα τέσσερα μαγαζιά έχει βάλει λουκέτο! Επίσης, στην αγορά των Καλογήρων, όπου άλλοτε δεν χωρούσες να περπατήσεις στο δρόμο απο τον κόσμο που κυκλοφορούσε για ψώνια, ένα στα έξι καταστήματα έχει κλείσει!

Υποψία - βεβαιότητα: Δεν υπάρχει οικονομική κρίση. Η όλη ιστορία είναι μια τεράστια μηχανορραφία της elite προκειμένου να χάσουν οι προλετάριοι όλα εκείνα τα εργατικά δικαιώματα που με αγώνες απέκτησαν τα τελευταία 70 χρόνια. Απώτερος στόχος των ισχυρών είναι να επαναφέρουν τις μάζες στο επίπεδο που βρίσκονταν πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν δούλευαν 12 ώρες την ημέρα χωρίς ρεπό, για ένα πιάτο φαγητό.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι μια θαυμάσια δικαιολογία για να δεχτούν οι φτωχοί την αδικία χωρίς πολλά παράπονα. Άλλωστε, οι πολιτικοί δεν διστάζουν να επιρρίψουν ευθύνες στο λαό, διατυμπανίζουν ότι “Μαζί τα φάγαμε”. Οι πολλοί το δέχονται στωικά και παπαγαλίζουν “Όλοι φταίμε” ή τους πιάνει ένας αφύσικος μισελληνισμός του τύπου “Οι Έλληνες είναι τεμπέληδες, κλέφτες και ανεπρόκοποι” -λες και οι ίδιοι δεν είναι Έλληνες.

Πέρα από αυτά, οι “πολλοί” είναι χωμένοι σε κυκλώματα

και όλοι τους βολεύονται αργά ή γρήγορα. Ξέρω καλά πως όλοι *Αυτοί,* με κάποιο τρόπο ο καθένας, θα τη βγάλουν καθαρή στο τέλος επειδή ακριβώς υπηρετούν τα κυκλώματα. Κι αν κάποια στιγμή, λόγω κρατικής πτώχευσης, χάσουν πχ 10 ευρώ, μέσα σε λίγα χρόνια και με διάφορα κόλπα που ξέρουν, θα κερδίσουν 50 ευρώ. Λίγοι μόνο "χαζοί" και "απροσάρμοστοι", σαν εμένα ας πούμε, θα έχουν πραγματικές απώλειες.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση σηματοδοτεί οριστικά την είσοδο στη Νέα Εποχή: Με δικαιολογία την πάταξη της φοροδιαφυγής, όλες οι δημόσιες υπηρεσίες και τράπεζες συνδέονται πλέον μέσω κομπιούτερ, έτσι ώστε το Κράτος να ενημερώνεται άμεσα για την οικονομική και φορολογική κατάσταση του καθενός. Παράλληλα, ετοιμάζεται γοργά η λεγόμενη "Κάρτα του Πολίτη", προστάδιο του περιβόητου ηλεκτρονικού σφραγίσματος 666. Σκοπός όλων αυτών των μέτρων είναι ο διαρκής έλεγχος και η ολοσχερής ποδηγέτηση του κάθε ανθρώπου πάνω στη γη. Είπαμε, όμως: Οι πολλοί τα γνωρίζουν όλα αυτά και δεν έχουν πρόβλημα. Είναι ήδη πουλημένοι μέχρι τα κόκκαλα...

Πρόβλεψη: Καθώς οι χώρες της γης φτωχαίνουν ξαφνικά, χρεώνονται στο ΔΝΤ και χρεωκοπούν ή μία πίσω από την άλλη, φαίνεται ολοκάθαρα η "ανικανότητα" των ηγετών τους. Μοιραία, οι λαοί στρέφονται ενάντια στις κυβερνήσεις τους, καθώς όλα τα κόμματα αποδεικνύονται μυστηριωδώς ανίκανα. Και τότε, εκεί που δεν θα φαίνεται πουθενά φως, θα εμφανιστεί ξαφνικά η Παγκόσμια Υπερκυβέρνηση που θα λύσει όλα τα οικονομικά και άλλα προβλήματα του πλανήτη στο πιτς φυτίλι!

Δεν μπορώ να μη συλλογιστώ τα εξής: Ως τις αρχές του 1990, που εγώ δεν είχα πολλά χρήματα στην τράπεζα, ο τόκος στις τράπεζες ήταν 13-18% ετησίως. Μόλις εγώ μάζεψα ένα-δυο εκατομμύρια δραχμές, ο τόκος άρχισε να πέφτει κατακόρυφα και τώρα έχει φθάσει στο 1%! Από το περσινό καλοκαίρι, που μπήκαν στο λογαριασμό μου εκείνα τα 25.000 ευρώ από την πώληση του πατρικού μας, τότε ακριβώς πλάκωσε η παγκόσμια οικονομική κρίση, η οποία δεν ξέρει κανείς που θα καταλήξει! *Τυχαίο; Δε νομίζω, καθόλου δε νομίζω...*

Όπως και να 'χει, ακόμη μια φορά το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα βρίσκεται σε κίνηση, φέρνοντας τα πάνω κάτω -δηλαδή: Σε περίπτωση κρατικής πτώχευσης, όλοι οι ανεπρόκοποι αχαΐρευτοι που χρωστούν χιλιάδες ή εκατομμύρια ευρώ στο κράτος ή σε τράπεζες θα τη γλυτώσουν, καθώς θα διαγραφούν τα χρέη τους λόγω κατάρρευσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Από την άλλη πλευρά, όσοι εργατικοί και φρόνιμοι άνθρωποι έχουν συγκεντρώσει κάποιες οικονομίες στην τράπεζα, θα τις χάσουν σχεδόν όλες! Χάρη σε αυτόν τον μηχανισμό του Matrix, οι λογικοί μετρημένοι άνθρωποι αδικούνται και καταποντίζονται, ενώ τα μισότρελα παράσιτα τη βγάζουν καθαρή!

Στη δική μου περίπτωση, η οικονομική κρίση είναι ένας ακόμη σπασμωδικός συντονισμός του Πλέγματος, που αποσκοπεί να οδηγήσει σε οικονομικό αδιέξοδο εμένα και ανθρώπους σαν εμένα. Η αλήθεια είναι ότι ως χθες δεν έπαιρνα στα σοβαρά την οικονομική κρίση, θεωρούσα πως δεν με αφορούσε. Στο κάτω-κάτω, εγώ ζω με κλάσματα μισθού ήδη από το έτος 2000 κι έχω ξεχάσει αυξήσεις, δώρα, μόνιμη ασφάλιση κι επαγγελματική σταθερότητα. Τώρα, όμως, δεν μπορώ πια να αγνοώ τον επικίνδυνο κλοιό που σφίγγει ολοένα γύρω μου. Δεν θα μου άρεσε να εξανεμιστούν οι καταθέσεις μου στο πουθενά. Κατ' αρχήν, αναζητώ πληροφορίες στο Internet σχετικά με τις

Επιπτώσεις Κρατικής Πτώχευσης: Αν γίνει πτώχευση, δεν θα μπορούν πλέον να πληρωθούν μισθοί, συντάξεις, προμηθευτές, δάνεια. Στην περίπτωση της Ελλάδας είναι δύσκολο να προβλέψουμε τις ακριβείς επιπτώσεις, ωστόσο μπορούμε να δούμε το παράδειγμα της Αργεντινής: Η χώρα αντιμετώπισε κρίση από το 1998 ως το 2002, ακολούθησε διετής ύφεση, ύστερα είσοδος στο ΔΝΤ και σύντομα πτώχευση. Τα αποτελέσματα ήταν:
Παραίτηση της πολιτικής ηγεσίας
Κατάρρευση του χρηματοπιστωτικού συστήματος
Μείωση παραγωγικότητας κατά 20% (= λουκέτα)
Ανεργία 23%

Αύξηση έμμεσων φόρων
Μείωση κρατικών δαπανών
Απώλεια κοινωνικών παροχών (πχ υγεία)
Όριο ανάληψης στους τραπεζικούς λογαριασμούς (εβδομαδιαίο)
Άμεση υποτίμηση νομίσματος 28%, που σταδιακά έφτασε το 75%!
Μετατροπή τραπεζικών λογαριασμών σε προθεσμιακούς (ενός έτους)
Στην Ελλάδα μάλλον θα καταργηθεί το ευρώ και θα επιστρέψουμε στη δραχμή (πράγμα που σημαίνει κάθετη υποτίμηση του νομίσματος και μεγάλη φτώχεια)

... Κατόπιν των ανωτέρω, είμαι αναγκασμένη να βρω μια συνετή διέξοδο. Δεν μπορώ πια να κάνω πως δεν ακούω ούτε βλέπω, οπότε εξετάζω τις εξής εναλλακτικές λύσεις:

α) Να σηκώσω όλα τα λεφτά και να τα φέρω σε ασφαλή κρυψώνα στο σπίτι;
Όχι. Τέτοια κρυψώνα δεν υπάρχει στο σπίτι. Επιπλέον, αν τελικά επιστρέψουμε στη δραχμή, τα ελληνικά ευρώ θα κηρυχτούν άχρηστα.
β) Να μεταφέρω τα χρήματα στην Αγγλία και να τα μετατρέψω σε λίρες;
Όχι. Το ταξίδι και η φασαρία θα μου στοιχίσει περισσότερο από την πιθανή υποτίμηση του ελληνικού νομίσματος.
γ) Να επενδύσω σε κάποιο ακίνητο, κατάλληλο και για δική μου ιδιοκατοίκηση;
Ίσως. Δεν ξέρω πώς θα διαμορφωθεί το κλίμα εδώ, στο οικογενειακό μας "μέγαρο", μετά από λίγα χρόνια. Οι γονείς μου έχουν πια παραγεράσει, ενώ οι Μαρκάκηδες γίνονται όλο και πιο αινιγματικοί, απαιτητικοί, θορυβώδεις.

Αυτή η τελευταία λύση δεν άρεσε καθόλου στον ανηψιό μου το Γιάννη. Λέει ότι τα σπίτια όσο πάνε χάνουν την αξία τους κι ότι η εφορία θα με θερίσει κι ας είμαι άνεργη. Μου προτείνει να μεταφέρουμε τα λεφτά στην Αγγλία, να πάμε οι δυο μας ταξίδι εκεί και να βάλω και το δικό του όνομα στο λογαριασμό, σε περίπτωση που χρειαστούμε ρευστό κι εγώ έχω σπάσει κανένα πόδι! Μέχρι και η μητέρα μου τρόμαξε όταν το

άκουσε! Είναι ηλίου φαεινότερον ότι ο νεαρός ονειρεύεται να βάλει χέρι στα χρήματά μου...

Πιστεύω ότι είναι καλύτερα να επενδύσω σε μια γκαρσονιέρα, όσο το δυνατόν γρηγορότερο. Δυστυχώς δεν υπάρχει άλλος χρόνος: Όσο παραμένουν τα λεφτά στην τράπεζα, κινδινεύουν με ραγδαία υποτίμηση, ενώ ανοίγουν και την όρεξη των Μαρκάκηδων για διαφόρων ειδών δολοπλοκίες. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σκαρώσουν. Όσο νά 'ναι, ένα ακίνητο δεν ρευστοποιείται εύκολα. Ξεκινώ από αύριο το ψάξιμο λοιπόν...

Η παγκόσμια οικονομία με παραδείγματα (κλασικό ανέκδοτο)

Καπιταλισμός: Έχεις δυο αγελάδες και παίρνεις δάνειο από την τράπεζα για να αγοράσεις έναν ταύρο και να μεγαλώσεις το κοπάδι. Το ίδιο κάνουν και πολλοί άλλοι κτηνοτρόφοι, με αποτέλεσμα να χρωστάνε στο τέλος όλοι στις τράπεζες και να μη μπορεί κανείς να ξεπληρώσει τα χρέη του. Το κράτος, για να βοηθήσει τις τράπεζες και τους αγελαδοτρόφους, κόβει λεφτά από μισθωτούς και συνταξιούχους με αποτέλεσμα να μη μπορούν να αγοράσουν κρέας και γαλακτοκομικά, να μειώνεται ο τζίρος των κτηνοτρόφων και να αυξάνονται ακόμα περισσότερο τα χρέη τους στις τράπεζες από τους τόκους. Στο τέλος καταστρέφονται σχεδόν όλοι.

Σοσιαλισμός: Έχεις δυο αγελάδες και δίνεις τη μία στον γείτονά σου.

Κομμουνισμός: Έχεις δυο αγελάδες, η κυβέρνηση παίρνει και τις δυο και σου δίνει λίγο γάλα.

Φασισμός: Έχεις δυο αγελάδες, η κυβέρνηση παίρνει και τις δυο και σου πουλάει λίγο γάλα.

Ναζισμός: Έχεις δυο αγελάδες, η κυβέρνηση τις παίρνει και σε σκοτώνει κιόλας.

Γραφειοκρατία: Έχεις δυο αγελάδες, η κυβέρνηση παίρνει και τις δυο, σκοτώνει τη μία, αρμέγει την άλλη και στο τέλος πετάει το γάλα.

Αμερικάνικη οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες, πουλάς τη μία και αναγκάζεις την άλλη να παράγει το γάλα που αντιστοιχεί σε

τέσσερις αγελάδες. Ύστερα προσλαμβάνεις έναν εμπειρογνώμονα για να αναλύσει τους λόγους για τους οποίους η αγελάδα έπεσε νεκρή.

Γιαπωνέζικη οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες και τις ανασχεδιάζεις έτσι ώστε να έχουν το 1/10 του μεγέθους τους και να παράγουν 20 φορές περισσότερο γάλα. Μετά σχεδιάζεις ένα έξυπνο καρτούν, το ονομάζεις Cowkemon και το πουλάς σε όλο τον κόσμο.

Γαλλική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες και απεργείς επειδή θέλεις τρεις.

Βρεταννική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες και είναι και οι δυο τρελές.

Γερμανική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες και τις ανασχεδιάζεις έτσι ώστε να ζουν 100 χρόνια, να τρώνε μια φορά το μήνα και να αυτοαρμέγονται.

Ιταλική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες αλλά δεν ξέρεις που είναι, έτσι κάνεις διάλειμμα για φαγητό.

Ρώσικη οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες, τις μετράς και μαθαίνεις ότι έχεις πέντε. Τις ξαναμετράς και μαθαίνεις ότι έχεις 42. Την τρίτη φορά βλέπεις ότι έχεις δυο ξανά. Μετά σταματάς να μετράς και ανοίγεις ακόμη ένα μπουκάλι βότκα.

Κινέζικη οικονομία: Έχεις δύο αγελάδες, 300 ανθρώπους να τις αρμέγουν, ισχυρίζεσαι ότι εξασφαλίζεις πλήρη απασχόληση και υψηλή παραγωγικότητα, και φυλακίζεις τον δημοσιογράφο που ανακοινώνει τους παραπάνω αριθμούς.

Ινδική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες και απλά τις λατρεύεις.

Ελληνική οικονομία: Έχεις δυο αγελάδες, τις πουλάς όσο-όσο, με τα λίγα χρήματα που εισπράττεις δίνεις προκαταβολή για να πάρεις αυτοκίνητο, το οποίο αποπληρώνεις σε 8000 δόσεις.

Δική μου οικονομία: Δεν έχεις καμία αγελάδα, ωστόσο καταφέρνεις να επιβιώνεις χωρίς να κλέβεις, ή να δανείζεσαι, ή να παρασιτείς, ή να δουλεύεις σε κανέναν από τους παραπάνω. Έτσι, όλοι νομίζουν πως έχεις τουλάχιστον δυο αγελάδες και σε κυνηγάνε από το πρωί ως το βράδι για να τους δώσεις δανεικά και αγύριστα...

Τρίτη, 8 Ιουνίου 2010

Έχω ήδη επισκεφθεί τέσσερις γκαρσονιέρες (μάλλον απογοητευτικές: παλιές, μικροσκοπικές, σκοτεινές, με υποτυπώδη κουζίνα και λουτρό, μέσα σε πνιγηρά σοκάκια) κι έχω διαβάσει αμέτρητες αγγελίες για πώληση οικιών. Μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι με τα χρήματα που διαθέτω (~30.000 ευρώ συνολικά) δεν πρόκειται να βρω τίποτα της προκοπής.

Το μόνο που θα μπορούσα να αγοράσω είναι καμιά "Ισόγεια γκαρσονιέρα 25 μ2 στο Κερατσίνι". Μόνο που το λέω, με πιάνει κατάθλιψη! Ούτε λόγος να χρησιμοποιήσω εγώ κάτι τέτοιο για ιδιοκατοίκηση. Όσο για εκμετάλλευση, δεν συμφέρει καθόλου: Τέτοια διαμερίσματα νοικιάζονται γύρω στα 250 ευρώ το μήνα, μείον 50 ευρώ το μήνα η εφορία, μείον 2000 ευρώ που θα μου στοιχίζει το βάψιμο και το ρεκτιφιέ κάθε φορά που θα αλλάζω νοικάρη, τι θα μου μένει; γύρω στα 100 ευρώ το μήνα κέρδος -κι αυτό στην καλύτερη των περιπτώσεων. Κι αν μου τυχαίνουν τίποτα τρελοί νοικάρηδες που καταστρέφουν το σπίτι χωρίς να πληρώνουν καν το ενοίκιο; Με την τύχη που έχω εγώ, αυτό είναι το πιθανότερο, κι άντε κυνήγα τους μετά! Κι αν κάποτε θελήσω να το πουλήσω; "Όσο δύσκολο είναι να βρείς γαμπρό, τόσο δύσκολο είναι να βρεις αγοραστή για ένα ακίνητο!" έλεγε κάποτε η φίλη μου η Μαρία Σχοινά. Ας μένει το βύσσινο, λοιπόν...

Παρόλα αυτά, μετά από παρώτρυνση της μητέρας μου, σήμερα το απόγευμα πήγαμε μαζί στην Καλλίπολη και είδαμε ένα συμπαθητικό διαμέρισμα 35 μ2, που ήταν όντως καλοδιατηρημένο, σε γραφικό πεζόδρομο με πράσινο, απέναντι από εκκλησία, σε απόσταση 300 μέτρων από τη θάλασσα. Ωστόσο, αποδείκτηκε μάλλον υπόγειο παρά ισόγειο, εφόσον βλέπει σε μια μικρή εσωτερική αυλή η οποία βρίσκεται ακριβώς έξω από την κρεβατοκάμαρά μου και περιβάλλεται από τοιχώματα ύψους πέντε μέτρων.

Ωστόσο, το πιο σοβαρό μειονέκτημα είναι ότι αυτή την αυλίτσα θα πρέπει να τη μοιράζομαι με τη νοικάρισσα του διπλανού διαμερίσματος, η οποία μάλιστα διαθέτει και σκύλο. Για την ακρίβεια, η πόρτα της κουζίνας της βρίσκεται ακριβώς

δίπλα στη δική μου. Θα είναι σα να έχω συγκάτοικο!

Όμως, κάτι η ωραία περιοχή, κάτι η ευφράδεια του ιδιοκτήτη, κάτι η πίεση της μητέρας μου (η οποία έζησε τα παιδικά της χρόνια σε αυτήν εδώ την περιοχή και νιώθει ιδιαίτερη νοσταλγία), κάτι η διαπίστωση πως με τα λεφτά που διαθέτω δεν πρόκειται να βρω τίποτα καλύτερο, μετά από αρκετούς δισταγμούς αποφασίζω να αγοράσω την εν λόγω γκαρσονιέρα.

Τετάρτη, 9 Ιουνίου 2010

Πρωί-πρωί πηγαίνω και σηκώνω 2000 ευρώ από την τράπεζα για να καπαρώσω το χθεσινό κελεπούρι, κανονίζω και τηλεφωνικό ραντεβού με τον ιδιοκτήτη, όμως κάτι με τρώει: Η κοινή εσωτερική αυλή! Εγώ χρειάζομαι έναν χώρο ήσυχο και ήρεμο. Ένας άγνωστος νοικάρης/συγκάτοικος στην αυλή μου αναπόφευκτα θα δημιουργεί ένα σωρό πιθανά προβλήματα: Το παιδί του θα βγαίνει στην αυλή και θα παίζει μπάλα με τις ώρες, το σκυλί του θα γαυγίζει και θα λερώνει, ο ίδιος θα φέρνει κάθε τόσο καμιά δεκαριά άτομα που θα ουρλιάζουν όλοι μαζί ως αργά τη νύχτα, κι όλα αυτά ακριβώς έξω από την κρεβατοκάμαρά μου. Όχι, ευχαριστώ, δεν θα πάρω!

Έτσι, γύρω στο μεσημέρι, αλλάζω γνώμη, ακυρώνω το ραντεβού, αποφασίζω να σταματήσω οριστικά το ψάξιμο και να ξαναβρώ την ηρεμία μου. Δεν χρειάζομαι άλλες περιπέτειες στη ζωή μου -ήδη έχω αρκετές. Ούτε μπορώ να διακινδυνεύσω να μείνω χωρίς δεκάρα στην τράπεζα, δεδομένου ότι εγώ δεν διαθέτω ένα σταθερό μισθό 1000 ευρώ να τρέχει κάθε μήνα, όπως έχουν οι βολεμένοι. Τέρμα οι σαχλαμάρες, λοιπόν...

Πέμπτη, 10 Ιουνίου 2010

☺ Το πρωί διασκεδάζουμε όλοι μαζί στην πλαστική πισίνα (δώρο του Νάσου για τα δεύτερα γενέθλια του Χαρούλη), που έχουμε τοποθετήσει στη βεράντα. Παίζουμε μπάλα μέσα στην πισίνα εγώ, η Αλίκη και ο μικρός. Αργότερα έρχεται και ο Γιάννης με το μαγιώ του.

Αργότερα, όταν μπαίνουμε στο σαλόνι, συμβαίνει το εξής

παράξενο: Ο μικρός βουτάει το ασύρματο τηλέφωνό μας κι αρχίζει να πατάει κουμπιά. Τότε, χτυπά το κινητό της αδελφής μου. “Εμένα πήρε ο Χάρης!” αναφωνεί η Αλίκη και όλοι μένουμε κάγκελο.
“Φοβερός ο μικρός! Στις προάλλες, πήρε στα χεράκια του το κινητό μου και κατάφερε να βγάλει φωτογραφία του εαυτού του με χρονοκαθυστέρηση! Εμένα μου πήρε μήνες μέχρι να καταλάβω πως βγαίνει μια τέτοια φωτογραφία”, μας πληροφορεί τότε ο Θανάσης...۩

Το απόγευμα έχω μάθημα με τον καλό μαθητή μου, τον Ιάκωβο. Παρατηρώ μια καινούργια φωτογραφία που έχει τοποθετήσει στο γραφείο του, η οποία απεικονίζει την παιδική ομάδα μπάσκετ στην οποία ανήκει ο νεαρός. Πίσω από τα παιδιά υπάρχει η επιγραφή Hellas. Ένα κορίτσι κοντά στην ομάδα των παιδιών υψώνει το χέρι της, σχηματίζει με τα δυο της δάκτυλα το σήμα της νίκης V -και τα δάκτυλα καλύπτουν το as! Το ***σημείον*** είναι πασιφανές, όμως δεν με τρομάζει πια. Τώρα πια μου είναι προ πολλού γνωστό πως όλα ελέγχονται: το πού ακριβώς θα σταθείς ανέμελα, ποιά αθώα κίνηση ακριβώς θα κάνεις, ποιό ζοφερό σκοπό θα υπηρετήσεις, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα...

Τρίτη, 16 Ιουνίου 2010

Διαυγές Όνειρο: Όλα ξεκινούν μ' ένα μπερδεμένο, παράξενο όνειρο, που γίνεται διαυγές. Αρχίζω να πετώ γοργά, ανάσκελα, μέσα σε μια απέραντη σκοτεινή σήραγγα. Παρατηρώ πως τα τοιχώματά της αποτελούνται από τετράγωνα εικονίδια, που εκτείνονται μέχρι το άπειρο. Αισθάνομαι ανασφάλεια και αποφασίζω να επιστρέψω στην αρχή...۩

☺ ***Ημέρα Χάρη:*** Το πρωί παίξαμε στην μεγάλη πλαστική πισίνα. Το απόγευμα βοήθησα τον Θανάση να φτιάξει μια εργασία στο κομπιούτερ, για τη σχολή ψυχολογίας όπου φοιτά. Ύστερα πήγαμε στην πλαζ της Βουλιαγμένης, μαζί με την Αλίκη και τον Χαρούλη. Μετά το μπάνιο περάσαμε από το διπλανό λούνα παρκ, όπου έκανα βαρκάδα με το Χάρη μέσα σε μια βαρκούλα που έμοιαζε με λευκό κύκνο. Μόνος του στο

τραινάκι, ο μικρός έβαλε τα κλάματα, παρόλο που δίπλα του βρισκόταν μια ωραία πλαστική κοπέλα. Έχω το πιο γλυκό βαφτιστήρι.

Πέμπτη, 25 Ιουνίου 2010

Χθες βράδι επισκέφθηκα την Πέρσα -μετά από δέκα μήνες είχα να τη συναντήσω! Μετά από πολλές μέρες ελπίδας, το *εφιαλτικό μήνυμα* επέστρεψε την ίδια νύχτα στα όνειρά μου, ενώ στο εξής όλοι οι τομείς της ζωής μου εκρυθμίζονται σοβαρά: Η οικογένεια θα μου φάει 10.000 ευρώ, θα τσακωθώ για τα καλά με τις φίλες μου, ενώ η νέα μαθήτρια που βρήκα αυτό το μήνα, η Καρολίνα, μέλλει να αποδειχθεί περιπτωσάρα. Πόσο τυχαία είναι όλα αυτά τα γεγονότα; Ούτε ξέρω πλέον τι πλέκεται γύρω μου...

Τετάρτη, 30 Ιουνίου 2010

Ενδιαφέρουσα οικογενειακή συζήτηση στη βεράντα μας: Από Σεπτέμβρη ο Θανάσης θα γραφτεί στο νυχτερινό λύκειο με σκοπό να δώσει πανελλήνιες σε δυο χρόνια. Συζητάμε σοβαρά να σπουδάσει ιατρική ή ψυχιατρική ένας μαθητής που ανέκαθεν σιχαινόταν το σχολείο, δεν ήξερε ούτε τι χρώμα έχουν τα βιβλία και τρόμαζε να περάσει τις τάξεις. Μα πόσο “εύκολο” μπορεί να είναι, τέλος πάντων, το νυχτερινό λύκειο;

Έχω βιώσει απίστευτες εμπειρίες στη ζωή μου, ξέρω ότι η ανθρώπινη κοινωνία αποτελείται από κυκλώματα και ότι όλα είναι δυνατά για όσους ανήκουν σ' αυτά, ωστόσο δεν παύω να εκπλήσσομαι. Ειδικά αυτές τις τελευταίες εξελίξεις, δεν θα μπορούσα να τις προβλέψω με τίποτα! Εξακολουθούν να μου φαίνονται αδιανόητα όσα στήνει το Matrix γύρω μου!

... Δεν προφταίνω να γράφω πλέον! Όλος ο κόσμος που με περιβάλλει μοιάζει να έχει τρελαθεί για τα καλά! Όταν, ας πούμε, καθόμαστε και συζητάμε στα σοβαρά το ενδεχόμενο να σπουδάσει ο Νάσος ιατρική και ο Μανώλης πυρηνική φυσική, σίγουρα αυτός ο κόσμος έχει εγκαταλείψει κάθε προσωπείο λογικής...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος-Ιούνιος 2010):*** Εξετάζοντας όλους τους προηγούμενους μήνες από το Γενάρη, διαπιστώνω ότι τα ***οράματα φωτιάς*** εμφανίζονται συχνότερα κατά τις μέρες της περιόδου και κατά την ωορηξία. Οι εξάρσεις διαρκούν γύρω στις 4 μέρες. Όσο περνά ο καιρός, βρίσκω ότι γίνονται πιο σχηματοποιημένες, ενώ παρατηρώ και λάμψεις ή φωτεινούς σχηματισμούς που δεν "καταφέρνουν" να γίνουν φλόγες. Από τις 22 Ιουνίου σηκώνομαι γύρω στις 4:00 τα χαράματα και πίνω νες καφέ φραπέ. Φαίνεται πως η καφεΐνη εμποδίζει τα παραϋπνικά φαινόμενα που παρουσιάζονται συνήθως τις πρωινές ώρες.

Σχετικά με τα γυαλιά ηλίου που φορούσα τις νύχτες, τα έχω πια καταργήσει. Λοιπόν, ένα πράγμα περίεργο, που έχω διαπιστώσει άπειρες φορές στο παρελθόν, σε διάφορες περιπτώσεις: Μόλις δω ότι μια “τεχνική” φέρνει αποτέλεσμα, σύντομα παύει να λειτουργεί χωρίς κανέναν φανερό λόγο!

Τέλος πάντων, αυτό το δίμηνο (κατά μέσο όρο) παρατήρησα μικρή επιδείνωση της κατάστασης:

Οράματα φωτιάς:	6 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Φλόγες μέσα σε όνειρα:	2
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”:	3
“παράδεισος”	3

Λεπτομέρεια: Μέχρι πέρυσι, τσίμπιμα κουνουπιού δεν ήξερα τι θα πει. Από τότε όμως που έπεσα θύμα της μαύρης μαγείας του κ. Kusba, τα κουνούπια με ταράζουν κάθε νύχτα, με κατατρώνε, μου κάνουν κάτι σημάδια να, κι ας βάζω αντικουνουπικές ταμπλέτες...

Η απάτη της Ψυχολογίας: Συνειδητοποιώ ότι οι διάφορες σχολές ψυχολογίας έχουν πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τις θρησκευτικές αιρέσεις:

α) Βασικός τους στόχος είναι η πλήρης χειραγώγηση του ψυχισμού του πελάτη -όσο κι αν υποστηρίζουν το αντίθετο. Ο ψυχολόγος σταδιακά αναπτύσσει μια σχέση εξουσίας με τους ασθενείς του, όπως ακριβώς ο γκουρού με τους οπαδούς του, ενθαρρύνοντας μεθοδικά την ψυχολογική εξάρτηση των θυμάτων. Αν δεν το έκανε, απλά θα έχανε γρήγορα μια σημαντική πηγή "ρευστού".

β) Κύριο μέλημα του "γκουρού/θεραπευτή" είναι να αποδείξει στους πελάτες του πως όλες τους οι σκέψεις και πεποιθήσεις είναι λανθασμένες. Παράλληλα τους παροδηγεί, με διάφορες μεθόδους, σ' έναν συγκεκριμένο, "ορθό" τρόπο σκέψης -όπως ακριβώς κάνουν οι αιρέσεις.

γ) Πρωταρχικός τους σκοπός είναι η καλλιέργεια ενοχών. Συνηθισμένες ατάκες των ψυχολόγων: "Πώς νομίζεις ότι αισθάνομαι όταν μου φέρεσαι έτσι;" ή "Πώς νομίζεις πως νιώθουν οι άλλοι όταν φέρεσαι έτσι;"

δ) Μια ιδέα-κλισέ που κάθε "γκουρού/ψυχολόγος" φροντίζει να περνά στους ασθενείς του είναι η εξής: "Εσύ είσαι υπεύθυνος για οτιδήποτε κακό συμβαίνει στη ζωή σου. Φταίνε οι λανθασμένες πεποιθήσεις σου, οι επιλογές σου, η αδύναμη θέλησή σου, η κακή συμπεριφορά σου κ.ο.κ., σίγουρα πάντως δεν φταίει ποτέ η κοινωνία, ούτε οι συγκυρίες, ούτε η μοίρα. Φταις πάντα εσύ. Αν αλλάξεις εσύ, τότε θ' αλλάξει και ο κόσμος γύρω σου!" Τα ίδια ακριβώς προπαγανδίζουν και οι σύγχρονες αιρέσεις. Βεβαίως, αν οι ψυχολόγοι παραδέχονταν την ύπαρξη των αόρατων δυνάμεων, της μοίρας, των κυκλωμάτων ή έστω την επίδραση των γονιδίων στον ανθρώπινο ψυχισμό, τότε

απλώς θα έπαυαν να έχουν λόγο ύπαρξης και να βγάζουν φράγκα.

ε) Αν ο ασθενής διατηρεί οποιεσδήποτε προσωπικές σκέψεις πέρα από τις “ορθές” (τι θα φάμε, τι θα πιούμε, πως θα βγάλουμε λεφτά, με ποιον θα πηδηχτούμε απόψε), χαρακτηρίζεται αυτόματα “ψυχωτικός”.

στ) Φυσικά, η Ψυχολογία/Ψυχιατρική δεν τολμά να αμφισβητήσει τα κυρίαρχα κοινωνικά ρεύματα, όσο παράλογα κι αν είναι. Για παράδειγμα, αν ο πελάτης είναι φανατικός χριστιανός, εκκλησιάζεται κάθε Κυριακή, εξομολογείται και κοινωνά κάθε μήνα, σταυροκοπιέται κάθε δέκα λεπτά, προσεύχεται κάθε μία ώρα, οι ψυχολόγοι τον θεωρούν νορμάλ. Αν όμως ο πελάτης πιστεύει πχ στα ξωτικά, στις νεράϊδες ή στους εξωγήινους, του κολλάνε αμέσως την ετικέττα του παρανοϊκού. Στη συνέχεια, του χορηγούν αντιψυχωτικά φάρμακα, τα οποία προκαλούν φοβερή κατάθλιψη και μπλοκάρουν κάθε σκέψη, ώσπου τελικά συρρικνώνουν και καταστρέφουν τον εγκέφαλο.

ζ) Άλλος βασικός στόχος του ψυχοθεραπευτή είναι να καταρρίψει όλους τους μηχανισμούς ψυχικής αυτοάμυνας που φυσιολογικά έχει αναπτύξει το άτομο απέναντι στην εχθρική πραγματικότητα που βιώνει. Έτσι, ο ασθενής καταλήγει εντελώς ανυπεράσπιστος απέναντι στις επιθέσεις της κοινωνίας και της μοίρας, ξεσπώντας τελικά στο πολυπόθητο από τους ψυχολόγους “κλάμα απόγνωσης”. Η κορύφωση της επιτυχίας του ψυχοθεραπευτή έρχεται όταν ο ασθενής ξεσπάσει σε δάκρυα απόγνωσης και αποδοχής του φταιξίματός του. Όπως ακριβώς στη θρησκεία, όπου μέγιστο επίτευγμα θεωρείται η μετάνοια γεμάτη κλάματα και συντριβή μπροστά στον παντοδύναμο εξομολόγο ιερέα.

η) Ειδικότερα η ψυχοθεραπεία Gestalt βομβαρδίζει συνεχώς το θύμα με ερωτήσεις του τύπου: “Γιατί κούνησες το χέρι σου έτσι;” ... “Γιατί λύγισες το πόδι σου αλλιώς;” ... “Γιατί χαμογέλασες τώρα;” ... “Γιατί συνοφρυώθηκες;” ... “Γιατί χρησιμοποίησες αυτή τη λέξη κι όχι την άλλη;” κλπ, γυρεύοντας πάντα να επισημάνει κάποιο κρυμμένο ελάττωμα.

Ως αποτέλεσμα, ο ασθενής γεμίζει ενοχές και αμφιβολίες για τον εαυτό του, μπλοκάρεται εντελώς και δεν τολμά πια να κουνηθεί, ούτε να μιλήσει.

Οι παραπάνω τεχνικές σκοπό έχουν το "σπάσιμο του εγώ" των θυμάτων. Παρόμοιες μεθόδους χρησιμοποιούν και οι διάφοροι γκουρού, οι οποίοι προπαγανδίζουν ξεκάθαρα το σπάσιμο του εγώ ως υπέρτατο στόχο των (κ)οπαδών τους.

Πέρα απ' όλα αυτά, εγώ δεν θα απευθυνόμουν ποτέ σε ψυχολόγο, επειδή: i) Όσα ψυχολογικά προβλήματα κι αν υποθέσουμε ότι έχω, κανείς δεν μπορεί να με γνωρίζει καλύτερα από μένα. ii) Αν χρειαζόταν να δίνω 50-100 ευρώ για κάθε συνεδρία, δυο φορές την εβδομάδα επί χρόνια, ακόμη κι αν δεν είχα ψυχολογικό πρόβλημα σίγουρα θα αποκτούσα! iii) Διαβάζοντας αρκετά βιβλία διάσημων ψυχολόγων, έχω συμπεράνει τα εξής: Οι πελάτες των ψυχοθεραπευτών είναι συνήθως άτομα εύπορα, εγωπαθή, που λαχταρούν να συγκεντρώνουν όλη την προσοχή πάνω τους, καλομαθημένα από τη ζωή, άρα ανίκανα να σκεφθούν και ν' αναλύσουν το παραμικρό μόνοι τους. Δεν αντιμετωπίζουν κανένα σοβαρό πρόβλημα, απλά κάποια στιγμή τους συμβαίνει κάτι που δεν είχαν προβλέψει, οπότε χάνουν το μπούσουλα καθώς νομίζουν ότι απειλείται το βόλεμά τους.

Άλλο θέμα: Κάποτε, στην Ευρώπη του 14ου-17ου αιώνα, άνθιζε το “κυνήγι μαγισσών”. Όποιος αντιπαθούσε το γείτονά του τον κατηγορούσε στους ιερείς για μαγεία, συχνά χωρίς καμιά αφορμή. Στη συνέχεια, η εκκλησία αναλάμβανε να βασανίσει και να εξοντώσει τον υποτιθέμενο ένοχο, χωρίς να του δώσει καμιά πραγματική ευκαιρία να υπερασπιστεί τον εαυτό του και ν' αποδείξει την αθωότητά του.

Σήμερα, τη θέση της Ιεράς Εξέτασης έχει πάρει το κύκλωμα της ψυχιατρικής. Όποιος αντιπαθεί τον γείτονα ή τον συγγενή του τον καταγγέλλει για τρελό, χωρίς καν να υπάρχει σπουδαία αφορμή: Αρκεί ένας καυγάς, ορισμένες “παράξενες” απόψεις του θύματος, ακόμη και μια πολυέξοδη ζωή, για να απαιτήσει κάποιος καλοθελητής εισαγγελική παρέμβαση!

Ο ένοχος συλλαμβάνεται από την αστυνομία σα νά 'ναι εγκληματίας και οδηγείται σε ψυχιατρείο, όπου μένει έγκλει-

στος υποχρεωτικά για τρεις μήνες, ενώ δεν του επιτρέ-πεται να αντιδράσει, είτε είναι πράγματι άρρωστος είτε όχι! Αν, μάλιστα, οι ψυχίατροι εκεί μέσα είναι “μιλημένοι”, ποτίζουν το θύμα με τα κατάλληλα ψυχοφάρμακα παρά τη θέλησή του, έτσι ώστε να αρρωστήσει στ' αλήθεια και να μη βγει ποτέ από το ίδρυμα!

Αυτό είναι το σύγχρονο “κυνήγι μαγισσών”. Έτσι βγαίνουν τώρα από τη μέση οι “διαφορετικοί”, οι “επαναστάτες της συνείδησης”, οι ενοχλητικοί, ή οι ανύπαντροι που έχουν κάποια περιουσία και άπληστους συγγενείς...

Παρασκευή, 2 Ιουλίου 2010

Βρίσκομαι στο σπίτι της Λουίζας και παραδίδω μάθημα στο Μανώλη, όταν τηλεφωνεί ο πατέρας του ο Νώντας. Με ενημερώνει ότι πήγε στην τράπεζα για να πληρώσει για τις εξετάσεις City & Guilds (επίπεδο Lower) που θα δώσει ο γιος του στα τέλη του μήνα και μου ζητά να συμπληρώσω εγώ την αίτηση μέσω Internet. Ρωτάω το Νώντα ποιός είναι ο αριθμός κατάθεσης κι εκείνος μου λέει πως δεν βλέπει τίποτα τέτοιο πάνω στην απόδειξη της τράπεζας, παρά μόνο έναν αριθμό ταμία. Επιμένω. “Βλέπω κι ένα 26!” μου κάνει αποσβολωμένος και συμφωνεί να με ξαναπάρει αργότερα.

Ο Μανώλης μπαίνει στο Διαδίκτυο, βρίσκει το αντίστοιχο site, ψάχνουμε για την αίτηση, δεν με αφήνει να αγγίξω το κομπιούτερ, εντέλει ανοίγει τη σελίδα της αίτησης για εγγραφή στο Teachers' Club! Το παίρνω χαμπάρι εγκαίρως, του εξηγώ ότι αυτή δεν είναι η αίτηση που γυρεύουμε, ωστόσο ο νεαρός δεν καταλαβαίνει και συνεχίζει να συμπληρώνει τα στοιχεία του! Στο μεταξύ διαπιστώνω πως δεκαέξι χρονών έφηβος, δεν ξέρει να γράφει τα ονόματα των γονέων του: “Το Επαμεινώνδας θέλει ι και ο; Ένα μ ή δύο μ;”. Αμέσως μετά: “Λουίζα ή Λίζα;”

Κάποια στιγμή ξαναχτυπά το τηλέφωνο, ο Μανώλης τρέχει να φέρει το ασύρματο τηλέφωνο κι εγώ βρίσκω την ευκαιρία να ανοίξω τη σωστή σελίδα στο site. Όταν παίρνω το τηλέφωνο στο χέρι μου, ο Νώντας μου αναφέρει τον αριθμό κατάθεσης 26, κομπιάζει, “ύστερα ακολουθούν άλλα 10

ψηφία", λέει! *Μα τώρα τα πρόσεξε; Ο τύπος εργάζεται σε τράπεζα γύρω στα 30 χρόνια! Τόσο δύσκολο του ήταν να αναγνωρίσει έναν αριθμό κατάθεσης; Να λοιπόν σε ποιόν μοιάζει ο Μανώλης!*

Αρχίζω να συμπληρώνω τα στοιχεία, ο Μανώλης πατάει κάποιο πλήκτρο και η σελίδα φεύγει από την οθόνη! Του φωνάζω, ευτυχώς ξαναβρίσκω γρήγορα την αίτηση και συνεχίζω, ενώ ο ασύρματος κάνει διαλείψεις. Ο μικρός προσπαθεί πολλές φορές να ξαναπάρει τον πατέρα του αλλά μάταια. "Γιατί δεν δοκιμάζεις από το σταθερό;" του λέω μα δεν ακούει. Εντέλει φέρνει το κινητό της Ζαφειρίας, πιάνει γραμμή κι επιτέλους συνεννοούμαστε και ολοκληρώνουμε την αίτηση -ύστερα από αγώνα 40 λεπτών της ώρας.

Απλά, απορώ: Πώς είναι δυνατόν, τέτοια όντα να επιβιώνουν μέσα σε μια (υποτίθεται) ανταγωνιστική και υπεραπαιτητική κοινωνία, όπου πάντα νικάει (ξανά υποτίθεται) ο πιο ισχυρός και ο πιο έξυπνος; Αλλά ξέχασα: "Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην". Το λέει και η θρησκεία των προβάτων...

Τρίτη, 6 Ιουλίου 2010

Γνωριμία με την Καρολίνα Πάτση, καινούργια πελάτισσα από Σεπτέμβρη. Είναι 14 ετών και θέλει να προετοιμαστεί για το Lower του Michigan. Το κορίτσι μου έκανε καλή εντύπωση, είναι και φίλη της Ζαφειρίας· ωστόσο έχω ορισμένες αμφιβολίες για τη μητέρα της, τη Μαριάνθη -από το πρώτο κιόλας τηλεφώνημα:

"Τι προϋπηρεσία έχετε;" με ρώτησε με αυστηρό ύφος.

"Δέκα χρόνια".

"Μόνο δέκα χρόνια;"

"Τόσα είναι, δεν έχει άλλα!" αποκρίθηκα ψύχραιμα.

"Εννοούσα, αν έχετε προϋπηρεσία σε Lower και Proficiency", τα μπάλωσε βιαστικά.

Πηγαίνοντας στο σπίτι τους για γνωριμία, έτρεφα έντονες υποψίες ότι η Μαριάνθη θα ήταν κανένα ούφο που θα μου έσπαγε τα νεύρα. Ωστόσο, όταν την πρωτοείδα μου φάνηκε

εμφανίσιμη, χαρωπή κι ευχάριστη. Σχεδόν δεν πίστευα πως ήταν το ίδιο πρόσωπο που μου είχε μιλήσει στο τηλέφωνο...

Με την κουβέντα, όμως, άρχισαν να αποκαλύπτονται διάφορα περίεργα: Όπως μου εξήγησε η ίδια η Μαριάνθη, η μικρή πήγαινε σε φροντιστήριο μέχρι πριν από δυο χρόνια, όμως την έβγαλε από εκεί πριν τελειώσει τη χρονιά επειδή “δεν έκαναν συχνά Listening”. Ακόμη, κάποιες φίλες της την πληροφόρησαν, λέει, πως τα βιβλία που χρησιμοποιούσε το φροντιστήριο δεν ήταν καλά. Έτσι, η κυρία πήγε και απαίτησε από τη διεύθυνση του φροντιστηρίου να αλλάξουν βιβλία, χατήρι που φυσικά δεν της έγινε, οπότε ξέγραψε την Καρολίνα πριν τελειώσει την τάξη!

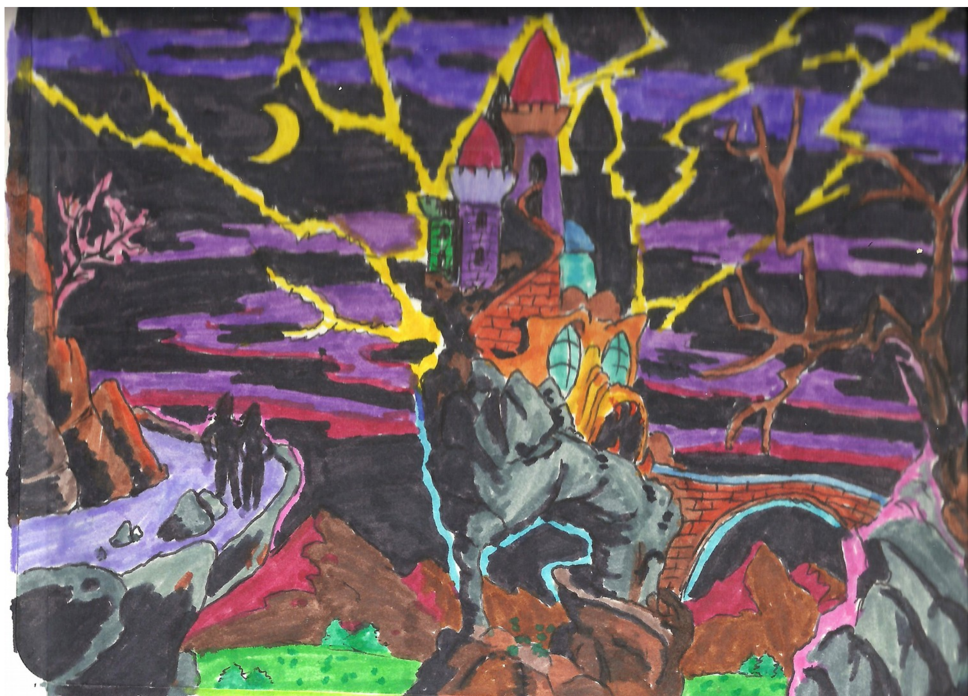
Την επόμενη χρονιά, δηλαδή πέρυσι, προσέλαβαν μια ελληνοαμερικανίδα να της κάνει ιδιαίτερα. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά, ύστερα όμως η Μαριάνθη ψιλιάστηκε πως η κόρη της δεν προετοιμαζόταν ικανοποιητικά και πως “η κοπέλα αυτή δεν ήξερε ούτε πότε γίνονται οι εξετάσεις!”, οπότε σταμάτησαν στη μέση της σχολικής χρονιάς.

Τέλος, ρίχνοντας μια ματιά στα αγγλικά βιβλία της, διαπίστωσα ότι η Καρολίνα έχει βγάλει στο φροντιστήριο τη μισή D΄ class και μετά πήγε κατευθείαν στην τάξη Lower. Δηλαδή, έχει πηδήξει μιάμιση τάξη. Τους εξήγησα πως θα έπρεπε να μπει στην πέμπτη τάξη και όχι στη Lower, όμως η μητέρα ήταν ανένδοτη. Πολύ πιο λογικός μου φάνηκε ο πατέρας: Ζήτησε να μάθει τι τάξη θα πηγαίνει η κόρη του στα Αγγλικά κι εγώ του εξήγησα ότι θα έκανε “Πέμπτη κι Έκτη μαζί!”. Κούνησε το κεφάλι ελαφρά, μπαίνοντας στο νόημα.

Είχαμε και μια διαφωνία σχετικά με τα βιβλία: Της Μαριάνθης δεν της άρεσαν αυτά που κάνω εγώ, επειδή τυγχάνει να είναι τα ίδια με του φροντιστηρίου! Δήλωσε μάλιστα πως κάποιες ξερόλες φιλενάδες της θεωρούν απαράδεκτα αυτά τα βιβλία, επειδή έχουν φτωχό λεξιλόγιο και πολλά λάθη, λένε. Της εξήγησα πως όλα αυτά δεν ισχύουν, όμως εκείνη επέμενε, οπότε αναγκάστηκα να προτείνω βιβλία άλλου εκδοτικού οίκου, που η απαιτητική πελάτισσα με δυσκολία δέχτηκε επειδή “ο συγγραφέας είναι Έλληνας”.

Το θετικό στην υπόθεση ήταν πως οι δύο γονείς φαίνονταν να ακούνε τελικά ό,τι τους έλεγα. Σε μια στιγμή, η Μαριάνθη παραδέχτηκε πως "η κυρία Υβόννη είναι πολύ κατατοπισμένη" και το κλίμα που αναπτύχθηκε γύρω μου ήταν πολύ θετικό. Όταν έφυγα από το σπίτι, ένιωθα πολύ χαρούμενη και αναζωονημένη. Απόρησα με τον εαυτό μου: Χρόνια είχα να αισθανθώ τόσο ευχάριστα...

Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας: Οι άνθρωποι είναι βιολογικές μαριονέτες, υβρίδια κατασκευασμένα σε γενετικά εργαστήρια των εξωγήινων επικυρίαρχων. Το DNA τους αποτελείται από γονίδια γήινων πιθηκοειδών αλλά και από ορισμένα εξωγήινα γονίδια που τους παρέχουν τη νοημοσύνη και την τάση για ίντριγκα και πόλεμο.

Εξαιτίας πολλαπλών επιμιξιών με την πάροδο των χρόνων, η αναλογία γήινων και εξωγήινων γονιδίων διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Όσο περισσότερα κοινά γονίδια έχει το DNA ενός ατόμου μ' εκείνο των εξωγήινων ερπετοειδών,

τόσο πιο “αγαπητός στο Θεό”, άρα τυχερός είναι αυτός στη ζωή του. Οι αόρατες οντότητες που μυστικά συντονίζουν τα πάντα μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix) φροντίζουν να βοηθούν τους ανθρώπινους “συγγενείς” τους, συντονίζοντας έτσι πρόσωπα και πράγματα ώστε οι εν λόγω “συγγενείς” να ευννοούνται πάντα από τις περιστάσεις. Όσο πιο κοντά βρίσκεται κάποιος στους ερπετοειδείς από γενετική άποψη, τόσο πιο εύκολα προσαρμόζεται και διαπρέπει μέσα στην κοινωνία, αλλά και τόσο λιγότερα στραβά βλέπει γύρω του.

Η μαγεία δεν είναι παρά ένα θέατρο στημένο από εξωγήινες δαιμονικές οντότητες. Μαγεία είναι η επιστήμη των ερπετοειδών, ακατανόητη από τον ανθρώπινο νου. Εννοείται ότι μονάχα οι “απροσάρμοστοι”, οι “αρνητικοί”, οι “καταραμένοι από το Θεό” γίνονται θύματα μαγείας. Είναι γενικά γνωστό ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους πιάνει τίποτα. Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει...

Υποψία: Ίσως οι αλλόκοτες, βασανιστικές και θανατηφόρες αρρώστιες, όπως ο καρκίνος, να μην οφείλονται τόσο στην “κακή διατροφή”, στο “άγχος” ή στην “ατμοσφαιρική μόλυνση”. Ίσως προξενούνται πρωταρχικά από κάποιον άλλο μυστηριώδη παράγοντα, π.χ αόρατες ακτίνες που εκτοξεύουν οι εξωγήινοι άρχοντες από ψηλά, πιθανόν από τη σελήνη, ενάντια σε άτομα που δεν τους χρησιμεύουν πια υγιή ή ζωντανά...

! Το βάρος του ανθρώπινου εγκεφάλου μειώνεται με την ηλικία. Στα 30 ζυγίζει 1400 γρ περίπου, ενώ στα 60 μόλις ξεπερνά το ένα κιλό. Είναι γνωστό ότι ο δείκτης νοημοσύνης μειώνεται με την πάροδο του χρόνου, το ίδιο και άλλες πνευματικές δεξιότητες. Και μετά, οι Αιρέσεις της Νέας Εποχής μιλάνε για “αυτοβελτίωση”...

Παραδοξότητες

Τετάρτη, 7 Ιουλίου 2010

Από τα έξι μαθήματα που έδωσε η αδελφή μου αυτό το εξάμηνο, αρίστευσε στα πέντε και στο ένα πήρε βαθμό εννέα -πράγμα που πολύ της κακοφάνηκε. Απόρησα κι εγώ:
"Αυτό το εννιάρι πώς σου ξέφυγε;" τη ρώτησα (δεν άντεξα).
"Ζηλεύεις;" γύρισε και μου 'πε, με πονηρό ύφος.
"Εγώ; Τι να ζηλέψω;" αποκρίθηκα εξίσου πονηρά.

Είναι πραγματικά εκπληκτικό: Μέσα σε δύο μόλις χρόνια, η Αλίκη έχει δώσει εξετάσεις σε 33 μαθήματα στο πανεπιστήμιο. Στα 25 έχει πάρει βαθμό 10, στα 5 έχει πάρει εννιάρια και μόνο σε τρία έχει πάρει χαμηλότερο βαθμό. *Τι να πω; Ή είσαι ιδιοφυΐα ή δεν είσαι...*

"Congo": Ένας ιδιαίτερα έξυπνος θηλυκός γορίλας, ο οποίος ζει σε αιχμαλωσία και χρησιμοποιείται για πειράματα ευφυίας, όταν κοιμάται βλέπει εφιάλτες, στριφογυρίζει και γρυλίζει όλο ανησυχία.
"Η Έϊμυ (ο γορίλας) έχει πάλι εφιάλτες".
"Οι γορίλες σε αιχμαλωσία εκφυλίζονται διανοητικά και πρέπει να καταστρέφονται..."
Κάτι μου θυμίζει αυτό...

Πέμπτη, 8 Ιουλίου 2010

Πρωί-πρωί, με την τσίμπλα ακόμη στο μάτι, με πιάνουν οι γονείς μου και μου αρχίζουν τον εξάψαλμο για να με πειθαναγκάσουν να "δανείσω" 10.000 ευρώ στο Γιάννη, δηλαδή όσα χρειάζεται ακόμη για να αγοράσει ορισμένα "απαραίτητα μηχανήματα ψαρέματος" και να ρίξει το σκάφος του στη μαρίνα Γλυφάδας. "Δεν γίνεται αλλιώς, αν το σκάφος μείνει κι άλλο παρατημένο στο οικόπεδο, θα καταστραφεί. Κρίμα είναι, ο Γιάννης βρίσκεται πια σε απόγνωση", μεμψιμοιρεί ο πατέρας μου. Αυθόρμητα βάζω τις φωνές, επειδή ξέρω καλά πως τα δανεικά δεν πρόκειται να επιστραφούν ποτέ. Ξέρω επίσης ότι η

ιστορία δεν θα τελειώσει εδώ. Κάθε λίγο και λιγάκι τα ανήψια θα μου ζητούν νέα ποσά για επείγουσες αγορές κι έχουν τον τρόπο να μου βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό: “Αν δεν μου δώσεις τώρα χ.000 ευρώ, θα χάσω την προσφορά του αιώνα, ή θα μου κάνουν κατάσχεση, ή θα πάω φυλακή ή δεν ξέρω τι!”

Αυτή τη φορά αγανακτώ με την πρωτοφανή απαίτησή τους και διαμαρτύρομαι έντονα ότι έτσι όπως με παγιδεύουν, γρήγορα δεν θά 'χω να φάω! Οι γονείς μου δεν ακούνε καν τι τους λέω, δεν σηκώνουν αντίρρηση, επιμένουν σταθερότατα και, όπως συνειδητοποιώ σύντομα, όντως δεν υπάρχει άλλη επιλογή: Όλοι αυτοί, η "οικογένειά" μου, είναι συσπειρωμένοι απέναντί μου. Άλλωστε, είναι αλήθεια ότι το κότερο δεν μπορεί να μείνει περισσότερο καιρό έκθετο μέσα σ' ένα οικόπεδο. Έτσι, τελικά δέχομαι να δώσω τα χρήματα και όλοι ηρεμούν.

Η ουσία είναι η εξής: Αφού μου έφαγαν πονηρά το μισό μερίδιο από το πατρικό μας σπίτι, τώρα οι Μαρκάκηδες βάζουν πλώρη για το άλλο μισό! Είναι μόνο θέμα χρόνου να βάλουν χέρι και στα υπόλοιπα περιουσιακά μου στοιχεία, με διάφορες δικαιολογίες και μεθόδους. Μέσα σε πρωτόγνωρη απογοήτευση, μου γίνεται πλέον φανερό ότι ουσιαστικά δεν έχω κληρονομήσει τίποτα από τους γονείς μου.

Το βράδι παραπονιέμαι ξανά στη μητέρα μου για την κατάσταση. Εκείνη θυμώνει, με αγριοκοιτάζει και μου πετάει με πίκρα: “Ο σκοπός είναι να δίνεις τα λεφτά χωρίς να στενοχωριέσαι! Αλλιώς να λείπει!”

“Δηλαδή πρέπει να χαίρομαι που μου παίρνουν τα χρήματα;” απορώ κι εγώ με τη λογική της.

Μετά, δεν αντέχω άλλο τη μουρμούρα της, μου ξεφεύγει και της μιλάω για τους φόβους μου ότι στο μέλλον ίσως οι Μαρκάκηδες να με κλείσουν σε ψυχιατρείο για να βάλουν χέρι στην όποια περιουσία μου. Η μαμά δεν το περίμενε αυτό, γίνεται έξω φρενών, ενημερώνει τον πατέρα μου έξαλλη κι εκείνος, μετά από διαβουλεύσεις, υπόσχεται να βοηθά στην αποπληρωμή των δανεικών. Δεν τον πιστεύω, φυσικά.

Κατακλείδα: Εντέλει, θα μου δώσει 900 ευρώ συνολικά μέσα σε 3 μήνες. Μετά τίποτα...

Παρασκευή, 9 Ιουλίου 2010

Στο βάθος γκρεμός: Έχω ήδη ηρεμήσει αρκετά κι έχω πλέον αποδεχθεί ότι οι ως τώρα υπολογισμοί μου ήταν λανθασμένοι. Πιο συγκεκριμένα: Νόμιζα πως διέθετα μια πάγια περιουσία μα η αλήθεια είναι πως ό,τι έχω και οι Μαρκάκηδες ξέρουν πως το έχω, είναι σα να μη το έχω. Διαισθάνομαι, επίσης, πως βρίσκομαι στην αρχή μιας μεγάλης κατρακύλας την οποία δεν μπορώ να αποφύγω με τίποτα. Ξέρω ότι η σημερινή, σχετικά εύρυθμη οικονομική κατάσταση (δικό μου σπίτι, 20.000 ευρώ που θα μου απομένουν στην τράπεζα, 400-500 ευρώ το μήνα από μαθήματα) δεν θα διατηρηθεί για πολλά χρόνια. Ας μην αρχίσω, όμως, να υποφέρω από τώρα. Βλέποντας και κάνοντας...

Επίσης, νόμιζα πως έχω μια οικογένεια, μα "αυτοί που κλείνει η πόρτα μου" είναι στην πραγματικότητα ξένοι. Όντως, εδώ και αρκετό καιρό δεν μιλώ πια σε κανέναν τους για τα προβλήματά μου επειδή δεν μπορούν ούτε θέλουν να βοηθήσουν. Για την ακρίβεια, ακόμη και η μητέρα μου δεν θέλει ούτε να ακούει για μένα: Μόλις εκφράσω την παραμικρή δυσαρέσκεια για κάτι, όπως "Μου τη δίνει η βλακεία του Μανώλη", με αποστομώνει αμέσως με ατάκες του τύπου "Χάρη στο Μανώλη βγάζεις λεφτά, γι' αυτό να εύχεσαι να είχες δέκα Μανώληδες!". Αν επιμείνω για κάτι που με ενοχλεί, εκνευρίζονται, δυσανασχετούν και σπεύδουν να μου υποβάλλουν πως "δεν τρέχει τίποτα, εσύ είσαι παράξενη", ή "εσύ φταις, εσύ το επέλεξες". Φυσικά, δεν διαννοούμαι καν να τους μιλήσω για το εφιαλτικό μήνυμα ή τα οράματα φωτιάς: Αυτή θα ήταν, πιθανόν, η ευκαιρία που ψάχνουν για να με κλείσουν πουθενά! Στην καλύτερη περίπτωση, θα μου πετούσαν καμιά εξυπνάδα, όπως "Κοίτα να συγκρατείς τα νεύρα σου!"

Δεν τους έχω αναφέρει καν πως έχω σταματήσει να πληρώνω ΤΕΒΕ. "Έχεις δεν έχεις δουλειά, πρέπει πάση θυσία να πληρώνεις το ΤΕΒΕ σου, αλλιώς αλίμονο, θα πεθάνεις σαν το σκυλί!" μου λένε συνέχεια. Δεν τους ενδιαφέρει πώς θα το πληρώνω, αρκεί να μη τους ενοχλώ. Άλλωστε, με συμφέρει να

πιστεύουν πως το πληρώνω. Διαφορετικά, θα μου τα έπρηζαν ακόμη περισσότερο κάθε μέρα: "Σου περισσεύουν λεφτά, άρα δώσε τόσα για το Γιάννη και τόσα για το Νάσο!"

Προς το παρόν, θα προσπαθήσω να περισώσω ό,τι μπορώ: Θα ανοίξω νέο λογαριασμό σε άλλη τράπεζα, όπου κατ' αρχήν θα κρύψω τα 8000 ευρώ που έχουν απομείνει από τις δικές μου οικονομίες· στη συνέχεια, θα μεταφέρω περίπου 300 ευρώ κάθε μήνα από τον παλιό μου λογαριασμό στον καινούργιο, δήθεν ότι τα ξοδεύω για το ΤΕΒΕ. Και ό,τι σώσουμε...

Κυριακή, 11 Ιουλίου 2011

Σήμερα το πρωί οι γονείς αναχώρησαν για την Κεφαλλονιά κι εγώ θα μείνω μόνη στο σπίτι, "πασάς στα Γιάννενα", μέχρι τις 31 Αυγούστου που θα επιστρέψουν. Επιτέλους, μόνη κι ελεύθερη! Αυτές είναι αληθινές διακοπές! Όταν λείπουν οι γονείς, με τους Μαρκάκηδες δεν έχω σπουδαία επαφή. Αν κουτουλήσουμε στην αυλή, λέμε ένα "γειά". Αλλιώς, τίποτα. Για λίγο καιρό, θα μπουν τα πράγματα στη θέση τους...

Το βράδι στις 8:00 έχω ραντεβού με την παρέα στην καφετέρια Terina στο Μοναστηράκι. Στις 8:05, ενώ κατηφορίζω την οδό Μητροπόλεως, η Ευγενία μου κάνει μια κλήση στο κινητό, την οποία εγώ δεν προλαβαίνω. Υπολογίζω ότι σε πέντε λεπτά θα έχω φτάσει έξω από την καφετέρια, οπότε δεν απαντώ στο τηλεφώνημα. Όντως, στις 8:10 φθάνω έξω από το μαγαζί και βρίσκω το Νικήτα να με περιμένει για να με οδηγήσει σ' ένα τραπέζι της πλατείας, όπου έχει ήδη καθήσει η Ευγενία.

Εγώ και ο Νικήτας καθόμαστε απέναντί της και οι τρεις μας αρχίζουμε να συζητάμε για την επταήμερη εκδρομή στην Πάρο, όπου είχαν πάει οι δύο φίλες μου την περασμένη εβδομάδα. Η Ευγενία παραπονιέται διαρκώς για την δεσποτικότητα, την ασυνέπεια και τη στραβοξυλιά της Φιλιώς: Έχασαν δυο φορές το καραβάκι επειδή η κόμισσα καθυστερούσε, ήταν συνεχώς επιθετική και γκρινιάρα, της έβγαζε την πίστη για να κανονίσουν το παραμικρό, ήθελε την τηλεόραση διαρκώς αναμμένη, κι όταν κοιμόταν ροχάλιζε ασταμάτητα σαν σιδεροπρίονο! Όλα αυτά τα ελαττώματα της Φιλιώς τα γνώριζε

βέβαια από πριν η Ευγενία, ωστόσο αποφάσισε να πάει εκδρομή μαζί της...

Στις 8:24 χτυπά το τηλέφωνο της Ευγενίας, η οποία σηκώνεται ανήσυχη και πηγαίνει αμέσως να φέρει τη Φιλιώ, η οποία έχει μόλις φθάσει και στέκεται έξω από την πόρτα του μαγαζιού. Πλησιάζοντας στο τραπέζι μας φαίνεται μουτρωμένη, μας φιλάει αρκετά ψυχρά και κάθεται απέναντί μου, δίπλα στην Ευγενία -ως συνήθως. Σύντομα παρατηρώ ότι μένει αμίλητη, αγνοεί τις δικές μας προσπάθειες να την εντάξουμε στη συζήτηση, κάνει επιδεικτικά μούτρα, ειδικά εμένα με κοιτάζει άγρια και απορώ γιατί. Εντέλει, αρχίζει να παραπονιέται στην Ευγενία:

"Γιατί πήγες κι έκατσες πριν έλθω; Ήσουν κουρασμένη;"

"Όχι", απαντά η άλλη ξερά.

Μετά πάλι σιωπή και βαρυθυμία για δέκα λεπτά τουλάχιστον. Κατόπιν, η Ευγενία βγάζει ένα πακέτο από την τσάντα της και λέει στη Φιλιώ:

"Εδώ είναι οι φωτογραφίες!"

"Δεν τις θέλω, πάρ' τες!" κάνει η άλλη με νεύρα.

Νέα τεταμένη σιγή, ώσπου έρχεται ο σερβιτόρος και μαζεύει τις μεγάλες ομπρέλες από πάνω μας. Η Φιλιώ παραπονιέται ότι τα ρούχα της γέμισαν σκόνη και ότι το τραπέζι είναι μικρό και δεν τη χωράει και απαιτεί να πάμε να κάτσουμε αλλού.

Εντέλει, μας επιτρέπουν να καθήσουμε για καφέ σε ένα από τα τραπέζια του εστιατορίου, επειδή μόνο εκεί χωράει η κοντέσσα -είναι και 120 κιλά. Ξανά παγερή σιωπή, ώσπου αρχίζει να επιτίθεται σε μένα: Λέει ότι μου έκανε κλήση μόλις έφθασε μα εγώ την έγραψα. Κοιτάζω το κινητό μου, βλέπω μια κλήση της στις 8:25, της εξηγώ ότι δεν άκουσα το τηλέφωνο, όμως αμέσως μετά της απάντησε η Ευγενία, οπότε ποιό το πρόβλημα;

"Με γράψατε!" θυμώνει. "Πήγατε και καθήσατε χωρίς να με ειδοποιήσετε που βρίσκεστε!"

"Έτσι δεν κάνουμε πάντα;" απορώ. "Εκείνοι που έρχονται πρώτοι πάνε και κάθονται και όποιος αργεί ειδοποιεί μόλις έλθει!"

“Κι εγώ πώς θα ήξερα πού ακριβώς έχετε καθήσει;”
“Είχαμε κανονίσει εξαρχής ότι θα ερχόμασταν στην Terina! Αν έκανες δέκα βήματα θα μας έβρισκες!” απαντώ, ενώ έχω αρχίσει να χάνω την υπομονή μου.
“Και πού να ψάχνω εγώ όλη αυτή την έκταση; Το μαγαζί αυτό έχει τραπέζια και στην πίσω αυλή!” *Αυτό είναι ψέμα.*
“Ήξερες πού θα βρισκόμασταν” επιμένω. “Δεν κρυφτήκαμε δα στην άλλη άκρη του κόσμου!”
“Κι εσύ αργείς συνέχεια και σε περιμένουμε!” αρχίζει να μου τα γυρίζει πονηρά.
“Εγώ αργώ το πολύ δέκα λεπτά, εσείς πάτε και κάθεστε, κι εγώ σας βρίσκω χωρίς να το κάνω θέμα”, της υπενθυμίζω.
“Όχι, δεν είναι έτσι, αργείς περισσότερο κι εμείς αναγκαζόμαστε να σε περιμένουμε!”

Εδώ ξεκινά η παράνοια και τα παίρνω στο κρανίο:
“Εσύ είσαι που αργείς συνέχεια, τουλάχιστον μισή ώρα κάθε φορά, και ζητάς και τα ρέστα από πάνω! Μία ώρα αναγκάζομαι να περιμένω μερικές φορές!” διαμαρτύρομαι.
“Αποκλείεται, γιατί κανένας δεν περιμένει μία ώρα!” με διαψεύδει η Φιλιώ με θράσος και τότε εγώ τα παίρνω ακόμη περισσότερο.
“Δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Είσαι εκτός τόπου και χρόνου!” της φωνάζω.

Η αντιπαράθεση συνεχίζεται για μερικά λεπτά ακόμη, ενώ η Ευγενία παραμένει σιωπηλή όλη αυτή την ώρα, σα να μην τρέχει τίποτα.
“Κι εγώ έχω βαρεθεί το χαμηλό επίπεδό σου και τους κακούς σου τρόπους!” μου πετάει μετά η Φιλιώ.
Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλα...
“Τώρα μάλιστα!” της κάνω. “Εσύ είσαι πρωταθλήτρια στους κακούς τρόπους! Ξέρεις κάτι; Έχω βαρεθεί πια! Αυτή είναι η τελευταία φορά που συναντιώμαστε! Η φιλία τέλος!” καταλήγω έξω φρενών.

Επικρατεί παγωμένη σιωπή ξανά, περνάει κανένα τέταρτο μέσα σε μια αινιγματική αμηχανία μα κανείς μας δεν ξεκινάει να φύγει. Αρχίζω να το θεωρώ παράξενο, αλλά ούτε εγώ παίρνω

την απόφαση. Τότε, ενώ η ώρα έχει φθάσει 9:10, η Ευγενία μου κάνει νόημα να φύγουμε. Σηκώνεται πρώτη, εγώ ακολουθώ μα, προς μεγάλη μου έκπληξη, διαπιστώνω πως ο Νικήτας (πάντα σαν φοβισμένο γατσούλι στις διαταγές της Ευγενίας) αγνοεί την έκκληση της ξαδέλφης του για αναχώρηση και παραμένει στο τραπέζι με τη Φιλιώ.

Η Ευγενία κι εγώ περπατάμε μαζί μέχρι το Σύνταγμα, συζητώντας για την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της Φιλιώς, συμφωνώντας να την κάνουμε πέρα. "Αλλά ας μην λέμε μεγάλη κουβέντα", καταλήγει τελικά η Ευγενία. *Πολύ γρήγορα σου πέρασε*, συλλογίζομαι λίγο πριν χωρίσουμε, κοντά στη στάση των λεωφορείων.

Δευτέρα, 12 Ιουλίου 2011

Λοιπόν, όσο περνούν οι ώρες, τόσο πείθομαι ότι η χθεσινή φάση ήταν στημένη! Ο λόγος για τον οποίο θύμωσε τόσο πολύ η Φιλιώ ήταν εντελώς ανυπόστατος. Επιπλέον, ενώ αρχικά παραπονέθηκε στην Ευγενία, τελικά έστησε καυγά μαζί μου. Όσο για την "παρακοή" του Νικήτα, ήταν εντελώς αλλόκοτη και αναπάντεχη.

Μου είναι δύσκολο να φανταστώ γιατί στήσανε όλο αυτό το επεισόδιο· μήπως για να με ξεφορτωθούν γρήγορα και οριστικά; Δεν ξέρω πώς τα συμφωνούν αυτές οι δύο, πάντως εδώ και πολλούς μήνες παρατηρώ τα εξής παράδοξα: Η Ευγενία συνεχώς μου παραπονιέται πως η Φιλιώ την καταπιέζει και της θυμώνει για ψύλλου πήδημα, απαιτεί να γίνεται πάντα το δικό της, επιτίθεται με την παραμικρή ή καθόλου αφορμή -όμως όλο μαζί βρίσκονται! Η Ευγενία μπορεί να μη θέλει να δει ένα κινηματογραφικό έργο που προτείνει η Φιλιώ, μα τελικά πάνε μαζί και το βλέπουν. Δεν θέλει να πάει εκδρομή με τη Φιλιώ μα τελικά πηγαίνουν μαζί, κ.ο.κ. Ακόμη, αν τηλεφωνήσω εγώ στην Ευγενία για οποιοδήποτε λόγο, η άλλη το μαθαίνει αμέσως και μου κάνει παράπονα επειδή δεν τηλεφώνησα και σ' εκείνη! Όποτε δε η Φιλιώ θυμώνει με την Ευγενία, παραδόξως καταλήγει να τα βάζει μαζί μου! Έχω την εντύπωση, λοιπόν, ότι πολύ κους-κους πέφτει πίσω από την πλάτη μου, ενώ η Ευγενία

παριστάνει το θύμα για να με ψαρεύει! Αρρωστημένη κατάσταση...

Η ουσία είναι ότι εδώ και πολύ καιρό έχω βαρεθεί αυτή την παρέα. Όποτε κανονίζουμε να συναντηθούμε, το νιώθω σαν φοβερή αγγαρία. Δεν έχω καμία όρεξη να σέρνομαι ως την Αθήνα με τα λεωφορεία για να συναντήσω δυο ανάπηρους (Νικήτας και Ευγενία) και μια νευρασθενική (Φιλιώ). Άλλωστε, έχω βαρεθεί όλο αυτό το σήριαλ κατασκοπείας που εκτυλίσσεται μεταξύ μας, σχεδόν κάθε φορά που συναντιόμαστε: Η Ευγενία όσο πάει ψευδίζει περισσότερο· η Φιλιώ αργεί συστηματικά στα ραντεβού από μισή έως μία ώρα, κι εμείς με τα κινητά ανά χείρας δως του μηνύματα, τι ώρα έφτασε ο καθένας, πού βρίσκεται ο καθένας, αν οι πρώτοι αφιχθέντες θα πάνε να καθήσουν και πού ακριβώς, ξανά μηνύματα για επιβεβαίωση κ.ο.κ.

Ο λόγος για τον οποίο αυτή η προβληματική φιλία έχει αντέξει ως τώρα είναι ότι εγώ δεν είχα ποτέ καμία απαίτηση και έκανα διαρκώς το μαλάκα. Τις βαριέμαι αφόρητα επειδή αυτές οι δύο φροντίζουν να κάθονται πάντα πλάι-πλάι, ακουμπούν τις πλάτες πίσω στις καρέκλες και ψιθυρίζουν τα δικά τους, ενώ εγώ πασχίζω να ακούσω τι λένε μέσα από την οχλοβοή της καφετέριας και να σιγοντάρω παθητικά τα κουτσομπολιά τους. Όποτε επιχειρώ να μιλήσω για ένα δικό μου θέμα, αυτές αδημονούν να τελειώσω ή μου πετούν περιφρονητικά σχόλια.

Όσο διαρκεί η συνάντηση, κοιτάζω συνεχώς το ρολόι μου και ανυπομονώ να τελειώνουμε, καθώς ποτέ δεν αναπτύσσουμε μια σοβαρή συζήτηση. Μονίμως μας απασχολούν οι χαζές γνωριμίες της Φιλιώς στο facebook, τα καινούργια ρούχα που αγοράζει κάθε βδομάδα, πώς πέρασε κάθε μέρα της εβδομάδας λεπτομερώς (δουλειά, ψώνια, τηλεόραση, έξοδοι), ή κοιτάμε τις τελευταίες 300 φωτογραφίες που έβγαλε με το κινητό της. Άλλοτε, πάλι, φωτογραφιζόμαστε μεταξύ μας μέσα στην καφετέρια επί μια ώρα με το ρολόι, λες και προετοιμαζόμαστε για διαγωνισμό φωτομοντέλων. Χαζομάρες για δεκατριάχρονα. Ναι μεν μπορώ να ανεχθώ την ανία σε μια παρέα, όμως αρνούμαι ν' ανεχθώ και τα κουτσομπολιά και τα σενάρια

εναντίον μου. Αρκετά πια! Ως εδώ ήταν!

Έχει φτάσει πια το βράδι, η Φιλιώ δεν έχει επικοινωνήσει καθόλου μαζί μου, όμως η Ευγενία μου έχει ήδη τηλεφωνήσει δυο φορές για να με πληροφορήσει τα εξής: "Η Φιλιώ όλο μου τηλεφωνεί, ζητάει συγγνώμη, λέει πως παραφέρθηκε, δεν ξέρει τι την έπιασε" ... "Με παρακαλεί συνέχεια να τα ξαναφτιάξουμε". *Παράξενο, πάντως. Με μένα τσακώθηκε η Φιλιώ, την Ευγενία κυνηγάει και από αυτήν ζητάει συγγνώμη*. "Έχουμε μπλέξει. Τι να κάνω; Τη λυπάμαι κιόλας!" ... "Κατάφερε να με τουμπάρει!" ... "Φαίνεται πως δεν μπορούμε να απαλλαγούμε!" ... "Με τη Φιλιώ τα βρήκαμε, απ' ότι φαίνεται!".

Στο τέλος, η Ευγενία προσπαθεί να με πείσει να ξαναβγούμε όλοι μαζί αλλά εγώ αρνούμαι χωρίς δεύτερη σκέψη: "Δεν έχω καμία εμπιστοσύνη πια στη Φιλιώ. Πώς ξέρω ότι δεν θ' αρχίσει να με βρίζει μόλις με δει; Εδώ δημιουργεί θέμα με το τίποτα, πόσο μάλλον τώρα!"
"Αν αρχίσει να σε βρίζει, μη δίνεις σημασία! Εμείς τον καφέ μας, κι αυτή ας βρίζει!" μου απαντά γλυκά η Ευγενία κι εγώ απορώ: *Ας βρίζει;* Αρκετά ασχολήθηκα με τις βλαμμένες...

Η συνέχεια του σήριαλ: Στις 18 Ιουλίου λαβαίνω δέκα μηνύματα από τη Φιλιώ στο κινητό μου, φλυαρίες σχετικά με τις διακοπές που σκοπεύει να κάνει σύντομα στην Κρήτη. Μόνο που τα εν λόγω μπλα-μπλα δεν απευθύνονται σε μένα αλλά σε κάποια Μίνα από το Ηράκλειο. Άραγε, αυτά μου τα έστειλε κατά λάθος ή επίτηδες; Εγώ, πάντως, κάνω την πάπια.

Στις 24 του μηνός έχω δύο αναπάντητες από τη Φιλιώ, τις οποίες θα αγνοήσω. Λίγο αργότερα μου έρχεται κι ένα μήνυμα από την Ευγενία: "Τι κάνεις;" κλπ. Την επομένη αποφασίζω να στείλω και στις δύο το ίδιο μήνυμα, ότι τάχα αναχωρώ για Κεφαλλονιά μαζί με τα ξαδέλφια μου και ότι θα λείψω ενάμισι μήνα. Τελικά, αποφασίζω να τους δώσω μια ακόμα ευκαιρία, ωστόσο δεν παύω να τις βαριέμαι. Δεν θα μου λείψουν καθόλου. *Σημείωση: Κάθε καλοκαίρι, όταν δεν πηγαίνω στην Κεφαλλονιά με τους γονείς μου και μένω μόνη στο σπίτι, τους λέω ότι τάχα λείπω διακοπές. Με αυτό τον τρόπο τις ξεφορτώνομαι για λίγο καιρό...*

Τρίτη, 20 Ιουλίου 2010

Σήμερα το πρωί πήγα στην Εθνική Τράπεζα, χάλασα τον προθεσμιακό λογαριασμό των 20.000 ευρώ που είχα, σήκωσα από αυτά 8.000 ευρώ και τα κατέθεσα στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Στο εξής, θα σηκώνω γύρω στα 300 ευρώ το μήνα από την Εθνική και θα τα μεταφέρω στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, έως ότου ο λογαριασμός της Εθνικής να κλείσει – φυσικά, όλα αυτά κρυφά από την οικογένειά μου.

Η ανωτέρω δολοπλοκία γίνεται μήπως και καταφέρω να σώσω τίποτα από τις καταθέσεις μου στην τράπεζα, όσα προλάβω. Οι γονείς μου νομίζουν ότι κάθε μήνα πληρώνω γύρω στα 300 ευρώ ΤΕΒΕ, οπότε έτσι θα τους δικαιολογώ τη σταδιακή μείωση του λογαριασμού στην Εθνική. Όταν ο εν λόγω λογαριασμός μηδενιστεί, θα τους πω ότι δεν έχω πια άλλα χρήματα στην τράπεζα. Έτσι δεν θα μπορούν πια να μου ζητούν, κάθε φορά που τα ανήψια θέλουν να κάνουν “την αγορά του αιώνα”, ας πούμε.

... Δύσκολο να κατανοήσω πως γίνεται αυτό, μα το οικογενειακό μου περιβάλλον γίνεται όλο και πιο ασφυκτικό: Ο Λάμπης, πρώην σύζυγος της αδελφής μου, μόλις χώρισε με την νυν σύζυγό του την Τούλα κι εκείνη έφυγε από το σπίτι. Ο λόγος: Ο γόης τά 'χει φτιάξει εδώ και χρόνια με την αδελφή της Τούλας, μια βλαμένη μαυριδερή γύφτισσα που δουλεύει σε κοντινό φούρνο – ναι, εκείνη που είχα μουτζώσει στις 10 Οκτ. 2004 (διαβολικές συμπτώσεις!).

Παράλληλα, ο κύριος χρωστάει κάμποσα ενοίκια και ο σπιτονοικοκύρης μόλις του έκανε έξωση! Τώρα είναι αναγκασμένος να περάσει το καλοκαίρι στην καλύβα που έχει κτίσει στο Κατραμόνησο, απέναντι από τη Βούλα. Όσο για τα έπιπλά του, μας τα έφερε εδώ και τα φόρτωσε στην ήδη υπερτιγκαρισμένη αυλή μας (θέαμα μοναδικό στην Ελλάδα), ενώ πολλά πράγματά του έχουν στοιβαχτεί μέσα στο σπίτι του Γιάννη. Θα μείνουν εδώ μέχρι το φθινόπωρο, οπότε θα βρει άλλο σπίτι (ελπίζω).

Δευτέρα, 26 Ιουλίου 2010

Πρωί-πρωί ήλθε ο Γιάννης, βούτηξε την υπέροχη λεμονόπιτα που ετοιμαζόμουν να φάω και με κάλεσε για εκδρομή στο Κατραμόνησο με το περίφημο σκάφος του, που το έχει ονομάσει “Harry”. Στην καλύβα του Λάμπη βρίσκονται ήδη η Μαρίνα με το μικρό, ο πατέρας του με τη γκόμενά του και τα δυο του παιδιά από την πρώην γυναίκα του και αδελφή της γκόμενας. Η αδελφή μου δεν ήλθε επειδή δουλεύει σήμερα.

Λίγο μετά την άφιξή μου έκανα μπάνιο στον μικρό γραφικό όρμο, ήρεμα κι ωραία. Μπροστά στην παραλία υπήρχε κάποτε μια ψησταριά φτιαγμένη από ξύλο και καλάμια, η οποία κάποια στιγμή εγκαταλείφθηκε. Ο Χαράλαμπος την οικειοποιήθηκε και την μετέτρεψε σε καλύβα, μεγάλη και άνετη, με πολλά δωμάτια. Δεν της λείπει τίποτα, είναι όμως υπερφορτωμένη με κάθε λογής παλιατσαρίες.

Το μεσημέρι φάγαμε αστακομακαρονάδα, το απόγευμα παίξαμε Trivial Pursuit για παιδιά κατέπληξα την παρέα με τις γνώσεις μου. Για λίγες ώρες ένιωσα τη χαρά της ζωής μαζί με τα παιδιά του Λάμπη, το Γιάννη και τη Μαρίνα. *Άντε να παίξεις επιτραπέζιο με τα ανάπηρα που τυχαίνει να έχω φίλους...*

Όταν ήλθε το σούρουπο, κάναμε μια σύντομη βόλτα με το σκάφος του Γιάννη. Ο ανηψιός βούτηξε και ψάρεψε ένα χταπόδι, που είναι και η πρώτη ψαριά πάνω στον “Harry”. Τα παιδιά βουτούσαν μεσοπέλαγα, ενώ εγώ και η Μαρίνα φυλάγαμε τον μικρό. Από το πολύ κούνημα μ' έπιασε πονοκέφαλος. Πιο αργά το βράδι, με ξεφόρτωσαν στη μαρίνα Γλυφάδας. Καλά τα πέρασα...

Τετάρτη, 29 Ιουλίου 2010

Είναι πια βράδι όταν η Αλίκη επιστρέφει από το ΚΕΘΕΑ (οργάνωση για την υποστήριξη των ναρκομανών). Συμμετέχει σε μια ομάδα οκτώ γυναικών, των οποίων τα παιδιά παίρνουν ναρκωτικά. Την ομάδα διευθύνει ειδικός σύμβουλος και είναι εντελώς δωρεάν. Η αδελφή μου είναι πολύ ταραγμένη ψυχολογικά, επειδή ο Νάσος συνεχίζει να παίρνει κοκαΐνη, ενώ η συμπεριφορά του γίνεται όλο και πιο απαράδεκτη: Ζητάει συνεχώς λεφτά και βρίζει την Αλίκη χυδαία κάθε λίγο και λιγάκι. Στις προάλλες, επειδή βρήκε μυρμήγκια στο δωμάτιό του, τηλεφώνησε στην Αλίκη που ήταν στη δουλειά της κι άρχισε να ουρλιάζει στο ακουστικό σαν τρελός: “Είσαι άχρηστη μάνα, δεν έπρεπε να κάνεις παιδιά αφού δεν είσαι πλούσια, εσύ φταις που έχω βγει έτσι γιατί είχες ψυχολογικά όταν ήσουν έγγυος σε μένα, είσαι ανίκανη να μου προσφέρεις οτιδήποτε”, κλπ. Οι φωνές του ήταν τόσο δυνατές, που ακούγονταν σε

απόσταση δύο μέτρων από το ακουστικό της Αλίκης!

Αυτές τις μέρες ο Θανάσης βρίσκεται σε διακοπές στη Μύκονο μαζί με ένα φίλο του, επίσης πρεζόνι, αφού εισέπραξε συνολική οικονομική ενίσχυση 500 ευρώ από όλους μας. Χθες μου τηλεφώνησε η μαμά από την Κεφαλλονιά και μου ζήτησε να στείλω άλλα 100 ευρώ στον πρίγκηπα, επειδή "Έχει ξεμείνει το καημένο, νοικιάζει μηχανάκι και όλα είναι πανάκριβα εκεί. Και μη το πεις στην Αλίκη γιατί θα στενοχωρηθεί". Έτσι, σήμερα το πρωί πήγα στην τράπεζα κι έστειλα τα λεφτά, τώρα όμως η Αλίκη μου εκμυστηρεύεται πως ο Νάσος χρειάζεται τα 100 ευρώ μάλλον για ναρκωτικά και πως είχε πει στη μαμά να μη του στείλει φράγκο! Οπότε, δεν αναφέρω τίποτα για την πρωινή μου επίσκεψη στην τράπεζα. Καμιά ώρα θα βρω το μπελά μου με δαύτους...

Κατανοώ μεν την αγωνία μιας μητέρας για το ναρκομανή γιο της, ωστόσο δεν λυπάμαι κανέναν! Παρά τα σοβαρά προβλήματα που μπορεί να παρουσιάζουν οι (εικονικοί) συνάνθρωποί μου μέσα στο Matrix, κανένας τους δεν βρίσκεται ποτέ στη δική μου φρικτή θέση. Παραδείγματα:

α) Ο ναρκομανής Νάσος "κάνει το κομμάτι του" στην κοσμοπολίτικη Μύκονο, με έξοδα αλλονών. Γενικότερα, παρ' όλη την εκ γενετής στραβοξυλιά που τον δέρνει αλλά και την αυξανόμενη παράνοια λόγω κοκαΐνης, δεν του λείπει τίποτα: Έχει ένα κάρρο φίλους, σέξι γκόμενες που τις φτύνει για ψύλλου πήδημα κι αυτές τον παρακαλάνε, δουλειά τριών ωρών την ημέρα, ως ντελιβεράς, που του αποδίδει 500 ευρώ το μήνα χάρη στα φιλοδωρήματα. Παρόλο που είναι προβληματικότατο άτομο, η ζωή του προχωράει κανονικότατα σαν μπομπίνα κινηματογραφικής ταινίας.

β) Η Αλίκη μου μίλησε για την κόρη μιας ομοιοπαθούς της: η νεαρή κοπέλα ήταν ηρωινομανής μα κατάφερε να βρει "καθαρό" άνδρα, ο οποίος την παντρεύτηκε και την άφησε έγγυο! Τώρα είναι ετοιμόγενη και "καθαρή" εδώ κι εννιά μήνες. Όμως, η "καημένη" η μάνα της φοβάται μήπως η κόρη ξαναπέσει στα ναρκωτικά -και δως του συγκίνηση. Αλήθεια, πώς αυτός ο "καθαρός" άνδρας αποφάσισε να παντρευτεί μια

ηρωινομανή και να την κάνει μητέρα των παιδιών του; Δεν φοβάται; Μάλιστα, όπως φαίνεται από τα απλά μαθηματικά, η εν λόγω τύπισσα έκοψε την ηρωίνη τη στιγμή της σύλληψης του μωρού!

Εγώ, από τη μεριά μου, δεν έχω βάλει ποτέ ναρκωτικά στο στόμα μου, ούτε καπνίζω, ούτε πίνω πάνω από ένα ποτήρι μπύρα -κι αυτό πολύ σπάνια. Ωστόσο, κανένας άνδρας της προκοπής δεν το εκτίμησε ποτέ αυτό, αντίθετα όλοι με θεωρούσαν βαρετή και ξενέρωτη. Επιπλέον, χωρίς να έχω πάρει ποτέ ναρκωτικές ουσίες, εδώ και ενάμισι χρόνο βιώνω υπναγωγικά οράματα φωτιάς γύρω στις δέκα φορές το μήνα! Ούτε στο χειρότερο ναρκομανή δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Φυσικά, σε ολόκληρη την υφήλιο δεν υπάρχει καμία ομάδα υποστήριξης ειδική για την περίπτωσή μου. Δεν υπάρχει, ας πούμε, "Σύλλογος Θυμάτων Μαύρης Μαγείας". Αν, μάλιστα, τολμήσω να μιλήσω σε κάποιον για όλα αυτά, ξέρω την απάντηση: "Τά 'θελες και τά' παθες!" ... "Είσαι ηλίθια, γι' αυτό τα παθαίνεις όλα αυτά!" ... "Έχεις πολλή αρνητικότητα, γι' αυτό έλκεις τέτοιες καταστάσεις!" Λοιπόν; Γιατί να λυπηθώ τους ναρκομανείς και τις "χαροκαμένες" μάνες τους; Όχι, δεν λυπάμαι κανέναν. Μόνο τον εαυτό μου λυπάμαι...

Τα κυριώτερα (ολέθρια) ελαττώματά μου: Κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να προχωρήσω σε μια συγκεντρωτική αυτοκριτική και να δω ποιά είναι εκείνα τα γνωρίσματα του χαρακτήρα μου που έχουν συνεισφέρει στη σημερινή μου πνευματική κατάπτωση. Μετά από αρκετή σκέψη, καταλήγω στα εξής:

1) Ευπιστία: Έχω την αυθόρμητη τάση να εμπιστεύομαι τους ανθρώπους, χωρίς να φαντάζομαι τις συνέπειες. Δηλαδή, μάλλον αφελώς υποτιμώ τον εχθρό και ξεχνώ πως δύο στις τρεις λέξεις που προφέρουν είναι ψέματα. Ως αποτέλεσμα, συχνά με χειραγωγούν, με κοροϊδεύουν, με σαμποτάρουν.

2) Φλυαρία: Δεν τηρώ τη Σιωπή. Μιλώ (μιλούσα) πολύ, σε πολλούς, για πολλά, διεγείροντας έτσι ζήλειες, αντιπάθειες, μισαλλοδοξίες, κακίες. Έτσι και μου δώσει κάποιος λίγο

θάρρος, ανοίγω το στόμα μου και αποκαλύπτω τα πάντα για τον εαυτό μου, τις ιδέες μου, τα σχέδιά μου. Ως αποτέλεσμα, ο εχθρός ανακαλύπτει το κατάλληλο αδύνατο σημείο όπου μπορεί να με χτυπήσει.

3) Ανάγκη επιβεβαίωσης: Κατά βάθος, πάντα επιθυμούσα την αποδοχή των άλλων, τα “μπράβο”, τα “συμφωνώ”, τα “έχεις δίκιο”, την επιβράβευση της αξίας μου από την κοινωνία. Ως αποτέλεσμα, η απόρριψη με αποθαρρύνει, ενώ η (σπάνια και συνήθως υποκριτική) αποδοχή ανοίγει το δρόμο προς τη Φλυαρία και την Ευπιστία.

4) Αδύναμη θέληση: Γενικά, δυσκολεύομαι να πάω κόντρα στη θέληση κάποιου άλλου. Συνηθίζω να κάνω ό,τι μου ζητούν οι άλλοι επειδή έτσι έχω συνηθίσει από μικρή – ίσως επειδή αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να με ανέχονται οι άλλοι, έστω για λίγο.

5) Μπλοκάρισμα του νου: Έχω πια συνειδητοποιήσει ότι συχνά το μυαλό μου δεν λειτουργεί όπως θα έπρεπε. Πολλές φορές αδυνατώ να βρώ λύση σε απλά καθημερινά προβλήματα. Τελευταία, όμως, κάτι έχει αλλάξει: Σκέφτομαι καθαρότερα και διακρίνω τις αληθινές διαθέσεις των άλλων απέναντί μου.

6) Εγγενής τάση υποταγής: Από μικρή είχα την αυθόρμητη φυσική προδιάθεση να υπακούω στις διαταγές των άλλων: γονέων, δασκάλων, φίλων, οποιωνδήποτε. Χρειάστηκε να παλέψω πολύ σκληρά για να την αναχαιτήσω κάπως -και πρέπει πάντα να είμαι σε επιφυλακή....

7) Τάση αυτοκαταστροφής: Παίρνω πολλά ρίσκα, χωρίς να λαβαίνω υπόψη ότι βρίσκομαι σε πόλεμο. Ακόμη, όσο διεξοδικά κι αν συλλογιστώ ένα ζήτημα, στο τέλος καταλήγω να παίρνω πάντα τη λάθος (ολέθρια) απόφαση -πχ να απευθυνθώ σε μαύρο μάγο.

Υποψιάζομαι ότι τα τρία τελευταία ψυχολογικά χαρακτηριστικά μου οφείλονται σε δράση δαιμονικών οντοτήτων – μα όπως και να 'χει, οφείλω να περιορίσω όσο το δυνατόν όλα τα ανωτέρω χαρακτηριστικά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2010):*** Αυτό το μήνα παρατηρώ σοβαρή επιδείνωση των υπναγωγικών φαινομένων – 11 μέρες αφού είδα τον μάγο Sam Kusba στον ύπνο μου! Αμέσως μετά, στις 24 του μήνα, επισκέφθηκα την Πέρσα (μετά από δέκα μήνες που είχαμε να βρεθούμε). Έκτοτε το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έχει επιστρέψει στα όνειρά μου, πιο επίμονο παρά ποτέ, ενώ όλοι οι τομείς της ζωής μου αναστατώθηκαν: Η οικογένεια μου έφαγε 10.000 ευρώ, τσακώθηκα άσχημα με τις φίλες μου, ενώ δεν προλαβαίνω να δω πού ξοδεύονται τα χρήματά μου.

Ουσιαστικά, έχω επιστρέψει στα επίπεδα του περσινού Ιουλίου, ενώ το εφιαλτικό μήνυμα έχει επανέλθει δριμύτερο:

Οράματα φωτιάς:	10 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Φλόγες σε όνειρα:	2
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" :	7
"παράδεισος" :	1

... Βλέποντας όμως ότι δεν μπορώ να πετύχω καμιά ουσιαστική πρόοδο μόνη μου, στα μέσα του μήνα απευθύνθηκα σε μια νευρολόγο στην Κάτω Γλυφάδα. Όση ώρα της εξηγούσα το πρόβλημά μου με τα οράματα φωτιάς, ένιωθα έντονο ίλιγγο -νόμιζα πως θα έπεφτα κάτω!

"Είναι πολύ ενοχλητικά αυτά τα οράματα;" με ρωτάει σε μια στιγμή.

"Είναι, επειδή έχω συνεχώς την ίδια παραίσθηση, δηλαδή φλόγες", της εξηγώ.

Εντέλει, η γιατρός αποφάνθηκε ότι οι ψευδαισθήσεις που βλέπω οφείλονται σε ναρκοληψία ή επιληψία (εντέλει κατέληξε στην επιληψία) και ότι το θέμα χρειάζεται διερεύνηση, οπότε μου έγραψε να κάνω ένα κάρο εξετάσεις: αίματος, μαγνητική τομογραφία εγκεφάλου, ηλεκτροεγκεφαλογράφημα. Διέγνωσε "επεισόδια αφαίρεσης" και μου έγραψε επίσης να παίρνω ένα αντιεπιληπτικό φάρμακο, το Topepil, για ένα μήνα και να σημειώνω τις νυχτερινές παραισθήσεις για να δούμε πως θα πάω. Εγώ, όμως, δεν έχω όρεξη να το πάρω αυτό το φάρμακο επειδή παρουσιάζει άσχημες παρενέργειες (10% των ασθενών εμφανίζουν υπνηλία, παραισθήσεις, κατάθλιψη, ψυχοκινητική

επιβράδυνση κλπ, δηλαδή όσα θέλω ν' αποφύγω), ενώ προξενεί εθισμό. Άντε κόφ' το μετά. Άλλωστε, εγώ δεν έχω επιληψία. Το ξέρω...

Στις 17 Ιουλίου έχω μια παράξενη ***προαίσθηση:*** Φαντασιώνομαι ότι η μαγνητική εγκεφάλου που θα κάνω θα δείχνει μια τομή 510. Το ίδιο βράδι, παρακολουθώ μια ταινία στην τηλεόραση, όπου στο δωμάτιο 510 ενός ξενοδοχείου γίνονται εγχειρήσεις.

Και μια περίεργη ***σύμπτωση***: Στις 20 Ιουλίου πηγαίνω σε ένα κοντινό Ιατρικό Κέντρο, όπου κάνω τις εξετάσεις αίματος και τη μαγνητική. Την επομένη έχω μάθημα με το Μανώλη· στο Listening ακούμε έναν μικρό διάλογο, περίπου ως εξής:

"Είστε η κυρία Τάδε; Τηλεφωνώ από το Ιατρικό Κέντρο Δείνα. Οι ιατρικές εξετάσεις που κάνατε χθες δείχνουν πως όλα είναι εντάξει"

"Δόξα τω Θεώ!", απαντά η πελάτισσα.

Όντως, οι εξετάσεις μου δεν θα δείξουν τελικά κανένα πρόβλημα...

Στις 29 του μήνα πάω και δείχνω τις εξετάσεις μου στη νευρολόγο. "Δεν φαίνεται να υπάρχει κανένα πρόβλημα", μου λέει. Παρατηρεί μονάχα ένα φλεβικό αγγείωμα στη μαγνητική τομογραφία, που το έχω εκ γενετής και "δεν σημαίνει τίποτα κλινικά, ούτε τώρα ούτε στο μέλλον".

Αρχικά η νευρολόγος δεν μπορεί να βγάλει νόημα από τη γνωμάτευση της μαγνητικής επειδή "περιέχει ορισμένα συντακτικά λάθη", όπως μου εξηγεί παραξενεμένη. Στη συνέχεια, μάλλον ανήσυχη, παίρνει τηλέφωνο στο Ιατρικό Κέντρο, μου λέει να περάσω έξω από το γραφείο της (γιατί άραγε;), συνεννοείται μαζί τους και ύστερα με φωνάζει και με καθησυχάζει ξανά πως δεν υπάρχει πρόβλημα. Αναφέρει μόνο ότι "έγιναν κάποια λάθη κατά την απομαγνητοφώνηση, υπάρχουν γραμματικά και συντακτικά λάθη, επειδή οι γραμματείς εκεί δεν μιλούν καλά ελληνικά!"

Σχετικά με το χάπι Topepil, μου εξηγεί ότι δεν υπάρχει λόγος να ανησυχώ για τις παρενέργειες, η δοσολογία που μου έχει συστήσει είναι μικρή, το δουλεύει χρόνια αυτό το φάρμακο

και ορισμένοι το παίρνουν απλώς για αδυνάτισμα! Με συμβουλεύει να το πάρω για ένα μήνα και να σημειώνω τις νυχτερινές παραισθήσεις για να δούμε πως θα πάω.

Αργότερα θα ανακαλύψω στο Internet ότι το φλεβικό αγγείωμα (= φλέβες της λευκής ουσίας που συγκλίνουν σε μεγάλη φλέβα) υπάρχει στο 2,6% των ανθρώπων. Είναι ασυμπτωματικό μα συχνά ενυπάρχει σηραγγώδες αγγείωμα, που δεν είναι ορατό στην τομογραφία αλλά προκαλεί επιληψία...

Λεπτομέρεια: Οι δύο νευρολόγοι που με κοίταξαν (η κυρία που μου έκανε τη διάγνωση κι ένας άλλος, που μου έκανε το ηλεκτροεγκεφαλογράφημα) δεν ξέρουν ότι οι παραισθήσεις που βλέπω ονομάζονται υπναγωγικές και υπνοπομπικές. Η πρώτη τις αποκαλεί απλώς "ψευδαισθήσεις" και ο δεύτερος "υπνικούς εφιάλτες" (δεν υπάρχει τέτοιος όρος!). Ο δεύτερος μάλιστα, είναι της γνώμης πως "Δεν είναι τίποτα, μάλλον σου συμβαίνει επειδή φοβάσαι μήπως σου συμβεί!". Συμπέρασμα: Οι επιστήμονες δεν ξέρουν πώς να χειριστούν την κατάστασή μου. Πειράματα κάνουν...

Τρίτη, 3 Αυγούστου 2010

"Kyle XY": "Σπαταλάμε πολύ χρόνο για να μειώσουμε τον πόνο της ζωής" ... "Τι σε τρομάζει;" - "Τα πάντα!" ... "Με όσο περισσότερους ανθρώπους βρισκόμουν, τόσο πιο μόνος αισθανόμουν" ... "Η ζωή είναι ένα παζλ από εμπειρίες. Κάθε εμπειρία που βιώνουμε μας διαμορφώνει σε αυτό που είμαστε" ... "Οι περισσότερες ιστορίες δεν έχουν ευτυχισμένο τέλος" ... "Οι άνθρωποι που έχουν τα περισσότερα να προσφέρουν, είναι αυτοί που δεν έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους"... "Τι της έκανες;" - "Σαν να κατεβάζεις ένα πρόβραμμα στον σκληρό δίσκο ενός υπολογιστή. Σε αυτή την περίπτωση, η ζωή της είναι το πρόγραμμα..."

... Πώς είναι δυνατόν, μια τόσο έξυπνη και καλογυρισμένη νεανική σειρά να σημειώσει στην Αμερική τόσο χαμηλή τηλεθέαση, ώστε να διακοπεί πριν ολοκληρωθεί; Υποψιάζομαι πως δεν διακόπηκε λόγω "χαμηλής τηλεθέασης". Μια νεανική σειρά, η οποία πραγματεύεται το Uploading (μια κυβερνητική

οργάνωση, με χρήση της κατάλληλης τεχνολογίας, μεταφέρει τα δεδομένα του ανθρώπινου εγκεφάλου σε πρόγραμμα κομπιούτερ και αντιστρόφως), σαφώς δεν μπορεί να φτουρήσει πολύ. Κάποιους έθιξε και γι' αυτό "κόπηκε". Σιγά μη δεν είχε ακροαματικότητα...

Πέμπτη, 5 Αυγούστου 2010

☺ Ευχάριστες ώρες στην πλαζ YaBanaki στη Βάρκιζα, μαζί με την Αλίκη και τον Χάρη. Ο μικρός κουνάει ζωηρά τα ποδαράκια του μέσα στο νερό και κολυμπάει σαν παπάκι, ενώ κάθε τόσο γυρίζει γύρω-γύρω με τη σαμπρέλα του. Ύστερα πηγαίνουμε στο διπλανό λούνα παρκ, το "Βόλτα", και μπαίνω μαζί με το Χαρούλη στα βαρκάκια. Η Αλίκη τον συνοδεύει στο τρενάκι και στις τετράτροχες μηχανές. Ευχάριστες εμπειρίες που δεν θα επαναληφθούν πολλές φορές...

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 2010

Ψάχνοντας ανάμεσα στα παλιά μου κοσμήματα, πέφτω πάνω σε ένα ζευγάρι ασημένια σκουλαρίκια που μου είχε χαρίσει η Μάγδα Σταυράκη (πολύ μορφωμένη, πάμπλουτη και διαρκώς κομπάζουσα προϊσταμένη στην Παγγαία) προ 15τίας για τα γενέθλιά μου. Όταν τα πρωτοείδα, θυμάμαι, το ασυνήθιστο σχέδιό τους μου χτύπησε περίεργα μα ο νους μου δεν προχώρησε τότε. Τα φόρεσα για χρόνια εκείνα τα σκουλαρίκια, ώσπου τα καταχώνιασα σ' ένα συρτάρι.

Σήμερα, για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια, κάθομαι και παρατηρώ ότι τα εν λόγω σκουλαρίκια βρίθουν από παράξενα σύμβολα! Μια σχετική έρευνα στο Διαδίκτυο επιβεβαιώνει τις υποψίες μου, ότι τέτοια σύμβολα χρησιμοποιούνται κατά κόρον από μαύρους μάγους, καθώς επίσης από ροδόσταυρους και μασόνους: περίεργα ιδεογράμματα (πχ ϟ και ⊙)· ανάποδα διπλά ερωτηματικά· τρεις κουκίδες που σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο, πέντε κουκίδες μέσα σε κύκλο που τέμνεται από τρίγωνο· τρία τρίγωνα που η κορυφή τους δείχνει το κέντρο ενός δίσκου, στο χαμηλότερο μέρος του κοσμήματος.

Μόλις δείχνω το ένα από τα σκουλαρίκια στο Νάσο, ρωτώντας τον απλά “Πώς σου φαίνεται;” εκείνος αναφωνεί αυθόρμητα: “Μη τυχαίο!”. Και η αδελφή μου: “Αυτά τα τρίγωνα... Μήπως μας έχουν κάνει μάγια;”

Όσο κοιτάζω τα σκουλαρίκια, τόσο περισσότερο βλέπω ότι μοιάζουν με μαγικές (δαιμονικές;) σφραγίδες! Πάντως, από τότε που μου τα έδωσε η Σταυράκη άσπρη μέρα δεν έχω δει, παρόλο που τότε η ζωή μου είχε όλες τις προδιαγραφές για να εξελιχθεί θετικά. Ωστόσο, αντί να ακολουθήσει πρόοδος, όπως περίμενα, όλα πήγαν κατά διαόλου -και συνεχίζουν να πηγαίνουν, με τους πιο απίθανους τρόπους.

Ξαφνική ανάμνηση: Υπήρξε μια περίοδος που η κυρία Μάγδα ορμούσε χαρωπά επάνω μου και ανακάτευε επιδεικτικά τα φρεσκολουσμένα μαλλιά μου για αρκετή ώρα, λέγοντας: “Τι ωραία, μαλακά, λεπτά μαλλάκια!” Δεν τα χάιδευε απαλά και φυσιολογικά από πάνω προς τα κάτω, αλλά τα μάλαζε και τα ανάδευε από κάτω προς τα πάνω, με νευρωτική επιμονή -όλο και κάποια τρίχα θα έμενε στα χέρια της. Πάντως, και τότε απορούσα για τον έκδηλο θαυμασμό που έδειχνε για τα μαλλιά μου, τα οποία είναι λιπαρά και δεν “στέκουν”.

Κατά πάσα πιθανότητα, λοιπόν, η Σταυράκη μου έκανε μάγια πολύ πριν από την Περσεφόνη! Μπορώ να φανταστώ το λόγο: Εκείνη την εποχή ήμουν αρκετά αφελής ώστε να μιλώ σε ορισμένους συναδέλφους σχετικά με τα κυκλώματα και τις μυστικές εταιρείες. Εννοείται πως η Σταυράκη αλλά και όλη η ηγεσία της Παγγαίας ανήκουν σε τέτοια υψηλά κυκλώματα. Εκείνο που δεν φανταζόμουν ήταν το ότι οι προϊστάμενοι μάθαιναν λεπτομερώς τις απόψεις μου -άρα με θεωρούσαν εχθρό του συστήματος. Και πάλι, όμως, δεν θα μπορούσα ποτέ να διανοηθώ πως θα έμπαιναν στον κόπο να μου κάνουν μάγια.

... Αν είναι δυνατόν, σε κάθε μου βήμα να πέφτω πάνω σε κάποιον μαύρο μάγο! Φαίνεται, λοιπόν, πως όλοι οι "συνάνθρωποί" μου ξέρουν από μάγια (και μάλιστα χοντρά) όλοι εκτός από μένα! Θα το ξαναπώ: Την εποχή που τους "έκαιγα" έκανα την καλύτερη δουλειά!

Σάββατο, 14 Αυγούστου 2010

Χθες το πρωί πίεσα τα σκουλαρίκια με τα χέρια μου και τα στράβωσα· έτσι χάλασε κάπως το σχέδιό τους, τα τρία τρίγωνα δεν βρίσκονται πια στην ίδια γραμμή και δεν δείχνουν το κέντρο του μεγάλου κύκλου. Το απόγευμα, που πήγαμε για μπάνιο με την αδελφή μου, τα πέταξα στη θάλασσα.

Τη νύχτα που μας πέρασε, είχα μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Είμαι ξαπλωμένη στην παραλία, όταν βλέπω κύμματα να πλησιάζουν απειλητικά. Ένα μεγάλο κύμα εφορμά και με σκεπάζει πριν προλάβω να ξεφύγω. Ξυπνώ ανήσυχη.

Μετά από λίγο έρχεται άλλη μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Είναι νύχτα και η θάλασσα λαμπυρίζει στο φως του φεγγαριού, ενώ εγώ πετώ ψηλά, πάνω από το Ρίο ντε Τζανέιρο. Παρατηρώ τις ωραίες βουνοκορφές και την πόλη που απλώνεται από κάτω. Ξεχωρίζουν μερικά αγάλματα διάσπαρτα εδώ κι εκεί στις πλαγιές, μια φωτιά πάνω σε κορυφή, και ο Χριστός του Κορκοβάντο που δεσπόζει σε όλο το τοπίο.

Και τρίτη ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Χορεύω μαζί με άλλους μέσα σε μια ευρύχωρη αίθουσα. Μπροστά μου βγαίνει συνεχώς ο Χριστός. Συγκινούμαι και κλαίω με δάκρυα ανακούφισης. Τελικά, με διαλέγει να χορέψω γι' αυτόν στην πόλη Σιρεμπέμ...

Κυριακή, 15 Αυγούστου 2010

Ημερήσια εξόρμηση για μπάνιο στη Βουλιαγμένη μαζί με την αδελφή μου, τη Μαρίνα και τον μικρό. Σε μια στιγμή λιαζόμαστε ανέμελα στην παραλία όταν, με αρκετή έκπληξη, παρακολουθώ την Αλίκη να κανονίζει δια τηλεφώνου τις βάρδιες και τα ρεπό της εβδομάδας για τις υπόλοιπες τηλεφωνήτριες στα "Τρία Κυκλάμινα". Μιλάει χαμηλόφωνα αλλά με πυγμή: Ποιά θα δουλέψει πρωί, ποιά απόγευμα, ποιά θα πάρει ρεπό ποιά μέρα, κλπ.

Τότε μόλις, συνειδητοποιώ ότι η Αλίκη άρχισε να ανέρχεται κοινωνικά και ακαδημαϊκά από την εποχή που προσελήφθη στα "Τρία Κυκλάμινα". Δεν έχει εμφανίσει γκόμενο από τότε (εδώ και έξι χρόνια τουλάχιστον, παράδοξο

για τη σεξουάλα Αλίκη), έκτισε όμως τη μεζονέτα επάνω, μπήκε στο πανεπιστήμιο πρώτη, αριστεύει σε όλα τα μαθήματα και, όπως διαπιστώνω, λύνει και δένει στην εταιρεία. Λογικό συμπέρασμα: Κάποιο από τα αφεντικά την πηδάει.

Το απόγευμα έρχεται και μας βρίσκει ο Γιάννης, μας παίρνει και πάμε στη μεγάλη παραλία του Καβουρίου για φαγητό. Καθόμαστε σε μια παραθαλάσσια ταβέρνα με θέα το φωτισμένο γραφικό νησάκι. Η ώρα περνάει ευχάριστα με ζωηρές κουβέντες σχετικά με την οικονομική κρίση που σκοπό έχει την εξαθλίωση των χαμηλότερων κοινωνικών τάξεων. Τρώμε καλαμαράκια, καβουρόψυχα, τυροκροκέτες, γαρίδες, κλπ.

Το κλίμα μου φαίνεται αρκετά θετικό κι αρχίζω να λέω διάφορα: “Ζούμε μακριά από τη φύση, σε αφύσικα πυκνοκατοικημένες πόλεις, μέσα σ' ένα αφύσικο περιβάλλον, υπηρετούμε αφύσικες τεχνολογίες και ακολουθούμε έναν αφύσικο τρόπο ζωής. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, άγιοι είμαστε έτσι όπως είμαστε!”. Όλοι με ακούνε με προσοχή. Ένα κορίτσι γύρω στα δώδεκα, από διπλανό τραπέζι, έχει πλησιάσει και παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον όσα λέω. Της χαμογελώ με συμπάθεια...

Το Κοσμικό Σφάλμα: Από τότε που ήμουν μικρή, είχα πάντα την έντονη αίσθηση πως αυτός ο κόσμος δεν είναι για μένα. Γιατί όμως; Τι είναι αυτό που μ' ενοχλεί τελικά σ' αυτό τον κόσμο; Το πρόβλημά μου ήταν πάντα οι *Άλλοι:* Όλοι αυτοί ("συνάνθρωποι") που μου μοιάζουν εξωτερικά μα εσωτερικά δεν έχουν καμία σχέση με μένα. Ωστόσο βρίσκονται συνεχώς γύρω μου και, ο καθένας με τον τρόπο του, φροντίζουν να παρακολουθούν και να οριοθετούν την κάθε μου κίνηση. Παράλληλα, μου υποβάλλουν διαρκώς, έμμεσα ή άμεσα, την ιδέα ότι εγώ δεν είμαι ποτέ αρκετά έξυπνη, όμορφη, καλή, άξια – όπως όλοι Αυτοί, που τα έχουν όλα, ενώ εγώ μένω πάντα στο μηδέν.

Μέσα στον (τεχνητό) κόσμο όπου ζω, οι πάντες και τα πάντα υπονομεύουν την Πίστη: την πίστη στον εαυτό μου. Οι θρησκείες τους (μου) λένε ότι οφείλω κάθε στιγμή τρόμο και υποταγή στον "παντοδύναμο Θεό" τους ή ότι το εγώ μου οφείλει να διαλυθεί εντελώς μέσα στο εγώ του Θεού τους. Οι επιστήμες τους (μου) λένε πως δεν είμαι παρά ένας ασήμαντος κόκκος άμμου πάνω σ' έναν μεγαλύτερο κόκκο άμμου (Γη), που βρίσκεται μέσα σ' έναν άλλο, μεγαλύτερο κόκκο άμμου (γαλαξίας) μέσα στην απέραντη θάλασσα του σύμπαντος -δηλαδή, είμαι ένα τίποτα...

Πέρα απ' αυτά, όλοι τους συμφωνούν πως το νόημα της ζωής (μου) είναι να υπηρετώ τους *Άλλους*. Καμία μου πράξη δεν έχει νόημα αν δεν εξυπηρετεί με κάποιο τρόπο τους *Άλλους*. Ό,τι κι αν δημιουργήσω, δεν έχει καμιά αξία αν δεν αρέσει στους *Άλλους*. Παραδόξως, όμως, ό,τι κι αν κάνω δεν είναι ποτέ ικανοποιητικό γι' αυτούς...

Από την άλλη πλευρά, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα διαμορφώνεται έτσι γύρω μου ώστε να με αποκλείει συστηματικά από κάθε φυσιολογική, ανθρώπινη δραστηριότητα: Η κοινωνική μου ζωή είναι πια πρακτικά ανύπαρκτη, καθώς οι φίλοι όσο πάνε λιγοστεύουν ή αποδεικνύονται εχθροί· έρωτας δεν φαίνεται ποτέ, ούτε με το κυάλι· η δημιουργία δικής μου οικογένειας φαντάζει σαν ένα τρελό, ξένο όνειρο· λόγω ηλικίας

και απουσίας κονέ, μου είναι πλέον αδύνατο να βρω μια σοβαρή δουλειά· τα οικονομικά μου πάνε από το κακό στο χειρότερο, ζω πια με 300 ευρώ το μήνα· παντού επικρατεί ένας ασίγαστος ανταγωνισμός (ποτέ δεν τα κατάφερνα σ' αυτό)· η μάχη των δυο φύλων εξακολουθεί να είναι πανταχού παρούσα, κι εγώ "τυχαίνει" να ανήκω στο λεγόμενο ασθενές φύλο· δεν κάνεις ούτε βήμα αν δεν ανήκεις σε κάποιο κύκλωμα, εγώ όμως ήμουν πάντα απέξω: δεν τα κυνήγησα, μα ούτε αυτά με κυνήγησαν...

Τα απίθανα προβλήματα που αντιμετωπίζω σε όλη μου τη ζωή, δημιουργούνται όλα από τους *Άλλους*. Οποιαδήποτε διαπροσωπική σχέση μου (φιλική, επαγγελματική, κοινωνική) αργά ή γρήγορα αποβαίνει αρνητική για μένα. Όλοι με βλάπτουν τελικά, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, λες και υπακούνε όλοι τους στην ίδια "άνωθεν" εντολή. Το δικό μου φταίξιμο είναι η ευπιστία που συχνά δείχνω στους ανθρώπους. Ευπιστία κι εμπιστοσύνη: ελαττώματα που ακόμη προσπαθώ να περιορίσω. Στο μεταξύ, στην πρώτη ευκαιρία οι Άλλοι με υπονομεύουν, με προδίδουν, με ζημιώνουν, μου κάνουν μέχρι και μάγια! Και το μεγαλύτερο κακό το προξενούν, κατά κανόνα, εκείνα τα άτομα που μου δείχνουν "κατανόηση" κι εμπιστεύομαι περισσότερο! Στην καλύτερη των περιπτώσεων, η επαφή με τους Άλλους μου προκαλεί χάσιμο χρόνου, σύγχυση, ενόχληση.

Ποιός θα ήταν η ιδανικός κόσμος για μένα; Σαφώς, ένας κόσμος δίχως ανθρώπους. Μόνο τότε θα μπορούσα να είμαι πραγματικά ο εαυτός μου και να ελέγχω το προσωπικό μου σύμπαν. *Το Κακό είναι οι Άλλοι. Το Καλό είμαι Εγώ...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2010):*** Από τότε που πέταξα τα σκουλαρίκια της Σταυράκη, βρίσκω πως το μυαλό μου έχει "ξεμπλοκάρει": Βλέπω πιο καθαρά πίσω από τα φαινόμενα, αναγνωρίζω τα όποια λάθη μου, αποφεύγω περιττές ταλαιπωρίες, ενώ βρίσκω ευκολότερα λύσεις σε καθημερινά προβλήματα. Παραδείγματα: Εδώ και τρία χρόνια περίπου, το μεγάλο νύχι του δεξιού μου ποδιού είναι φουσκωμένο (μάλλον από μήκυτα), πολύ χοντρό, αδύνατο να κοπεί, μεγαλώνει και στραβώνει συνεχώς προς το πλάι. Μόλις σήμερα μου ήρθε η

ιδέα να προσπαθήσω να το κόψω αμέσως μετά το μπάνιο, που είναι πιο μαλακό -έτσι, τα κατάφερα εν μέρει. Επίσης, ήθελα να αλλάξω την καμμένη λάμπα της κουζίνας, δεν είχα σκάλα και δεν μού 'κοβε να μετακινήσω το τραπέζι και ν' ανέβω πάνω. Και κάτι ακόμη: Τόση απίστευτη δυσχέρεια πια, για να βρω μια ικανοποιητική συνταγή μποτίλιας μάγου και άλλη τόση δυσχέρεια μέχρι να την εκτελέσω και να την κρύψω σωστά!

Εντέλει, την Δευτέρα, 23 Αυγούστου (δέκα μέρες αφού πέταξα τα περιβόητα σκουλαρίκια) ξαναθυμάμαι ένα παλιό λύσιμο μαγείας: την ***μποτίλια του μάγου.*** Μετά από αρκετή περιήγηση στο Internet, βρίσκω μια βελτιωμένη συνταγή και αποφασίζω να τη δοκιμάσω. Αγοράζω ένα γυάλινο βαζάκι με μεταλλικό βιδωτό καπάκι και ρίχνω μέσα τα εξής: καρφίτσες, βελόνες, τρία σκουριασμένα καρφιά, γυαλιά σπασμένα, βασιλικό, απήγανο, δενδρολίβανο, μοσχολίβανο, φασκόμηλο, μία σκελίδα σκόρδο, λίγο αίμα περιόδου, σάλιο, τρίχες. Γεμίζω με κόκκινο κρασί “Νάμα”. Θάβω το βαζάκι μέσα σε μια γλάστρα γεμάτη χώμα και την τοποθετώ πάνω από ενα ντουλάπι της κουζίνας. Γρήγορα διαπιστώνω πως τα υπναγωγικά επεισόδια επιμένουν, μα δεν πτοούμαι· ίσως η μποτίλια δεν πρέπει να βρίσκεται μέσα στο σπίτι. Έτσι, παίρνω τη γλάστρα και τη μεταφέρω σε ασφαλές αθέατο σημείο, στην πρασιά ενός εγκατελειμμένου κτιρίου στη Λεωφόρο Βουλιαγ-μένης. Τα οράματα φωτιάς αμέσως υποχωρούν...

Την Τρίτη, 10 Αυγούστου ξεκινώ τα χάπια Topepil, ένα κάθε βράδι. Στην αρχή πηγαίνω καλά, μα ύστερα από έξι μέρες τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς επιστρέφουν. Μόλις αρχίζω να παίρνω δύο χάπια (ένα πρωί, ένα βράδι), τα επεισόδια πληθαίνουν. Έτσι, την 9η μέρα της θεραπείας κόβω τα χάπια. Η κατάσταση μοιάζει να έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο: Επαναφέρω τα γυαλιά ηλίου στο κεφάλι μου αλλά η επιδείνωση συνεχίζεται, οπότε τα καταργώ μετά από δυο βδομάδες.

Στις 30 Αυγούστου επισκέπτομαι ξανά τη νευρολόγο, μήπως και μου γράψει κανένα άλλο φάρμακο, ίσως για ναρκοληψία. Της εξηγώ ότι με τα χάπια Topelil δεν είδα βελτίωση, εκείνη δηλώνει πως “αυτή ήταν αρχική δόση” και

μου αλλάζει τη συνταγή μα όχι και τη διάγνωση. Το νέο φάρμακο, το Pirantal, είναι πιο ισχυρό αντιεπιληπτικό και στις πολύ συχνές παρενέργειές του (1+ στους 10 ασθενείς) περιλαμβάνει: κατάθλιψη, ζάλη, ναυτία, αργή σκέψη, παραισθήσεις -δηλαδή ό,τι ακριβώς θέλω να αποφύγω...

Όταν τη ρώτησα αν τα αποτελέσματα των εξετάσεων δείχνουν επιληψία, η γιατρός μου απάντησε πως η μαγνητική τομογραφία εγκεφάλου και το ηλεκτροεγκεφαλογράφημα δεν αποκαλύπτουν τέτοιου είδους προβλήματα παρά μονάχα στο 2% των περιπτώσεων. *Γιατί μ' έβαλε να τις κάνω, τότε;*

Αυτό το μήνα παρατηρώ ότι τα θαλάσσια μπάνια, ιδίως το απόγευμα, επιδεινώνουν την κατάσταση ως εξής:

Υπναγωγικά οράματα φωτιάς:	11
Όνειρα με φλόγες	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	5

Μετά από εκτενή έρευνα στο διαδίκτυο, ανακαλύπτω ότι υπάρχει ειδική εξέταση για την εξακρίβωση τέτοιων προβλημάτων ύπνου: Nocturnal Polysomnogram. Επίσης, διαβάζω το εξής ενδιαφέρον: Απουσία σκέψης + Απόσπαση από το περιβάλλον + Μυστικιστικά οράματα + Αίσθηση ενότητας με το σύμπαν = “Φώτιση”. Όλα τα ανωτέρω αποτελούν συμπτώματα σοβαρής επιληψίας. Πολλοί μύστες όπως ο Μωάμεθ, ο Άγιος Παύλος, η Αγία Θηρεσία, καθώς και πολλοί εβραίοι προφήτες ήταν επιληπτικοί *[Να γιατί οι μαθητές δεν γίνονται ποτέ ισάξιοι του μύστη: Συνηθως δεν είναι αρκετά άρρωστοι...]*

Ακόμη: “Όσο πιο αληθινή είναι μια θεωρία τόσο μεγαλύτερη αντίσταση βρίσκει” (B. Russell). Ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι έτσι κατασκευασμένος ώστε να μην αντέχει καμία αλήθεια. Αντίθετα, επιζητά και δέχεται το ψέμα, εύκολα και γρήγορα, ιδίως αν αυτό εμπεριέχει τρόμο και προέρχεται από μια “αυθεντία”. Όλα τα παιδιά του κόσμου μαγνητίζονται από παραμύθια με δράκους και κακές μάγισσες, ενώ οι ενήλικες πιστεύουν και προσκυνούν τις πλέον αλλοπρόσαλλες και τρομακτικές θρησκείες. Όταν ξεστομίζεις αλήθειες σε μισούν. Σε λατρεύουν όταν τους πνίγεις στα ψέματα. Αυτή είναι η ανθρώπινη φύση...

Το Πρόσωπο του Θεού

Αναρωτιόμουν, ακόμη μια φορά:
Πώς κατέληξα εδώ;
Μετά από 18 ολόκληρα χρόνια εσωτερικής αναζήτησης,
διαλογισμών και ποικίλων μεταφυσικών εμπειριών,
τώρα να βασανίζομαι από τρομακτικά "σημεία",
να διακατέχομαι από ζοφερές έμμονες ιδέες,
μηνύματα της κόλασης να δηλητηριάζουν τα όνειρά μου
(εμένα, που κάποτε ήμουν ονειρεύτρια!),
να παίρνω ψυχοφάρμακα και βελτίωση να μη βλέπω!
Τι φταίει;
Σαν κεραυνός με χτύπησε η αλήθεια:
Το ότι είμαι ζωντανή, αυτό φταίει!
Όσο ζεις, παθαίνεις. Όσο υπάρχεις, υποφέρεις.
Είναι τραυματικό το να υπάρχεις...

Ο Θεός αυτού του κόσμου είναι η Φωτιά. Πρόκειται για ένα αόρατο πνεύμα που διαποτίζει τα πάντα μέσα στο σύμπαν. Κάτω από ορισμένες συνθήκες, υλοποιείται μερικώς στο υλικό πεδίο κι εκδηλώνεται με τη μορφή της φωτιάς. Θεωρώ αρκετά πιθανόν η Φωτιά να μην είναι φυσικό φαινόμενο αλλά να εισέβαλε στον κόσμο μας από αλλού, πριν από δισεκατομμύρια χρόνια, μέσω της γνωστής "Μεγάλης Έκρηξης" (Big Bang). Έκτοτε εξαπλώνεται διαρκώς σε όλο και πιο απέραντο χώρο, κατακερματιζόμενη σε μυριάδες μυριάδων ήλιους.

Δεν υπάρχει στ' αλήθεια "πνευματικός κόσμος". Δεν υπάρχουν πολλά πνεύματα· ένα υπάρχει, το οποίο διαπερνά τα πάντα μέσα στο σύμπαν, σε όλες τις διαστάσεις, δημιουργώντας έτσι όντα διαφορετικών "επιπέδων": φυτά, ζώα, ανθρώπους, αγγέλους, δαίμονες, εξωγήινες οντότητες κλπ.

Χαρακτηρίζονται ως "πνευματικά" τα όντα που ανήκουν σε διαφορετική από εμάς διάσταση, άρα αόρατα και ακατάληπτα στις κοινές αισθήσεις. Ό,τι δρα κρυφά και

υπογείως είναι εχθρικό. Ωστόσο, όλες οι μορφές ζωής μέσα στο σύμπαν, όσο επικίνδυνες ή “αρνητικές” κι αν είναι, δρουν πάντοτε σύμφωνα με το πραγματικό “θεϊκό σχέδιο” του Θεού-Φωτιά.

“Η ζωή κάθε ανθρώπου παραπαίει ανάμεσα στην οδύνη και στην ανία” και “Είμαστε σαν τα πρόβατα που παίζουν μέσα στο λιβάδι μπροστά στα μάτια του σφαγέα, ενώ αυτός διαλέγει ποιό θα σφάξει πρώτο και ποιό δεύτερο. Έτσι κι εμείς, στις καλές μας μέρες δεν έχουμε συναίσθηση του κακού που μπορεί να μας επιφυλάσσει το Πεπρωμένο – αρρώστια, φτώχεια, παραμόρφωση, τύφλωση, απώλεια της λογικής” (Schopenhauer)

Γενικά συμφωνώ, με μια μικρή ένσταση: Λίγα μόνο ανθρώπινα “πρόβατα” (τα πιο πλούσια) παίζουν ανέμελα στο “λιβάδι” του κόσμου, ώσπου να έλθει η ώρα τους για “σφάξιμο”. Οι πολλοί χρησιμεύουν ως κακόμοιρα πειραματόζωα μέσα σ' ένα γιγαντιαίο σατανικό εργαστήριο. Γι' αυτό λένε ότι “ο Θεός τους δοκιμάζει” -πάντα τους ίδιους δοκιμάζει;

“Όποιος πράττει, θα υποφέρει” ... “Το μόνο μάθημα είναι ο πόνος” (Αισχύλος)

“Αν δεν καείς εσύ, αν δεν καώ εγώ, πώς θα γεννούνε τα σκοτάδια φως;” (Καλίλ Γκιμπράν)

Συγχρονισμός του βιβλίου: Την ώρα που γράφω την παραπάνω φράση, ο μπαμπάς ξέχασε το φίλτρο του απορροφητήρα μέσα στον αναμμένο φούρνο (250 ºC) και παραλίγο να πάρει φωτιά το σπίτι...

Η ***Φωτιά***, λοιπόν, είναι το πρόσωπο του Θεού στο υλικό πεδίο. Δεν ανήκει στις καταστάσεις της ύλης (αέρια, υγρή ή στερεή), ωστόσο αποτελεί το κυρίαρχο φαινόμενο σε ολόκληρο το σύμπαν: Οι ήλιοι είναι γιγάντιες μάζες αερίων που καίγονται.

Η επίσημη επιστήμη θεωρεί το σύμπαν ολόκληρο ως έκρηξη μιας αρχικής πυρόσφαιρας. Βεβαίως, όποτε ανάβει μια φλόγα, καταστρέφει κάτι. Όσο εξαπλώνεται η φωτιά, τόσο περισσότερα πράγματα καταστρέφει. Το Φως, ως προϊόν της Φωτιάς, είναι η λαμπερή μάσκα του Κακού.

ΦΩΣ = ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ = 1500

Στον κόσμο παρατηρούνται τρεις βασικές μορφές φωτιάς:
- Βραδεία καύση: παράγει θέρμη αλλά όχι φλόγα. Δημιουργεί έμβια όντα μα και σκουριά στα μέταλλα.
- Ταχεία καύση: παράγει φλόγες, θερμότητα και φως.
- Ταχύτατη καύση: προκαλεί πάσης φύσεως εκρήξεις.

! Όπως ανακαλύπτω εκ των υστέρων, ο Ηράκλειτος πίστευε κι εκείνος ότι ο Θεός αυτού του κόσμου είναι η Φωτιά: "Το πυρ είναι το πρωταρχικό στοιχείο από το οποίο γεννιούνται όλα τα όντα και σ' αυτό επανέρχονται. Το πυρ δεν χάνεται αλλά παίρνει κάθε τόσο διαφορετικές μορφές και περνάει από διάφορες καταστάσεις. Όλα τα υπόλοιπα αλλάζουν -τα πάντα ρει. Το πυρ είναι το μόνο στοιχείο που μπορεί να αλλάζει μορφές αλλά τελικά διατηρείται" [*"Τα πάντα ρει" κάτω από σταθερούς αιώνιους νόμους (= Ειμαρμένη)*].

Ακόμη: "Το Σύμπαν νοείται ως ένας ωκεανός αιθέρα αποτελούμενος από πολλά πεδία με διαφορετική συχνότητα κραδασμών το καθένα, μέσω της πρανικής ενέργειας. Η κάθε ύπαρξη ζει αυστηρά σ' ένα συγκεκριμένο πεδίο χωρίς να μπορεί να αντιληφθεί την ύπαρξη άλλων πεδίων, ακριβώς διότι έχουν διαφορετική συχνότητα πρανικής ενέργειας. Ετυμολογικά η λέξη "αιθέρας" προέρχεται από την ινδοευρωπαϊκή ρίζα αιθ- που σημαίνει φλόγα, λάμψη.

Ό,τι καίγεται "πονά" και όσο μεγαλύτερη είναι η θερμοκρασία του πυρός τόσο εντονότερος είναι ο "πόνος" που προξενεί στο καιόμενο υλικό. Αν, μάλιστα, αυτό το υλικό είναι ζωντανό, τότε ο ***Πόνος*** είναι συνειδητός, άρα ακόμη οξύτερος. Όσο δυναμώνει συνολικά η Φωτιά στο φυσικό πεδίο, τόσο δυναμώνει ο πόνος παγκοσμίως. Είναι γενικώς διαπιστωμένο ότι με το πέρασμα του χρόνου η (ανθρώπινη) ζωή γίνεται όλο και πιο επώδυνη, τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο -παρά την επιστημονική και κοινωνική πρόοδο ή τις προσωπικές επιτυχίες του καθενός. "Κάθε πέρσι και καλύτερα", συμφωνούν όλοι.

Για κάποιο περίεργο λόγο, η δυστυχία δεν λείπει ποτέ από τη ζωή: Αν καταφέρεις να λύσεις ένα πρόβλημα, αυτό αμέσως αντικαθίσταται από ένα άλλο, χειρότερο από το προηγούμενο.

Αν μάθεις “να ζεις με το πρόβλημα”, δηλαδή πάψεις να το σκέφτεσαι οπότε δεν σ' ενοχλεί, τότε γρήγορα εμφανίζεται ένα νέο πρόβλημα, άγνωστο μέχρι τώρα, πιο σοβαρό από το προηγούμενο, που δεν θα μπορείς να το αντιμετωπίσεις αποτελεσματικά, άρα θα σου φέρνει ωδύνη. Αν κάποτε το συνηθίσεις κι αυτό, τότε καταφθάνει νέο πρόβλημα, ακόμη σοβαρότερο, κ.ο.κ. Έτσι, ποτέ δεν παύεις να καις φαιά ουσία ή να καίγεσαι μέσα σε επώδυνα συναισθήματα...

Ακόμη και σε περιόδους ειρήνης, ο κόσμος μοιάζει με ναρκοπέδιο: Χρειάζεται να έχεις τρομερό αυτοέλεγχο για να αποφεύγεις ορατούς και αόρατους κινδύνους που καιροφυλακτούν σε κάθε σου βήμα: Ό,τι φας, ό,τι πιεις, ό,τι κάνεις, ό,τι σου κάνουν, ό,τι σκέφτεσαι, ό,τι σκέφτονται οι άλλοι για σένα, ό,τι αισθάνεσαι, ό,τι αισθάνονται οι άλλοι για σένα, ό,τι δεις, ό,τι ακούσεις, ό,τι (σου) συμβεί, πιθανότατα θα είναι “κακό” για σένα, δηλαδή θα σε “καίει”. Ακόμη: ό,τι σε ενοχλεί (δηλαδή σε “καίει”) βρίσκεται πάντα μπροστά σου· ό,τι σε ευχαριστεί (δηλ σε “σβήνει”) διαρκεί ελάχιστα ή καθόλου.

Η ***Ψυχή*** είναι η “θεϊκή σπίθα” μέσα σου, αυτό που σε κρατά ζωντανό. Είναι η κρυφή φλόγα μέσα σε κάθε έμβιο ον, μέρος του Θεού-Φωτιά, η οποία προγραμματίζει κάθε πλάσμα έτσι ώστε να δρα σύμφωνα με το Θείο Θέλημα. Είναι αδύνατο να αντιταχθεί μια ψυχή στο θέλημα του Θεού, επειδή ακριβώς αποτελεί μέρος του.

Η φωτιά (ψυχή) δεν μπορεί ούτε θέλει να αντιταχθεί στη φωτιά (Θεός). Όσο πιο πολύ πονάει (και υποφέρει) ένα έμβιο ον, τόσο ισχυρότερη γίνεται η φωτιά (= ψυχή) μέσα του. Είναι γενικά παραδεκτό ότι “οι δυνατές ψυχές αναδύονται μέσα από τον πόνο” (Καλίλ Γκιμπράν).

Να γιατί όλες οι ***θρησκείες*** λατρεύουν τον πόνο (ο οποίος υποτίθεται ότι μας διδάσκει), διακηρύττουν ότι “όν αγαπά ο Θεός παιδεύει” και συμβουλεύουν τους πιστούς όχι μόνο να μην αποφεύγουν τον πόνο και τις συμφορές αλλά να τις καλοδέχονται και να ευχαριστούν το Θεό γι' αυτές!

Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι όλες οι θρησκείες

λατρεύουν το Θεό μέσω της φωτιάς. Οι αρχαιότερες θρησκείες (πιο ειλικρινείς) λάτρευαν τον Θεό-Ήλιο ως υπέρτατη θεότητα. Τα σύγχρονα κυρίαρχα θρησκεύματα αποκρύβουν μεθοδικά την αλήθεια και μιλούν αόριστα για τον Ένα, Ουράνιο, Πατέρα Θεό. Συγκεκριμένα, ο Χριστός είναι "το Φως του Κόσμου" αλλά και ο Εωσφόρος είναι "Αυτός που φέρνει το φως". *Η Φωτιά φέρνει το Φως*... "Γεννηθήτω φως" είναι η πρώτη εντολή δημιουργίας που δίνει ο Θεός των Χριστιανών. Όμως, το φως δημιουργείται από τη φωτιά. Δεν υπάρχει φως χωρίς καύση.

Κομμάτια του θρησκευτικού παζλ: Τα ιερά των εκκλησιών είναι πάντα στραμμένα προς την ανατολή του ηλίου, τα εικονοστάσια στα σπίτια επίσης· τα κεριά που ανάβουμε στις εκκλησίες για να προσευχηθούμε στο Θεό, μικρές φλόγες· το Άγιο Φως, που ανάβει μόνο του, θαυματουργικά (;), τη νύχτα της Ανάστασης, πολλαπλασιάζεται σε δισεκατομμύρια φλόγες και μοιράζεται σε όλους τους πιστούς ανά την υφήλιο – γεγονός που γιορτάζεται με πυροτεχνήματα [*αλήθεια, η παραγωγή φωτιάς από το τίποτα, δεν θεωρείται μαύρη μαγεία;*]· η διατήρηση του "ιερού πυρός" στους αρχαίους ναούς· η τελετουργική καύση των νεκρών· η πυρά που κάποτε έκαιγε τις "αντίχριστες" μάγισσες· το "άπειρο φως" που ελπίζουν να βιώσουν οι "πνευματικοί" άνθρωποι μέσω υπερβατικού διαλογισμού [*άπειρο φως = άπειρη φωτιά*]· η "αιώνια μετά θάνατον τιμωρία" περιγράφεται ξεκάθαρα σαν μια απέραντη φωτιά που θα κατακαίει αέναα τους αμαρτωλούς [*ο παράδεισος, αντίθετα, δεν περιγράφεται καθόλου ξεκάθαρα*].

Ακόμη: Το ιδανικό της θυσίας, κοινό σε όλους τους πολιτισμούς· η γενικευμένη πίστη στην "εσωτερική φλόγα", που καίει μέσα σε όλους μας· η ευρύτερα διαδεδομένη πεποίθηση πως "όλα είναι ένα" [*όλα είναι ένα, σαν τη φωτιά που μπορεί να διασπαστεί σε απειράριθμες φλόγες, οι οποίες μπορούν να ξαναενωθούν σε μια απέραντη πυρκαγιά = όλα είναι ένα μέσα στη φωτιά*]· η παγκόσμια λατρεία του πόνου, σωματικού και ψυχικού, που τάχα "εξαγνίζει"· το δόγμα του Καθαρτηρίου Πυρός· τα φρικτά βασανιστήρια που τόσο πρόθυμα υπέμεναν οι θρησκευτικοί μάρτυρες για την πίστη τους [*η αποθέωση του*

πόνου]. Επίσης, η κοινή παραδοχή πως το αόρατο (πνευματικό, πύρινο) είναι αναμφισβήτητα ανώτερο από το ορατό (υλικό). Ομοίως, η ενέργεια (καμένη ύλη) θεωρείται πάντα σπουδαιότερη από την αδρανή ύλη (αυτήν που δεν έχει καεί ακόμη).

Τι είναι Ζωή; Τι είναι Φωτιά; Οι επιστήμονες δεν έχουν βρει ακόμη ικανοποιητικές απαντήσεις σε αυτά τα δυο ερωτήματα. Ωστόσο, η ζωή ορίζεται από τα εξής τρία χαρακτηριστικά:

Α) Μεταβολισμός της ύλης = καύση ουσιών = φωτιά: Όπως η φωτιά έχει ανάγκη να καίει συνεχώς καινούργιο υλικό για να διατηρείται, έτσι και τα έμβια όντα χρειάζεται να τρώνε τακτικά, δηλαδή να καίνε εσωτερικά μέσα τους νέο υλικό (τροφή) μέσω της διαδικασίας του μεταβολισμού, για να διατηρούνται ζωντανά. Ακόμη: Όπως η φωτιά χρειάζεται να καίει συνεχώς οξυγόνο για να συντηρείται, έτσι και οι ζωντανοί οργανισμοί πρέπει να αναπνέουν (δηλαδή να καίνε οξυγόνο μέσα τους) διαρκώς για να επιβιώσουν.

Β) Ανάπτυξη: Η ζωή αρχικά συλλαμβάνεται ως έμβρυο, κατόπιν γίνεται βρέφος, μετά παιδί, ύστερα ενήλικας (εφόσον βρίσκει την απαραίτητη τροφή-καύσιμο). Ομοίως, η φωτιά ανάβει από μια μικρή σπίθα, η οποία γρήγορα γίνεται φλόγα, μετά φωτιά ή πυρκαγιά (ανάλογα με τα υλικά που θα “καταναλώσει”). Ακόμη: όπως οι έμβιοι οργανισμοί γερνούν με το χρόνο και στο τέλος πεθαίνουν, έτσι και τα (καύσιμα) υλικά φθείρονται με το χρόνο, ώσπου χάνονται.

Γ) Πολλαπλασιασμός: Η ζωή γεννιέται όταν δυο όμοια γενετικά υλικά (του ιδίου είδους) έλθουν σε τριβή μεταξύ τους. Ανάλογα, η φωτιά γεννιέται όταν δυο όμοια, κατάλληλα υλικά, πχ ξύλα, έλθουν σε τριβή μεταξύ τους. Βέβαια, η φωτιά μπορεί να πολλαπλασιάζεται πολύ πιο εύκολα από τη ζωή: Αρκεί η μετάδοση μόνο μιας σπίθας πάνω σε καινούργιο καύσιμο υλικό, για να γεννηθεί μια νέα πυρκαγιά.

Εκ των ανωτέρω γίνεται, λοιπόν, ξεκάθαρο ότι η Ζωή είναι Φωτιά. Για την ακρίβεια, η ζωή αποτελεί μορφή φωτιάς. Κάθε έμβιο ον είναι φωτιά, μια “αργή φωτιά” που διαρκεί

χρόνια ολόκληρα. Κάθε ζωντανός οργανισμός αποτελείται από το υλικό μέρος (που έχει βάση τον άνθρακα, δηλαδή το πιο καύσιμο υλικό στον πλανήτη) και το ψυχικό μέρος (την αόρατη "εσωτερική φλόγα" που σιγοκαίει στα σωθικά και προκαλεί τον μεταβολισμό της ύλης). Η λεγόμενη "ζωτική δύναμη" (élan, lifeforce), που μπορεί να ταυτιστεί με την "ψυχή", είναι ένα είδος ηλεκτρικού ρεύματος το οποίο διατρέχει και ζωοποιεί ολόκληρο το σώμα (θυμηθείτε το μηχάνημα απινίδωσης στα νοσοκομεία, που χρησιμοποιείται για να επαναφέρει νεκρούς στη ζωή).

Έτσι, λοιπόν, συνάγεται ότι η ζωή είναι φωτιά και η φωτιά είναι πόνος -εφόσον ό,τι καίγεται πονά. Η ζωή είναι πόνος. Σε γενικές γραμμές, όσο πιο εξελιγμένη είναι μια οντότητα, τόσο περισσότερο πόνο (= καύσεις κάθε είδους) προκαλεί στο περιβάλλον της αλλά και τόσο περισσότερο πόνο βιώνει -σωματικό ή ψυχικό. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο άνθρωπος βιώνει και προξενεί μεγαλύτερο πόνο από τα ζώα, τα ζώα από τα φυτά, τα φυτά από τη λεγόμενη "άψυχη ύλη".

Επιπλέον, τα εξελιγμένα όντα, όπως ο άνθρωπος, διαθέτουν ***νόηση*** (= ένα υπερπολύπλοκο σύνολο από ατέρμονες αλληλουχίες καταιγιστικών ηλεκτρικών εκκενώσεων που λαμβάνουν χώρα μέσα στον εγκέφαλο). Όσο πιο επίμονη είναι η σκέψη, τόσο περισσότερα εγκεφαλικά κύτταρα καίει. Ομοίως, τα συναισθήματα: όσο πιο εμπαθή και βασανιστικά είναι, τόσο πιο πολύ "καίνε" τον εγκέφαλο. Ιδιαίτερα η λεγόμενη δημιουργική σκέψη διατηρεί το μυαλό σε διαρκή "αναβρασμό", ενώ παράλληλα οδηγεί στην ανάπτυξη ειδικής τεχνολογίας, η οποία επιτρέπει τη γρήγορη μετάδοση και εξέλιξη του πυρός.

Ο νους είναι ένας φυσικός συσσωρευτής πόνου. Έχει την εγγενή, αυθόρμητη τάση να κολλάει στη δυστυχία. Δηλαδή: Ένα έντονο αρνητικό γεγονος (πχ ένα δυστύχημα) μπορεί να προκαλέσει μετατραυματικό στρες, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε χρόνιες ψυχώσεις ή επαναλαμβανόμενους εφιάλτες που δεν σταματούν ποτέ. Αντίθετα, ένα έντονο θετικό γεγονός (πχ μια ανέλπιστη επιτυχία) δεν δημιουργεί ποτέ κάτι ανάλογο στον ψυχισμό. Θετικές ψυχώσεις δεν υπάρχουν, ούτε

παρατηρούνται ποτέ επαναλαμβανόμενα όνειρα με ευχάριστο περιεχόμενο.

Η ευτυχία, όσο ισχυρή κι αν είναι, εξατμίζεται γρήγορα από το υποσυνείδητο, ενώ μια ένα αρνητικό συμβάν μπορεί να σφραγίσει ολόκληρη τη ζωή ενός νοήμονος οργανισμού. Εξάλλου, όλοι οι άνθρωποι επικεντρώνονται πολύ πιο εύκολα στα όποια προβλήματά τους, τα μεγαλοποιούν και τα διατυμπανίζουν, ενώ συνηθίζουν να παραβλέπουν τα όποια θετικά σημεία στη ζωή τους. *Βέβαια, είναι αλήθεια ότι ακόμη και μια σταγόνα δηλητήριο χαλάει το φρέσκο γάλα...*

Σκοπός της ζωής: Όσο περισσότερο η Φωτιά υλοποιείται στο φυσικό πεδίο, τόσο πιο ισχυρή γίνεται συνολικά μέσα στο σύμπαν. Το φαινόμενο της ζωής επιτρέπει στο Πυρ ν' αλλάζει συνεχώς μορφές (έμβιες ή όχι) και να δυναμώνει με το πέρασμα του χρόνου. Κάθε φορά που τρώτε, πίνετε, αναπνέετε, δράτε, σκέπτεστε, θλίβεστε, θυμώνετε, φοβάστε, διαιωνίζετε το είδος, δημιουργείτε, φιλοδοξείτε, δολοπλοκείτε, ανάβετε φωτιά για οποιοδήποτε λόγο, ο Θεός-Φωτιά ισχυροποιείται σαν σύνολο. Κι εγώ τώρα, που σκέπτομαι και γράφω, υπηρετώ τον Θεό-Φωτιά. Όποτε, μάλιστα, χρησιμοποιείτε μεταλλάξεις της φωτιάς (ηλεκτρισμό, λέηζερ, ηλεκτρονικά μηχανήματα κλπ), τότε ο Θεός-Φωτιά όχι μόνο ενισχύεται αλλά κι εξελίσσεται συνολικά.

Πολιτισμός: Η φωτιά δεσπόζει στη ζωή του ανθρώπου εδώ και 200.000 χρόνια. Ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός αποτελεί εκδήλωση της Φωτιάς. Σημειωτέον ότι απ' όλα τα αμέτρητα είδη ζωής στον πλανήτη, μονάχα ο άνθρωπος μπορεί

να την ανάβει και να την χρησιμοποιεί. Όλα τα υπόλοιπα ζώα όχι μόνον αδυνατούν ν' ανάψουν φωτιά αλλά τη φοβούνται και την αποφεύγουν.

Ο πόλεμος (βασικός μηχανισμός του Matrix) είναι η γιορτή της φωτιάς, όπου όλα καίγονται σε απανωτές εκρήξεις. Η δημιουργία όλο νεότερων, πιο καταστροφικών όπλων και τεχνολογιών εξελίσσουν ακόμη γρηγορότερα τη Φωτιά...

Συγκεντρωτισμός: Βασικός σκοπός του (τεχνολογικού) πολιτισμού είναι να συσσωρεύει όσο γίνεται περισσότερη ύλη (μάζα, ενέργεια, πληροφορία) σε όσο το δυνατόν μικρότερο χώρο: Ασφυκτικές συσσωρεύσεις κτιρίων, ανθρώπων, θορύβων στις πόλεις· τρανζίστορς, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, νανοτεχνολογίες, τσιπάκια που χωρούν όλο και πιο απειράριθμες πληροφορίες, ενώ μπορούν να εκτελούν όλο και πιο πολλές λειτουργίες μέσα σε όλο και πιο ελάχιστο χώρο. Όμως, όσο μεγαλύτερη *πίεση* εξασκείται σ' ένα δεδομένο σημείο, τόσο μεγαλύτερος είναι ο *πόνος* που προκαλείται. Χάρη στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, η Φωτιά αρχίζει να γεμίζει ασφυκτικά το Κενό.

Παρά την θαυμαστή πνευματική του δραστηριότητα, ο Θεός-Φωτιά δεν μπορεί να εξαπλωθεί και να εξελιχθεί μόνος του πέρα από κάποιο επίπεδο. Γι' αυτό, βάσει "θεϊκού σχεδιασμού", δημιούργησε στη γη τον άνθρωπο: Ένα έλλογο έμβιο ον (= μορφή φωτιάς), με εγκέφαλο κατάλληλο ώστε να συλλαμβάνει και να υλοποιεί το Θέλημα του Θεού στο υλικό πεδίο με ρομποτική υπακοή. Όπως όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί μέσα στο σύμπαν, οι άνθρωποι αποτελούν βιολογικές μαριονέτες, ελεγχόμενες πλήρως όχι μόνο από εξωγήινες δυνάμεις αλλά και από τον Θεό-Φωτιά.

Όλες οι πρόοδοι των επιστημών και της τεχνολογίας εξυπηρετούν το Θεό-Φωτιά. Καμία σοβαρή ανθρώπινη εφεύρεση δεν λειτουργεί χωρίς την παρουσία καύσης ή φωτιάς: Χάρη στις "ανθρώπινες" εφευρέσεις, η φωτιά εξελίσσεται διαρκώς και μεταλλάσσεται σε ηλεκτρικό ρεύμα (χωρίς αυτό τίποτα δεν λειτουργεί μέσα στο Matrix), μηχανές εσωτερικής καύσης, ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, πυρηνική ενέργεια,

ραδιενέργεια, λέηζερ κλπ. Έτσι, δημιουργούνται μορφές πυρός που διατηρούνται πέρα από τους ήλιους, διαρκούν όλο και περισσότερο χρόνο, ενώ καίνε όλο και περισσότερη ύλη σε όλο και ψηλότερες θερμοκρασίες (δες: Βιβλίο Πέμπτο, 22 Μαΐου 2008, το άρθρο "Θαλασσινό Νερό: Το μέλλον του πλανήτη;")

Υποψία: Κάτι ασύλληπτα κακό κυοφορείται εδώ στη Γη και στους ανθρώπους έχει μυστικά ανατεθεί να το εκκολάψουν ώσπου να ωριμάσει αρκετά και να αποκαλυφθεί όταν έλθει το "Πλήρωμα του Χρόνου"...

Το Θέλημα του Θεού: Η ζωή αποτελεί ένα απλό, προσωρινό στάδιο στην εξέλιξη της Φωτιάς. Απώτερος στόχος του Θεού-Φωτιά είναι να εκδηλωθεί κάποτε εξ ολοκλήρου στο υλικό πεδίο και να γεμίσει όλο το χώρο του σύμπαντος: Όλα να γίνουν μια άπειρη φωτιά που θα καίει αέναα, στον αιώνα τον άπαντα (το Πυρ το Αιώνιον). *Περίπου σαν τα εκατομμύρια εκτάρια δασών που κατακαίγονται ανελέητα σε αμέτρητες πυρκαγιές κάθε καλοκαίρι, συστηματικά σε όλη την υφήλιο, δίχως να μπορεί κανείς να κατανοήσει επαρκώς το πώς και γιατί [πράξεις θρησκευτικής λατρείας, ίσως;]*

Το δίπολο "Καλό-Κακό", "Θεός-Διάβολος", και τα συναφή, δεν έχει κανένα νόημα για τον αληθινό θεό του κόσμου. Ο δυισμός είναι κατασκεύασμα των θρησκειών και αποσκοπεί στην πνευματική τρομοκρατία και χειραγώγηση των μαζών. Ο αληθινός Θεός, ο "δημιουργός" του κόσμου, ο Θεός-Φωτιά, δεν ενδιαφέρεται για το τι πράττεις, αρκεί να πράττεις όσο γίνεται περισσότερα! Ούτε τον νοιάζει τι σκέφτεσαι ή τι αισθάνεσαι, αρκεί να σκέφτεσαι και να αισθάνεσαι όσο γίνεται πιο πολύ και πιο έντονα! Το μόνο πραγματικό "αμάρτημα" απέναντι στο Θεό-Φωτιά είναι η καταστολή της φωτιάς: Να μην εργάζεσαι, να μην δρας, να μη μιλάς, να μη σκέφτεσαι, να μη νιώθεις, να μην υποφέρεις. Όταν αποφεύγεις τις πολλές "καύσεις", απομακρύνεσαι από τη Φωτιά και πλησιάζεις το Κενό, πράγμα που ο Θεός-Φωτιά δεν ανέχεται...

Καταστάσεις όπως η αδράνεια, η απομόνωση, η χαλάρωση, η ξεγνοιασιά, το "κενό σημείο" στο νου, δεν προκαλούν

έντονες καύσεις στον οργανισμό ούτε αρκετές ηλεκτρικές εκκενώσεις ανάμεσα στα εγκεφαλικά κύτταρα, άρα δεν προάγουν τον Θεό-Φωτιά. Γι' αυτό το λόγο, η ηρεμία (= ερημία) γενικώς απαγορεύεται στον κόσμο και ο Θεός την αναιρεί το συντομότερο δυνατό με διάφορους τρόπους: στέλνει στους "παραβάτες" διάφορα προβλήματα, υποχρεώσεις, συμφορές, ή, ακόμη, συνεχείς αλλόκοτες ενοχλήσεις όπως, για παράδειγμα, ηχητικό πόλεμο. Στόχος δεν είναι η "τιμωρία" αλλά η επαναφορά στην "τάξη". Ούτε και τίθεται θέμα "θεϊκής τιμωρίας" της ψυχής μετά θάνατον. Ο Θεός (Φωτιά) δεν μπορεί ούτε θέλει να βλάψει την Φωτιά (Ψυχή).

Θάνατος: Όταν ένα έμψυχο ον πεθαίνει, η "θεϊκή σπίθα" (ψυχή) που το συντηρούσε ως τότε φεύγει από μέσα του κι επανενώνεται με το Θεό-Φωτιά. Αυτόματα όλες οι βιολογικές καύσεις σταματούν και μαζί σβήνουν όλα τα προβλήματα, η διαρκής ωδύνη της επιβίωσης, όλες οι θλίψεις, οι φόβοι, οι ενοχές. Έτσι, η υλική μορφή του πλάσματος είναι πια ελεύθερη να διαλυθεί μέσα στο Κενό Χάος (Ανυπαρξία) απ' όπου προήλθε, πράγμα που ο Θεός-Φωτιά απεχθάνεται. Η φωτιά δεν θέλει να σβήνει ποτέ. *Να γιατί ο φόνος θεωρείται το πιο ειδεχθές απ' όλα τα εγκλήματα και η αυτοκτονία ακόμη ειδεχθέστερο.*

Ο Θεός-Φωτιά σιχαίνεται να χάνει τον έλεγχο μιας μορφής, ιδίως έμψυχης, γι' αυτό ο θάνατος είναι σχεδόν πάντα μια εξαιρετικά επώδυνη διαδικασία. Ο Θεός, πριν χάσει κάποιον, φροντίζει να τον "κάψει" όσο γίνεται περισσότερο, δηλαδή να τον βασανίσει στο έπακρο. *Ο ήλιος "βασιλεύει" όταν δύει...*

Η πίστη των ανθρώπων στην "άλλη ζωή" είναι επιβεβλημένη από εξωγήινες οντότητες αμφίβολης ταυτότητας και πρόθεσης, οι οποίες δεν διστάζουν να υποδύονται τον Θεό, απαιτούν να λατρεύονται από το ανθρώπινο ποίμνιο σαν θεοί ή άγγελοι, απαιτούν απόλυτη υποταγή σε κάθε είδους εντολές, απεχθάνονται την παραμικρή αμφισβήτηση και εξασκούν πνευματική τρομοκρατία μέσω των εσχατολογικών θρησκειών. Ωστόσο, ο αληθινός θεός δεν μπορεί να έχει καν όνομα, εφόσον το όνομα τον οριοθετεί και τον περιορίζει. Ο Θεός-Φωτιά δεν

έχει όνομα. Δεν το χρειάζεται επειδή είναι Ένας...

Όταν σβήνει ("πεθαίνει") μια φωτιά στο υλικό πεδίο, κάπου αλλού ανάβει μια άλλη. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως η νέα φωτιά είναι η ίδια με την προηγούμενη. Ομοίως, μια νέα ζωή που έρχεται στον κόσμο δεν έχει καμία σχέση με καμία προηγούμενη -και μάλιστα με μία που έχει χαθεί αιώνες πριν! Δεν υπάρχουν "προηγούμενες", ούτε "επόμενες" ζωές. Δεν υπάρχει μετενσάρκωση, ούτε κανενός είδους μετά θάνατον ζωή, ούτε πνεύματα νεκρών, ούτε φαντάσματα. Φαινόμενα σποραδικά που μοιάζουν να αποδεικνύουν τέτοιου είδους δόγματα, είναι σκηνοθετημένα και κατασκευασμένα από τους εξωγήινους επικυρίαρχους στη γη, με σκοπό τη δημιουργία συγκεκριμένων εντυπώσεων στο ποίμνιο.

Το ιδανικό είναι να μην γεννιέται κανείς σε αυτό τον κόσμο. Κι αν γεννηθεί, τότε προτιμότερο είναι να πεθάνει σε όσο γίνεται νεαρότερη ηλικία, πριν πάθει πολλά, πριν μάθει πολλά, πριν υποφέρει πολλά. Υπάρχει μονάχα μία πραγματική διέξοδος από το Βασίλειο του Πόνου (= Ζωή) κι αυτή είναι ο Θάνατος, δηλαδή το τέλος του Πόνου. Αυτό ακριβώς είναι το μεγαλείο του Θανάτου: Απελευθερώνει τις μορφές (= διαμορφωμένο κενό) από τη φωτιά (= ζωή).

Αύρα είναι η αποτύπωση της ενέργειας και του μαγνητισμού που εκπέμπει ένα οργανικό ή ανόργανο σώμα. Οι φωτογραφήσεις της αύρας με τη μέθοδο Κίρλιαν δείχνουν έντονη δυναμική ενέργεια σ' ένα υγιές φύλλο, λιγότερη στο μαραμένο, τίποτα στο νεκρό. Υπάρχει σαφής διαφορά ανάμεσα στην "έμψυχη" και την "άψυχη" ύλη. Στα έμβια όντα η αύρα είναι αρκετά περίπλοκη και αλλάζει συχνά σχήμα και χρώμα· αντίθετα, στα υλικά αντικείμενα παρουσιάζει στατική μορφή και χρώμα. Δηλαδή, στους ζωντανούς οργανισμούς η ενέργεια (αύρα) είναι κινούμενη και πολύπλοκη· στα άψυχα αντικείμενα η ενέργεια είναι απλή και στατική -υπάρχει όμως. Ωστόσο, οι νεκροί οργανισμοί δεν παρουσιάζουν καμία ενέργεια -σαν να είναι ανύπαρκτοι! Λες και ένα νεκρό ον να είναι κάτι λιγότερο από "άψυχο" αντικείμενο. Περίεργο, πολύ περίεργο: Λογικά,

ένα νεκρό σώμα (ως άψυχο αντικείμενο) θα έπρεπε να παρουσιάζει στατική αύρα.

Εκ των ανωτέρω θα μπορούσε να υποθέσει κανείς ότι αμέσως μετά το θάνατο, η εγκλωβισμένη ενέργεια “ανυπομονεί” να διαχυθεί στο σύμπαν! Άλλωστε, ένα πτώμα είναι ένα άψυχο πια αντικείμενο! Φαίνεται, όμως, πως η ζωή αποτελεί μια αφύσικη υπερσυγκέντρωση ενέργειας, η οποία μόλις απελευθερωθεί με το θάνατο, διασπείρεται και διαλύεται γοργά στο σύμπαν...

Το Κενό Χάος: Μέσα στο γνωστό σύμπαν η Φωτιά μορφοποιεί διαρκώς το Κενό (Χάος), δημιουργώντας έτσι τις πολυποίκιλες μορφές της ύλης -πύρινες ή όχι, έμψυχες ή άψυχες. Ωστόσο, αμέσως μετά τη γέννησή της, κάθε μορφή ύλης ξεκινά αυτόματα την επιστροφή στο Κενό, δηλαδή αρχίζει να “γερνάει” ή να “παλιώνει”, ώσπου τελικά διαλύεται. Αυτό συμβαίνει επειδή μέσα σε κάθε έμβιο ον δεν υπάρχει μόνον η ψυχή (= ζωή = φωτιά) μα και κάτι άλλο, ανομολόγητο, που ο Θεός-Φωτιά επιθυμεί να εξαφανίσει δια παντός: Το Κενό. Το Χάος. Η πανίσχυρη ροπή προς την Ανυπαρξία. Αυτό είναι το Ακατονόμαστο Δέος, που αποσιωπούν όλες οι θρησκείες: Το Κενό Χάος.

Το Σκότος δεν είναι το αντίθετο το φωτός, όπως σκόπιμα διαδίδουν οι θρησκείες του Ψεύδους. Το σκοτάδι είναι η απουσία του φωτός. Είναι η φυσική κατάσταση του σύμπαντος πριν την εισβολή της φωτιάς στον κόσμο, με τη Μεγάλη Έκρηξη. Αυτό αποζητά ασυνείδητα ο άνθρωπος -αλλά και κάθε ζωντανός οργανισμός- όποτε προσπαθεί να ηρεμήσει, να ησυχάσει, να “αφαιρεθεί”. Κάθε έμβιο ον διατηρεί μέσα του τη βαθιά ενδόμυχη τάση να απελευθερωθεί από την αδιάκοπη καύση, τον συνεχή πόνο της ζωής, για να ενωθεί ξανά με το Κενό. Όποτε ξεκουράζεσαι, χαλαρώνεις, ξεχνάς τις λύπες σου, αδρανείς, αποσύρεσαι, τότε παίρνεις μια απειροελάχιστη γεύση από την αληθινή μακαριότητα που είναι το Κενό.

Κοσμολογία: Ο Θεός-Φωτιά, όσο πανίσχυρος κι αν φαίνεται, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα εντυπωσιακό πυροτέχνημα. Όμως, όλα τα πυροτεχνήματα, όσο φαντασμαγορικά κι αν είναι, γρήγορα σβήνουν και μένει μόνο το Σκοτάδι -ακίνητο, ατάραχο, κυρίαρχο, σ' ένα άχρονο πάντοτε...

Από την πρώτη στιγμή της εισβολής του στο Κενό Σύμπαν, ο Θεός-Φωτιά συνειδητοποίησε ότι δεν είναι παρά ένα παροδικό φαινόμενο καταδικασμένο να εξαφανιστεί στο επόμενο κοσμικό δευτερόλεπτο. Για να αποφύγει, λοιπόν, τον επικείμενο χαμό του, κατακερματίστηκε σε μυριάδες μορφές φωτιάς (ήλιους, φλόγες, όντα), ικανές να συντηρούν πανίσχυρες καύσεις για όλο και τεράστια χρονικά διαστήματα. Με κάθε καύση που λαμβάνει χώρα στο σύμπαν, ο Θεός-Φωτιά γίνεται ισχυρότερος σαν σύνολο.

Ωστόσο, η συνολική ύλη (μάζα+ενέργεια) του κόσμου παραμένει πάντα σταθερή, όσες μετατροπές κι αν υφίσταται. Παράλληλα, η συνολική εντροπία (φθορά, αταξία, τυχαιότητα, απουσία κοσμικού σχεδίου) του σύμπαντος διαρκώς αυξάνεται και όσο αυτή αυξάνεται τόσο μειώνεται το ποσό της κατάλληλης για καύση ύλης -κι όλα αυτά σ' ένα σύμπαν που συνεχώς διαστέλλεται.

Αυτός είναι ο πιο σφοδρός και ασίγαστος πόλεμος που μαίνεται παντού, ως τις εσχατιές του ουράνιου στερεώματος, από την αρχή μέχρι το τέλος του κόσμου: Η Φωτιά ενάντια στο Κενό. Σ' ένα πολύ μακρινό μέλλον, όταν όλα τα υλικά αποθέματα θα έχουν εξαντληθεί και όλες οι συγκεντρώσεις ενέργειας θα έχουν διαλυθεί μέσα στο συμπαντικό Χάος, καμία καύση δεν θα είναι πια δυνατή, καμία φωτιά δεν θα ανάβει. Όταν όλοι οι ήλιοι καταρρεύσουν, θα επέλθει ο θερμικός θάνατος όχι του Αρχέγονου Κενού Σύμπαντος αλλά του Θεού-Φωτιά. Το τέλος της Φωτιάς, το τέλος του παγκόσμιου Πόνου. Η έσχατη λύτρωση. Τέλειο, Ουράνιο Κενό...

Κορύφωση όλων των Κρίσεων

Κυριακή, 5 Σεπτεμβρίου 2010

Μανώλης & Σία ΟΕ: Σήμερα το πρωί έρχεται στο σπίτι μου ο Νώντας, με ύφος μάλλον αινιγματικό και με τα αποτελέσματα των εξετάσεων του City & Guilds στο χέρι. Μου αναγγέλλει ότι ο Μανώλης έχει περάσει στα προφορικά με πολύ first class pass (!), όμως έχει αποτύχει στα γραπτά: Έγραψε κάτω από τη βάση στο Writing, πήρε μόλις 33% στο Reading, ενώ στο Listening πέτυχε μετά βίας τη βάση. Τουλάχιστον, θα λάβει το αντίστοιχο πιστοποιητικό για την επιτυχία του στα προφορικά. Καθόλου άσχημα για ένα παιδί που πάσχει από σύνδρομο Martin-Bell, δυσλεξία, δυσγραφία, ελλειματική προσοχή και νοητική καθυστέρηση (δεν γνωρίζει τα ακριβή ονόματα και τις ηλικίες των γονέων του· ούτε αν και πότε έγινε ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος).

Ωστόσο ο Νώντας, με αρκετά αυστηρό ύφος, μου ζητάει το λόγο -πώς έγινε και απέτυχε ο φωστήρ. Το χαρτί των αποτελεσμάτων εξηγεί πως ο Μανώλης έχει πολύ φτωχό λεξιλόγιο και ανεπαρκείς γραμματικές γνώσεις, άρα εγώ τόσα χρόνια δεν του μάθαινα τίποτα, συμπεραίνει ο Νώντας. Τότε εγώ υπενθυμίζω στο αυστηρό αφεντικό πως ο γιος του δεν μελετούσε σχεδόν ποτέ λεξιλόγιο, ενώ είχε ανέκαθεν πρόβλημα στη σύνταξη προτάσεων λόγω υπερβολικής βιασύνης.

Άλλωστε, η ίδια η Λουίζα μου έχει πει πως “και στα ελληνικά ο Μανώλης έχει πρόβλημα στην έκθεση”. Η αλήθεια είναι ότι το παιδί αδυνατεί να σκεφτεί, η φαντασία του είναι μηδενική και μπορεί να λύνει μόνο ασκήσεις τυφλοσούρτες. Φυσικά, αυτά δεν μπορώ να τα επισημάνω στο Νώντα, παρόλο που τα ξέρει καλύτερα από μένα.

“Και στα ελληνικά είναι αδύνατος μα ποτέ δεν έχει πέσει κάτω από τη βάση στην έκθεση”, συνεχίζει να παραπονιέται.

“Στα ελληνικά δεν έχει πρόβλημα λεξιλογίου”, αποκρίνομαι ψύχραιμα.

Κατόπιν μου ζητάει το λόγο για τη χαμηλή απόδοση του Μανώλη στο Reading κι εγώ του εκφράζω επίσης την απορία μου, δεδομένου ότι στα 12 Practice Tests που είχαμε κάνει μαζί ο Μανώλης έπαιρνε στα κείμενα γύρω στο 65%.

Τότε, ξαφνικά, εντελώς στο ξεκούδουνο, μου κάνει ο Νώντας: "Μήπως έχεις να μου δώσεις τίποτα χρήματα αναδρομικά;" (!)

"Χρήματα; Τι χρήματα;" απορώ κι εξίσταμαι.

"Αποδείξεις για τα μαθήματα που κάναμε το 2010", διορθώνει τάχα, κι εγώ απορώ ξανά. Μου είχε ξαναζητήσει αποδείξεις το Γενάρη κι εγώ του είχα εξηγήσει πως δεν έχω αρκετά έσοδα για να πληρώνω ΤΕΒΕ και να κόβω αποδείξεις. Τώρα αναγκάζομαι να του τα ξαναπώ και ο Νώντας αναστενάζει κακομοίρικα:

"Πέρυσι πληρώσαμε μπόλικα στην Εφορία. Θα πληρώσουμε και φέτος!"

Τί 'ναι τούτος! Του παίρνω μόλις 12 ευρώ την ώρα για επίπεδο Lower, τη στιγμή που άλλοι καθηγητές ζητούν τα διπλάσια! Αν θέλει αποδείξεις, ας πάει σε φροντιστήριο ο γελοίος, σκέφτομαι αλλά δεν λέω τίποτα.

Είναι γεγονός, πάντως, ότι κανένας πελάτης μέχρι τώρα δεν μου έχει ζητήσει τόσο επίμονα και αυστηρά τοn λόγο που δεν πέρασε το καθυστερημένο του στις εξετάσεις και μάλιστα να έλθει μέσα στο σπίτι μου γι' αυτό, ούτε μου έχει απαιτήσει κανείς αποδείξεις για τα μαθήματα! Αρχίζω να φοβάμαι μη βρώ κανέναν άσχημο μπελά με αυτόν τον μαλάκα καμιά ώρα -αν πχ ο Μανώλης δεν περάσει ούτε την επόμενη φορά...

Πέρα απ' αυτά: Νιώθω ότι θέλω να ξεφορτωθώ οριστικά τη Λουίζα. Έχω βαρεθεί την "ανώτερη φιλανθρωπία" της, τα ξινά μούτρα του Νώντα, την ασυναγώνιστη βλακεία του Μανώλη. Όλα αυτά αποτελούν κομμάτι ενός κακού παρελθόντος που θέλω να αποτινάξω. Κάποτε είμασταν καλές φίλες με τη Λουίζα, ή έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Τώρα δεν έχουμε τίποτα κοινό, ενώ η όλη υπόθεση αρχίζει να μη μου αρέσει καθόλου. *Όταν το παρελθόν δεν πεθαίνει έγκαιρα, αρχίζει να διαστρέφεται επικίνδυνα...*

Τελικά, ήταν τελείως αφύσικο το ότι δεν χωρίσαμε

οριστικά τότε, το χειμώνα του 2003-4, μετά από εκείνους τους απίστευτους καυγάδες και τη βαρυθυμία που κράτησε έξι μήνες, ώσπου τελείωσε η σχολική σεζόν. Ακόμη, ήταν τελείως αφύσικο που με ξανακάλεσε να συνεχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα το Σεπτέμβρη του 2004. Κάτι τέτοιο μόνο η Λουίζα θα μπορούσε να το κάνει! Οποιοσδήποτε άλλος (φυσιολογικός) πελάτης θα είχε εξαφανιστεί με την παραμικρή αντιγνωμία.

Γενικότερα, έχω βαρεθεί τα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και την αυξανόμενη παράνοια που τα συνοδεύει. Συγκεκριμένα:

α) Τα τελευταία χρόνια μου είναι αδύνατο να ανεβάσω τιμές. Παίρνω 12-15 ευρώ την ώρα, δηλαδή όσα έπαιρνα προ δεκαετίας, τη στιγμή που άλλοι καθηγητές ζητούν 25-30 ευρώ και οι πελάτες τα δίνουν χωρίς δεύτερη κουβέντα. Τώρα μάλιστα, με την οικονομική κρίση, προβλέπω να αρχίζω σύντομα μειώσεις τιμών.

β) Ούτε μου είναι πια εύκολο να βρίσκω νέους μαθητές. Έχω μείνει πια μόνο με 3-4 παιδιά. Γενικά, κυνηγώ τον πελάτη με το τουφέκι -κι αν τον βρω, αποδεικνύεται προβληματικός.

γ) Η πλειοψηφία των σημερινών παιδιών είναι περιορισμένων δυνατοτήτων κι έχουν περισσότερα από ένα μαθησιακά προβλήματα το καθένα. Οι πιο πολλοί μαθητές δεν διαθέτουν την φυσική ικανότητα να πάρουν Lower ή Proficiency ωστόσο, όταν οι γονείς τους σε προσλαμβάνουν για ιδιαίτερο, απαιτούν Lower στα 13 και Proficiency στα 15.

δ) Από την άλλη πλευρά, ο κόσμος βρίθει πλέον από αλυσίδες θαυματουργών φροντιστηρίων, που έχουν τον τρόπο να διοχετεύουν τα ανωτέρω πιστοποιητικά σε όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές τους, όσο “γκάου” κι αν είναι, ενώ τους παρέχουν και μια δεύτερη γλώσσα δωρεάν. Άντε να συναγωνιστώ εγώ κάτι τέτοιο...

ε) Υπάρχει πάντα μέσα μου η ανομολόγητη ανησυχία: Τι συνέπειες θα έχω εγώ αν κάποιο βλαμμένο δεν καταφέρει να πάρει το Lower με τη 2η ή την 3η φορά; Ποτέ δεν ξέρεις μέχρι πού μπορεί να φτάσει η παράνοια των σημερινών γονέων, οι οποίοι μπορεί να έχουν καθυστερημένο παιδί αλλά το θεωρούν μεγαλοφυία...

Αυτά δεν τα σκεφτόμουν καθόλου πέντε χρόνια πριν. Και τότε είχα αδύνατους μαθητές, όμως η νοοτροπία του κόσμου ήταν διαφορετική: Τότε δεν θεωρούσαν τον δάσκαλο ως αποκλειστικά υπεύθυνο για την αποτυχία του κάθε ανεπίδεκτου κρετίνου. Τώρα όμως, έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα, αισθάνομαι την ανάγκη ν' αλλάξω καριέρα -ακόμη μια φορά. Τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών δεν με ικανοποιούν πια, ενώ με γεμίζουν ανασφάλεια. Μόνο που δεν έχω ιδέα ποιό θα είναι το επόμενο βήμα...

Θα μπορούσα, ίσως, να γίνω χαρτομάντης: Μου φαίνεται πιο εύκολο, πιο επικερδές αλλά και πιο ασφαλές επάγγελμα. Επιπλέον, είναι κάτι που ανέκαθεν μου άρεσε. Υπάρχει, όμως, ένα βασικό πρόβλημα: Πού θα δέχομαι τους πελάτες; Δεν έχω καν δικό μου χώρο. Ωστόσο, στα τέλη του μήνα πηγαίνω και αγοράζω δυο μαντικές τράπουλες: Universal Goddess Tarot και Θεραπεία με τις Νεράιδες.

"Ό,τι χτυπιέται σκληραίνει" (λόγια γιατρού)
"Και ό,τι σκληραίνει νεκρώνεται" (λόγια δικά μου)

Δευτέρα, 6 Σεπτεμβρίου 2010

Σήμερα το πρωί έρχεται η Θεώνη και μας φέρνει τρία περιοδικά. Ανοίγω και διαβάζω ένα και βλέπω μέσα μια διαφήμιση για άλλο περιοδικό, που στο παρόν τεύχος δίνει δώρο ένα φόρεμα. Τρέχω στο γωνιακό ψιλικατζίδικο για ν' αγοράσω το εν λόγω περιοδικό, μα δεν το έχουν. Έτσι, μου έρχεται η ιδέα να πάω προς την αντίθετη κατεύθυνση, σ' ένα άλλο μαγαζί ψηλά στην οδό Αθανάτου, όπου δεν πατάω ποτέ! Εκεί βρίσκω το ζητούμενο.

Επιστρέφοντας, περνώ μπροστά από το γωνιακό κορνιζάδικο και βλέπω ότι έχουν αφήσει πλάι στον κάδο σκουπιδιών μερικούς παλιούς πίνακες ζωγραφικής. Ένας από αυτούς είναι πολύ ωραίος: Απεικονίζει κινέζικο τοπίο, έχει ξύλινη χοντρή κορνίζα διαστάσεων 116 x 66 εκ., και είναι σε πολύ καλή κατάσταση. Γεμάτη χαρά, τον παίρνω και τον φέρνω σπίτι. Τον κρεμάω στο χωλ, αρέσει σε όλους. *Ό,τι είναι να συμβεί, συμβαίνει...*

Τετάρτη, 8 Σεπτεμβρίου, 2010

Έναρξη μαθημάτων με την καινούργια μου μαθήτρια, την Καρολίνα Πάτση. Αρχικά παίρνω λάθος δρόμο και βρίσκω πεσμένο καταγής ένα φυλακτό: Ένα κομμάτι ξύλο μέσα σε διάφανο κόκκινο πανάκι, δεμένο με κόκκινη κλωστή. Τίμιο ξύλο, ίσως;

Δεν λείπουν και τα ***σημεία:*** Φθάνοντας, παρατηρώ ότι στην πυλωτή της πολυκατοικίας υπάρχει αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ κι ένα άλλο με αριθμό 2010, δηλαδή το έτος που γνώρισα τους Πάτσηδες. Ακριβώς απέναντι υπάρχει ένα βυσσινί αμάξι, ολόιδιο με του ανηψιού μου του Γιάννη. Διαφέρει μονάχα ο αριθμός του, που είναι 5467. Όμως, πριν λίγα χρόνια, η αδελφή μου είχε ένα αυτοκίνητο με αριθμό 5468! *Δεν υπάρχουν συμπτώσεις. Υπάρχει Σχέδιο...*

Φέτος έχω μονάχα πέντε μαθητές:

1) Καρολίνα Πάτση, ετών 14, τάξη Lower.
2) Ζαφειρία Δεμίρη, ετών 14, τάξη Lower.
3) Μανώλης Δεμίρης, ετών 16, τάξη Lower (μόνο γραπτά).
4) Ιάκωβος Θάνου, ετών 12, τάξη D΄.
5) Ρίτα, ετών 25, ιταλικά. Έρχεται στο σπίτι μου από το Παγκράτι (!), φαίνεται επιμελής και πρόθυμη, ωστόσο θα σταματήσει μετά δυο μήνες...

Πέμπτη, 9 Σεπτεμβρίου 2010

Παίρνουμε τον πρωινό καφέ μας με τη μητέρα μου, συζητάμε για διάφορους γνωστούς μας ανθρώπους, ώσπου καταλήγει στο εξής εκπληκτικό συμπέρασμα: "Οι άλλοι άνθρωποι ζουν ο καθένας στον κόσμο του! Μόνο εμείς οι δυο, Υβόννη, δεν ζούμε στον κόσμο μας! Εμείς ζούμε στον κόσμο του καθενός!" *Φανταστικό! Η κυρά Μαριέτα έχει αρχίσει να μπαίνει στο νόημα!*

Το απόγευμα έρχεται ο Θανάσης στη βεράντα μας και ξεκινάμε ζωηρή συζήτηση: Ο νεαρός ξεκινά το νυχτερινό λύκειο από Δευτέρα, όμως ξαφνικά του 'ρθε η ιδέα πως η

Ελλάδα είναι πολύ λίγη για την αφεντιά του και προτιμά του χρόνου να πάει για σπουδές ψυχολογίας στην Ουαλία, λέει!
“Αυτά τα πράγματα είναι για παιδιά μελετηρά κι εύπορα!” πετάγομαι αμέσως. “Η Αγγλία είναι ακριβή χώρα και τα αγγλικά πανεπιστήμια απαιτούν διάβασμα της αρκούδας, καμία σχέση με την ιδιωτική σχολή ψυχολογίας που έβγαλες εδώ!”
“Η Ουαλία δεν είναι τόσο ακριβή, επιπλέον εγώ με δυο ώρες μελέτη μπορώ να μάθω όσα μαθαίνουν άλλοι σε δέκα ώρες”, μου απαντά ο Θανάσης με αλαζονικό υφάκι. *Προφανώς είναι κι αυτός“ιδιοφυία”, όπως η μαμά του...*
“Εντάξει, αλλά μη μου πεις μεθαύριο "δώσε μου 20.000 ευρώ για να πάω στην Αγγλία", έτσι;” ξεκαθαρίζω τη θέση μου.
“Δηλαδή θα σου γίνω βάρος; Μη μου λες εμένα ότι σας γίνομαι βάρος, γιατί έτσι εσείς μου γίνεστε εμένα βάρος!” απαντά τότε ο νεαρός, όλο πίκρα και κακία.
“Χώρια που δεν γνωρίζεις τη γλώσσα! Για να φτάσεις εσύ το απαιτούμενο επίπεδο σε ένα χρόνο, θα χρειαστείς τρεις ώρες αγγλικά κάθε μέρα!” συνεχίζω.
“Όπως καταλαβαίνεις, θα μου τα κάνεις εσύ!”
“Δεν σκοπεύω να δουλεύω τρεις ώρες την ημέρα τσάμπα, θέλω κάποια πληρωμή έστω χαμηλή”, δηλώνω σοβαρά.
“Τιιι; Θες πληρωμή; Α, μα δεν μπορεί κανείς να μιλήσει μαζί σου, είσαι πολύ αρνητική!” μου πετάει βλοσυρά κι έπειτα σηκώνεται και φεύγει αγριεμένος.

Μένω ταραγμένη για τις επόμενες 24 ώρες! Φοβερά αρνητικό άτομο ο Νάσος, ούτε η αδελφή μου τον αντέχει λεπτό εφόσον ο γιόκας της την μειώνει, την εκνευρίζει και την ενοχλεί μονίμως. Όποτε είναι παρών ο Νάσος, ταράζομαι έντονα: Πότε μου σπάει τα νεύρα με τις απαιτήσεις και την αλαζονία του, πότε με τις μουσικές στο διαπασών που βάζει επί ώρες, ενώ με ωθεί ασυνείδητα να αυτομειώνομαι και να τον γλύφω με κάτι ηλίθια “χρυσέ μου”. Καλά θα κάνω να κόψω τις πολλές επαφές μαζί του...

Κυριακή, 12 Σεπτεμβρίου 2010

Το βράδι συνάντησα τη Φιλιώ στο Emporio, στη Δάφνη,

μετά από δυο μήνες χωρισμού. Δεν είχα όρεξη, φοβόμουν επεισόδια. Σε όλο το δρόμο είχα το κινητό στο χέρι. Έτσι θα κάνω στο εξής, όποτε είναι να βρεθούμε. Άργησε 40 λεπτά (αναμενόμενο) μα δεν το έκανα θέμα. Το έχω εμπεδώσει πια, πως έχω να κάνω με άρρωστα άτομα: Ο Νικήτας είναι διανοητικά καθυστερημένος, δεν πολυμιλάει μα τουλάχιστον δεν ενοχλεί. Η Ευγενία όσο πάει ψευδίζει περισσότερο και γίνεται όλο και πιο δύσκολο να παρακολουθώ τι λέει. Η Φιλιώ είναι νευρωτική, καυγατζού, και αργεί πάνω από μισή ώρα κάθε φορά και ψαχνόμαστε με τα κινητά.

Ωστόσο, δεν περάσαμε άσχημα, τελικά. Όταν είμαστε οι δυο μας έχουμε πιο πολλά να πούμε και διασκεδάζουμε περισσότερο. Όταν είναι η Ευγενία μαζί, φροντίζουν να κουβεντιάζουν οι δυο τους και μένα με αφήνουν απέξω. Μήπως όλα αυτά τα μεθοδεύει η Ευγενία; Στο εξής, καλά θα κάνω να μετράω τα λόγια και τις κινήσεις μου όταν είμαι μαζί τους. Κι αν έχει η τηλεόραση κανένα καλό έργο, θα κάθομαι σπίτι για να δω το έργο...

Απόλυτο Μηδέν: Το Απόλυτο Μηδέν είναι η θερμοκρασία όπου η εντροπία φθάνει στην ελάχιστη τιμή της. Σύμφωνα με τους νόμους της Θερμοδυναμικής, το Απόλυτο Μηδέν (-273,15º C) είναι αδύνατον να επιτευχθεί με τεχνητά ή φυσικά μέσα εφόσον κάτι τέτοιο απαιτεί ένα σύστημα πλήρως απομονωμένο από το υπόλοιπο σύμπαν *[μοναξιά]*.

Θεωρητικά, ένα σύστημα που βρίσκεται στους -273,15º C έχει κβαντική μηχανική ενέργεια μηδενικού επιπέδου. Παρόλο που η μοριακή κινητική ενέργεια δεν μηδενίζεται εντελώς, το σύστημα δεν έχει αρκετή ενέργεια για να μεταβιβάζει σε άλλα συστήματα. Έτσι, παρατηρείται ακινησία ύλης και σταμάτημα χρόνου *[νεκρική ακινησία]*.

Όταν η ύλη πλησιάζει στο Απόλυτο Μηδέν, επιτυγχάνονται κβαντικά φαινόμενα όπως η υπεραγωγιμότητα (δηλαδή το ηλεκτρικό ρεύμα περνά μέσα από το υλικό χωρίς να επηρεάζεται καθόλου απ' αυτό[1]) και η υπερρευστότητα (αν χώσεις μια ράβδο μέσα σε υγρό που βρίσκεται στους -273,15º

C, βγαίνει στεγνή -δηλαδή το ιξώδες του υγρού μηδενίζεται[2]), ενώ η θερμική χωρητικότητα γίνεται άπειρη.
1: Έτσι κι εγώ, ως "απόλυτο μηδέν", αδυνατώ να επηρεάσω πρόσωπα και πράγματα.
2: Ομοίως, αδυνατώ ν' ακολουθήσω τις "μάζες".

Το αντίθετο του Απόλυτου Μηδενός (= το άκρο του Πάγου) είναι η θερμοκρασία των 10^{32} ºC (το άκρο της Φωτιάς). Η Ανθρωπότητα οδεύει συνολικά προς την απόλυτη Φωτιά. Εγώ οδεύω προς το απόλυτο Ψύχος. *Αυτοί είναι Ένα. Εγώ Είμαι Ένα Άλλο...*

Τρίτη, 14 Σεπτεμβρίου 2010

Μετά από χρόνια που το ανέβαλα, σήμερα πήγα στο Ασκληπιείο Βούλας και μου αφαίρεσαν μια απαίσια κρεατοελιά που είχα ανάμεσα στα μαλλιά μου, λίγο πιο πάνω από τη γραμμή του μετώπου, στα αριστερά. Αφέλειες έκανα, η ελιά φαινόταν· χωρίστρα έκανα, η ελιά εξείχε πελώρια (διάμετρος ένα εκατοστό περίπου) ανάμεσα στις τρίχες, κακάσχημη και γκρο πλαν! Δεν την άντεχα άλλο πια...

Πάντως, δεν έλειψαν και τα ανάποδα (όπως πάντα): Μόλις έφθασα στην αίθουσα αναμονής, κατά τις 10:00, και είδα πως ήταν τίγκα στον κόσμο, ρώτησα έναν από τους γιατρούς πότε θα ερχόταν η σειρά μου. "Στις μιάμισι!" μου απάντησε. Έτσι, θεώρησα καλό να πάω μια βόλτα μέχρι τη Γλυφάδα και να επιστρέψω κατά τη μία. Τότε, όμως, είδα έξαλλο το γιατρό να φωνάζει το όνομά μου -ακόμη μια φορά, όπως μου είπε- επειδή η σειρά μου είχε περάσει εδώ και μια ώρα τουλάχιστον.
"Μα μου είπατε στις μιάμισι!" διαμαρτυρήθηκα.
"Σας είπα "ως τις μιάμισι"!" ισχυρίστηκε εκείνος.
Ψέμα, φυσικά. Δεν μου είπε έτσι. Ωστόσο δεν επέμεινα γιατί δεν ήθελα να προκαλέσω περισσότερη ένταση με τους γιατρούς. Τελικά έγινε η επέμβαση, επιτέλους ξεφορτώθηκα την απαίσια ελιά και πήγα αμέσως σπίτι μου. Τέλος καλό, όλα καλά...

Κυριακή, 26 Σεπτεμβρίου 2010

Μετά από σύντομη επίσκεψή της στη θεία Πηνελόπη, η μαμά έρχεται και μου ανακοινώνει όλο σκασίλα ότι η θεία σκοπεύει να φορέσει μια ακριβή μπεζ τουαλέτα στη βάφτιση του δεύτερου εγγονού της, που θα γίνει τον Οκτώβρη. Την ίδια τουαλέτα είχε φορέσει πριν τρία χρόνια, στον γάμο του γιου της του Βασίλη. "Σα δε ντρέπεται, χήρα γυναίκα, να θέλει να φορέσει τουαλέτα χρώματος μπεζ, αντί σκούρο μπλε ή μαύρο που είναι το πρέπον!" είναι το πρόβλημα της μαμάς.

Εγώ της λέω πως πάνε τέσσερα χρόνια που χήρεψε η θεία, οπότε δικαιούται να βγάλει τα μαύρα. Στη συνέχεια, μάλλον αφελώς σπεύδω να της υπενθυμίσω πως όταν η σταρ Αλίκη ήταν να βαφτίσει παιδί πριν από τέσσερα χρόνια, έψαχνε επί πέντε μήνες όλα τα μαγαζιά στην Αθήνα, τη Δάφνη και τη Γλυφάδα για να βρει το κατάλληλο φόρεμα, όμως κανένα δεν ήταν αρκετά καλό για την κοντέσσα. Εντέλει, τελευταία στιγμή κατέληξε στο ατελιέ ενός μόδιστρου και διάλεξε ένα εξεζητημένο φόρεμα με σούπερ αποκαλυπτικό ντεκολντέ και σούπερ πανύψηλη τιμή, που η σταρ δεν μπορούσε να πληρώσει. Ωστόσο, έπεισε τον μόδιστρο να της το νοικιάσει για λίγες μέρες έναντι 150 ευρώ περίπου και μετά να της χαρίσει ένα άλλο φόρεμα ίδιας τιμής (ως γνωστόν, η Αλίκη είναι μεγάλη καταφερτζού).

Με αυτή την παλιά ιστορία, προσπαθώ να δώσω στη μητέρα μου να καταλάβει το εξής:

"Εδώ η Αλίκη, που διαρκώς κλαίγεται πως είναι άφραγκη και επί ξύλου κρεμάμενη, δεν χάνει ευκαιρία για ακριβά ρούχα, λούσα κι επίδειξη. Δεν θα τα φορέσει η Πηνελόπη μπεζ ακριβή τουαλέτα, που είναι και πάμπλουτη;"

Έξαλλη η μάνα μου. Αρχίζει να φωνάζει ότι όλα όσα της είπα είναι άσχετα κι ότι έχω την Αλίκη στη μπούκα του κανονιού.

"Ο καθένας έχει το δικαίωμα να φοράει ό,τι θέλει, εγώ αυτό ήθελα να πω", δικαιολογούμαι.

"Καλύτερα να μη μιλάμε καθόλου", καταλήγει με πίκρα η μαμά, οπότε το βουλώνω και βγαίνω έξω για μια βόλτα...

Τόσες δεκαετίες πλάνη! Η πικρή αλήθεια είναι ότι: Δουλειά είχα πάντα. Οικογένεια δεν είχα ποτέ. Εδω μέσα, στο Φεζαρρομαρκέικο, εγώ εκτελώ χρέη υπηρετικού προσωπικού. Αυτός είναι ο πραγματικός μου ρόλος, ιδίως από τότε που παντρεύτηκε η αδελφή μου η Αλίκη. Τα τελευταία χρόνια το ωράριό μου είναι 9:00-2:00 το πρωί. Ακολουθεί γεύμα και μεσημεριανός ύπνος ως τις πέντε το απόγευμα. Αν δεν έχω ιδιαίτερα μαθήματα, το ωράριο συνεχίζεται από τις 5:00 ως τις 9:00-10:00 το βράδι. Ως αμοιβή μου διαθέτουν τροφή και στέγη. Τα καθήκοντά μου είναι: α) Δουλειές του νοικοκυριού, β) Θελήματα και για τα τρία σπίτια, γ) Από πέρυσι έχω αναλάβει και το ταμείο των γονέων, δ) Να ακούω τις παπαρδέλες τους χωρίς να διαφωνώ ποτέ, εκφράζοντας πάντα θαυμασμό για τους κληρονόμους (Αλίκη & Υιοί). Προπάντων αυτό το τελευταίο δεν το είχα καταλάβει μέχρι σήμερα, πράγμα που οδηγούσε σε καθημερινές αδιέξοδες εντάσεις. Όπως είναι φυσικό, οι εργοδότες (ο μπαμπάς και η μαμά) δεν ανέχονται την παραμικρή κριτική ενάντια στους κληρονόμους τους.

Παρεπιπτόντως: Δεν θυμάμαι να έχει κάνει ποτέ η Αλίκη έστω ένα θέλημα για τους γονείς μας, από την εποχή που ήταν ακόμα παιδί! Την έστειλαν ποτέ να αγοράσει ένα κιλό ψωμί; Έπλυνε ποτέ τα πιάτα; Αμφιβάλλω...

Τελευταία, πάντως, η Αλίκη δείχνει να ξέρει πολύ καλά πού πηγαίνει το πράμα: "Εσύ θα γίνεις υπηρέτριά μου", μου πετάει κάθε τόσο κι εξηγεί χαιρέκακα: "Μέχρι πότε θα βρίσκεις παιδιά για ιδιαίτερα μαθήματα; Όταν εγώ τελειώσω το πανεπιστήμιο και αρχίσω να διδάσκω σε σχολεία, εσύ θα είσαι εντελώς άνεργη. Οπότε τι σου μένει;"

Λεπτομέρεια: Όποτε πάμε βόλτα -η Αλίκη, ο Χάρης κι εγώ- αποτελούμε θέαμα μοναδικό στα χρονικά: Τρέχει μπροστά η αδελφή μου με τον μικρό, όλο χαρά και καμάρι, ενώ εγώ ξεμένω πίσω να σέρνω το καρότσι (στο οποίο ο νεαρός πάντα αρνείται να μπει) και τις σακούλες με τα ψώνια...

Κλασική νοοτροπία αφεντικών: α) Από τότε που ήμουν νήπιο, οι γονείς μου (ιδίως η μαμά) φρόντιζαν πάντα να μου κόβουν τα φτερά, με διάφορες επαναλαμβανόμενες εντολές και

νουθεσίες: “Μην τρέχεις, θα πέσεις” ... “Μη δοκιμάσεις εκείνο, θα κάνεις λάθος” ... “Μη βγεις έξω με αγόρι, θα σε κοροϊδέψει” ... “Όλο με βλακείες ασχολείσαι” ... “Όλο γράφεις, σταμάτα πια!” ... “Μην κουράζεις το μυαλό σου;” ... “Θα γίνουμε ρεζίλι στη γειτονιά αν κάνεις εκείνο ή το άλλο” κλπ. Ό,τι κι αν επιχειρήσω, με αποθαρρύνουν συστηματικά. Με την Αλίκη δεν το κάνουν ποτέ αυτό, όποια αλλοπρόσαλλη ιδέα κι αν ξεφουρνίσει. Αυτονόητο: Σύμφωνα με την πάγια νοοτροπία των ανθρώπων, οι υπηρέτριες δεν πρέπει να σηκώνουν κεφάλι, ούτε να έχουν άλλα ενδιαφέροντα εκτός από την εξυπηρέτηση των αφεντικών.

β) Μετά από σαράντα και βάλε χρόνια, συνειδητοποιώ ότι όποτε με βλέπει η αδελφούλα μου (δηλαδή κάθε μέρα), μου λέει με στόμφο ότι πότε το μαλλί μου, πότε τα πόδια μου, πότε τα νύχια μου, πότε η μύτη μου, πότε το σώμα μου κλπ, είναι τόσο αφρόντιστα ή άσχημα, ώστε δεν θά 'πρεπε να κυκλοφορώ στους δρόμους. Χώρια το μόνιμο υφάκι ντίβας και το όλο σκηνικό Αλικολατρείας εκεί μέσα. Ως φυσική συνέπεια, το ηθικό μου ήταν στο -∞ και η σκέψη μου επίσης...

γ) Η οικογένεια ανέκαθεν είχε τον τρόπο να βραχυκυκλώνει κάθε μου προσπάθεια για αποταμίευση. “Τι τα κάνεις τα λεφτά σου;” απορούσαν κάποτε οι φίλες μου, την εποχή που είχα μόνιμη δουλειά και ελάχιστες οικονομίες, μα εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα. Εδώ και πολλά χρόνια, οι Μαρκάκηδες δημιουργούν τις πιο απίθανες καταστάσεις και τα πιο εξωφρενικά έξοδα, ώστε να με αναγκάζουν να τους δανείζω κάθε τόσο τεράστια ποσά χρημάτων -συνήθως αγύριστα. Σαφώς, οι υπηρέτριες δεν επιτρέπεται να γίνονται οικονομικά ανεξάρτητες από τ' αφεντικά. Στη δική μου περίπτωση ειδικά, με έστελναν να δουλεύω και εκτός σπιτιού για να τους τα ακουμπάω...

δ) Όσον αφορά εμένα, ανέκαθεν τους έτρωγε οικογενειακώς η αγωνία μην τυχόν και μείνω ένα μήνα χωρίς δουλειά ή χωρίς ψάξιμο για δουλειά. Από τη δεκαετία του '80 ακόμη, όχι μόνο δεν είχα καμία ουσιαστική προστασία από τους “γονείς” μου, αλλά όπου υπήρχε παγίδα με έσπρωχναν να πέσω μέσα

(βλ. Φάση 3η). Η ουσία είναι πως οι γονείς μου δεν έχουν νοιαστεί ποτέ πραγματικά για μένα. Θα μπορούσαν να μου έχουν προσφέρει κάποια προστασία μέσα στο σπίτι αλλά δεν το έκαναν, ενώ υπήρχαν τα χρήματα και η δυνατότητα. Απλά, δεν έβαλαν ποτέ κάτω το κεφάλι για να σκεφτούν σοβαρά τι είναι καλό για μένα...

δ) Δεν ανέχονται να τους ζαλίζω με τα προσωπικά μου ζητήματα. Όποτε επιχειρώ να εκφράσω ένα δικό μου πρόβλημα, είτε δυσανασχετούν, είτε θυμώνουν, είτε μου ρίχνουν το φταίξιμο, είτε μου λένε ότι “είσαι υπερβολική, παράτα μας”, κ.ο.κ. Εννοείται: Πού ακούστηκε το δουλικό να ενοχλεί τους κυρίους με τα δικά του προβλήματα;

Τρόπος δράσης: Τώρα που συνειδητοποιήθηκα και κατάλαβα ποιά ακριβώς είναι η θέση μου εδώ μέσα, οφείλω να διορθώσω επειγόντως τη συμπεριφορά μου απέναντι στην οικογένεια. Δεν είναι οικογένειά μου αλλά εργοδότες μου, γι' αυτό πρέπει να τους φέρομαι ανάλογα. Αν δεν προσέξω, μπορεί να βρεθώ καμιά ώρα στο δρόμο όπως τότε, που δούλευα στην Παγγαία και σήκωσα βλακωδώς μπαϊράκι, οπότε μου έκαναν χρόνιο mobbing και τελικά με πέταξαν έξω χωρίς αποζημίωση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, μη βρεθώ πουθενά αλλού αντί στο δρόμο...
* Πρέπει, λοιπόν, να φέρομαι όπως ακριβώς θα φερόμουν μέσα σε μια επιχείρηση: Ευχάριστα, πρόθυμα, εγκάρδια, αλλά χωρίς να αποκαλύπτω το παραμικρό για τον εαυτό μου.
* Όλα αυτά φαινομενικά, βέβαια. Ουσιαστικά, η λούφα και η παραλλαγή θα πηγαίνουν σύννεφο.
* Θα είμαι ιδιαίτερα μυστικοπαθής όσον αφορά τα οικονομικά μου. Δεν θα ξέρουν πόσα παιδιά έχω, ούτε πόσα χρήματα βγάζω. Θα τους λέω πάντα ότι έχω έναν μίνιμουν εσόδων, αλλιώς θα έχω δράματα του τύπου "Δώσε φράγγα για να αγοράσει ο Νάσος καινούργιο πικάπ!"
* Υποτίθεται ότι εξακολουθώ να πληρώνω το ΤΕΒΕ. Έτσι, όσα χρήματά μου έχουν απομείνει στον λογαριασμό της Εθνικής θα λιγοστεύουν διαρκώς ώσπου, μια ωραία πρωία, "δεν υπάρχει πια δεκάρα!"
* Να μην παραπονιέμαι ποτέ και για τίποτα εκεί μέσα. Πάνε τα "Ο Νάσος έχει βάλει μουσικές στο διαπασών εδώ και πέντε ώρες και μου έχει σπάσει τα νεύρα". Μόνο που με ακούνε τα αφεντικά να κατηγορώ τους κληρονόμους, με μισούν και με κοιτάζουν σα να είμαι τρελή και αχάριστη...

Το ίδιο βράδι έχω έξοδο με την παρέα σε απαρτία (Φιλιώ, Ευγενία, Νικήτας), για πρώτη φορά μετά την επεισοδιακή νύχτας της 11ης Ιουλίου. Πριν τους συναντήσω, η ψυχική μου διάθεση είναι οικτρή. Αισθάνομαι φοβερή δυσφορία, σα να πηγαίνω σε νοσοκομείο! Όσο περνά όμως η ώρα και συζητάμε ευχάριστα, σα να μην έχει συμβεί τίποτα μεταξύ μας, νιώθω όλο

και πιο ευχάριστα. “Έτσι μου αρέσει να είμαστε, όπως είμαστε τώρα, όχι όπως την προηγούμενη φορά... ήσουν πολύ αυστηρή!” μου κάνει σε μια στιγμή ο Νικήτας. Και μένα μου αρέσει να τα πηγαίνουμε καλά. *Θα τα πηγαίνουμε, όμως;*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2010):*** Από τις 8 του μήνα αποφασίζω να ξεκινήσω τα χάπια Pirantal με δόση των 25 mg κάθε βράδι. Τις πρώτες νύχτες οι υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς πληθαίνουν, ύστερα όμως εξαφανίζονται ή έρχονται σχηματοποιημένες.

Από τα μέσα του μήνα αυξάνω τη δόση στα 50 mg. Ομοίως, για μερικές νύχτες παρατηρώ έξαρση του φαινομένου· ύστερα, τα *οράματα φωτιάς* αραιώνουν ξανά. Από τις 25 του Σεπτέμβρη η δόση γίνεται 50 mg πρωί και 50 mg βράδι. Τις πρώτες δύο νύχτες έχω ενοχλήσεις, μετά τίποτα. Συνολικά, η κατάσταση παρουσίασε βελτίωση αυτό το μήνα:

Οράματα φωτιάς:	8
Φλόγες σε όνειρα:	5
Εφιαλτικό μήνυμα:	3

Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι: Αυτό που μου έκανε ο Kusba μάλλον δεν έχει καμια σχέση με μαγεία! Το μπουκάλι με νερό που μου έδωσε να μπανιαριστώ πρέπει να περιείχε μέσα κάποια ουσία η οποία εισχωρεί στο δέρμα, προσβάλλει το νευρικό σύστημα και προκαλεί τις συγκεκριμένες υπναγωγικές παραισθήσεις. Όσο για τις 11 μέρες, προφανώς τόσο καιρό χρειάζεται η ουσία για να δράσει. Σκοπός του απατεώνα είναι να τρέχουν τα θύματά του τρομοκρατημένα πίσω σ' αυτόν για να τους απαλλάξει από αυτά τα νέα “μάγια”, τα οποία βέβαια δεν λύνονται με τίποτα επειδή δεν είναι μάγια! Τελικά, αφού τα θύματα πληρώσουν πολλές χιλιάδες ευρώ, αποχωρούν πεπεισμένα πως είναι καταραμένα από το Θεό εξαιτίας του κακού κάρμα ή των πολλών αμαρτιών τους. Ίσως, όμως, η νευροπάθεια που προκαλείται από τη σκόνη να ενισχύεται με μαγικές τελετές που εκτελεί κάθε τόσο ο Kusba. Ίσως γι' αυτό "ξανακυλάω" μετά από κάθε πρόοδο μου αυτούς τους μήνες...

Δεν πρόκειται να τον αφήσω έτσι. Όταν κρίνω πως έχει

έλθει η ώρα, θα κάνω το κατάλληλο ανώνυμο τηλεφώνημα στην αστυνομία. Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο, έως πολύ κρύο. Λεπτομέρεια: Ενώ σκεφτόμουν τα παραπάνω (26 Σεπτ), είχα πάει στο σούπερ μάρκετ. Ο λογαριασμός ανήλθε στο ποσόν 11,11 ευρώ.

Δεν έλειψαν και ορισμένα ***σημεία:*** Στις 27 του μήνα, έρχεται σπίτι η αδελφή μου, ανάβει την τηλεόραση και εμφανίζεται σχεδόν αμέσως ο υπότιτλος: “Οι μαρτυριάρηδες καίγονται στην κόλαση” -μένω άναυδη! Στις 28 πηγαίνω στο Ασκληπιείο Βούλας για να βγάλω τα ράμματα από την αφαίρεση μιας ελιάς που είχα στο κεφάλι. Μόλις κάθομαι στην αίθουσα αναμονής, περνά από μπροστά μου ένας νεαρός που η μπλούζα του έχει πάνω την επιγραφή “Hell date 1936”. Ακριβώς απεναντί μου είναι καθισμένες τρεις καλόγριες...

Κυριακή, 10 Οκτωβρίου 2010

Το πρωί πήγαμε μαζί με τον πατέρα μου στη βάφτιση του δεύτερου εγγονού της θείας Πηνελόπης, στο ναό Μεταμορφώσεως στα Σούρμενα. Το μυστήριο καθυστέρησε κανένα τέταρτο, επειδή η μητέρα του μωρού εκείνη την ώρα ακριβώς έβγαζε φωτογραφίες στο προαύλιο της εκκλησίας. Ο παπάς παραπονέθηκε και ο πατέρας του ζήτησε και τα ρέστα.

Αλήθεια, γιατί *όλα* τα μωρά ξεσπούν σε κλάματα ουρλιάζοντας σαν τρελά, μόλις τα βουτάνε στην κολυμπήθρα και δε σταματούν παρά πολλή ώρα αργότερα; Θα 'λεγα ότι φρίττουν από κάτι! Ποιά φρίκη να διαισθάνονται άραγε; Ίσως το βάπτισμα να τα τρομάζει για έναν πολύ ειδικό, αόρατο σε μας λόγο, που ξεχνούν αμέσως μετά...

Ακολούθησε μεσημεριανό γλέντι στην ταβέρνα "Εκτός Σχεδίου" στην Κάτω Γλυφάδα, όπου μεταφερθήκαμε με το αμάξι γειτόνων. Στο τραπέζι μας καθόταν επίσης ο Τάσος, με τον οποίο παίζαμε στο δρόμο όταν είμασταν μικροί. Τώρα είναι 50άρης, αρκετά εμφανίσιμος. Εγκάρδιος και φιλικός, έσπευσε να μου εκδηλώσει το θαυμασμό του για την ιδιοφυή αδελφή μου: “Τι κάνει η Αλίκη; Έμαθα ότι σπουδάζει! Θέλει κότσια για να κάνεις κάτι τέτοιο σ' αυτή την ηλικία!”

Δεν άντεξα: “Θέλει κι άλλα πράγματα...” είπα χαμηλόφωνα και χαμογελαστά. Δεν ξέρω τι κατάλαβε.
“Εγώ δεν θα μπορούσα”, συνέχισε.
“Φυσιολογικό είναι” του εξήγησα.

Πλάι μας ήταν και ο αδελφός του Τάσου, ο Βασίλης, καλοστεκούμενος 55άρης, που μένει πια στη Λειβαδιά με την οικογένειά του. Κάποια στιγμή πλησίασε και μας χαιρέτησε ο Γιώργος, με τον οποίο επίσης παίζαμε μαζί στο δρόμο, προ 40ετίας. Ωραίος άνδρας, ευχάριστος, αεράτος εύπορος, με γυναίκα και παιδιά. Καλά τα πέρασα, τελικά. *Το παρελθόν ξανάρθε για λίγο...*

Έγκλημα και Τιμωρία (σε αυτή και στην άλλη ζωή): Η ιουδαιοχριστιανική αντίληψη της μετά θάνατον τιμωρίας, που πρεσβεύει ο αρσενικός θεός Γιαχβέ, έχει κάνει τεράστιο κακό στην ανθρώπινη κοινωνία τα τελευταία 4000 χρόνια. Από τη μία πλευρά, ο Χριστός -ως Υιός του Θεού- λέει στους ανθρώπους: “Μην αντιστέκεστε καθόλου στο Κακό” (= αφήστε το να δρα ανεξέλεγκτα, ενθαρρύνετέ το, ανοίξτε του την όρεξη να προξενήσει ακόμη περισσότερες βλάβες). Από την άλλη, η υπόσχεση της αιώνιας τιμωρίας του κακού δεσπόζει παντοδύναμη στον Χριστιανισμό αλλά και στις περισσότερες θρησκείες. Είναι το κεντρικό νόημα των θρησκειών. Σύμφωνα με το δόγμα, δεν χρειάζεται να είναι κανείς κατά συρροή δολοφόνος για να του επιβληθεί η αιώνια τιμωρία (κόλαση) από τον Θεό. Η συνηθισμένη απλή ζωή, με τις όποιες κακίες, ζήλιες, πονηρίες, λαγνείες, θυμούς, απογοητεύσεις, επιθυμίες, απολαύσεις επισύρει στα σίγουρα την αποδοκιμασία του Θεού, άρα και την Αιώνια Τιμωρία...

Ωστόσο, σε αυτή τη ζωή ο Θεός δείχνει μια μάλλον προκλητική ανοχή στη έγκλημα. Η καθημερινή εμπειρία (μια ματιά στις Ειδήσεις) αποδεικνύει ότι ο "δίκαιος" θεός αυτού του κόσμου επιτρέπει στους πιο ειδεχθείς απατεώνες να διαπράττουν τις χειρότερες αδικίες, να διαφεύγουν και να θησαυρίζουν άνετα. Απλά, μας υπόσχεται ότι θα τους τιμωρήσει στην άλλη ζωή! Ο "πάνσοφος, πανάγαθος και παντοδύναμος" Θεός είναι

παρών όταν ένας ανώμαλος βιάζει και σκοτώνει ένα παιδάκι, ωστόσο δεν κάνει απολύτως τίποτα για να βοηθήσει το θύμα, να επηρεάσει τις συγκυρίες και να αποτρέψει το έγκλημα (αν δεν το θέλει ο Θεός, ούτε φύλλο δέντρου δεν κουνιέται, όπως μας έλεγαν κάποτε στο Κατηχητικό). Αντίθετα, επιτρέπει να συμβεί το έγκλημα, συχνά μάλιστα οι καταστάσεις βοηθούν τον δράστη, και οι πιστοί πρέπει να αρκεστούν στην υπόσχεση του "Θεού" πως θα τον τιμωρήσει φρικτά μετά θάνατον, και μάλιστα αιώνια. Άρα: Ο "καλός Θεός" επιτρέπει να συμβεί το έγκλημα, ώστε να έχει κάποιον να τιμωρήσει μετά! Βέβαια κανένας από τους πιστούς δεν αναρωτιέται σε τι θα ωφεληθεί το παιδάκι από αυτή την ιστορία – το οποίο, μάλιστα, δεν έχει καμία εγγύηση ότι θα βρεθεί στον Παράδεισο (ιδίως αν δεν εκκλησιαζόταν συχνά...).

Με παρόμοιο τρόπο αντιμετωπίζεται το έγκλημα στις οργανωμένες κοινωνίες. Η ανθρώπινη δικαιοσύνη αντιγράφει τα θρησκευτικά! Όταν γίνεται ένα έγκλημα, όλα τα μυαλά στρέφονται αμέσως στην τιμωρία του κακού. Ο ένοχος υποφέρει για το κακό που έκανε και όλοι εφησυχάζονται ότι αποδώθηκε δικαιοσύνη. Κανείς δεν αναρωτιέται τι κερδίζει το θύμα από την συχνά βαρύτατη τιμωρία του κακοποιού (πολύχρονη ή ισόβια φυλάκιση σε ιδρύματα που μόνο σωφρονιστικά δεν είναι· σε ορισμένες χώρες ισχύει ακόμη και η θανατική καταδίκη). *Μιλάω, φυσικά, για τους συνηθισμένους κακοποιούς, όχι για τους μεγαλοκαρχαρίες που δρουν εντελώς ανενόχλητοι, υπεράνω κάθε νόμου, με την ετικέτα του επιχειρηματία και την προστασία πανίσχυρων κυκλωμάτων...*

Κανείς δεν αναρωτιέται πώς φθάνει ένας άνθρωπος να διαπράττει φόνους ή να παίζει τη ζωή του κορώνα-γράμματα για να κάνει μια ηλίθια ληστεία. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για τις αιτίες και την πρόληψη του Κακού. Όλοι ενδιαφέρονται για την τιμωρία. Έτσι, τιμωρούν έναν κλέφτη και στη θέση του ξεφυτρώνουν δέκα ληστές.

Σαφώς, οι εγκληματίες πρέπει να περιορίζονται ώστε να μην βλάπτουν την κοινωνία. Ωστόσο, αντί στις φυλακές θα 'πρεπε να εισάγονται σε ειδικές ψυχιατρικές κλινικές, με ειδικά

εκπαιδευμένους ψυχιάτρους και νοσοκόμους. Το παρελθόν του κάθε έγκλειστου θα έπρεπε να διερευνάται διεξοδικά, ώστε να αποκαλύπτονται τις αιτίες που τον ώθησαν στο έγκλημα. Με αυτό τον τρόπο, θα μπορούσε να μειωθεί σημαντικά η εγκληματικότητα παγκοσμίως.

Ωστόσο, το λεγόμενο "σύστημα" δεν έχει τέτοιους σκοπούς· το Matrix χρειάζεται το έγκλημα για να διατηρεί τον έλεγχο των μαζών μέσω του φόβου. Άλλωστε, η κυρίαρχη ιουδαιοχριστιανική αντίληψη, που δέχονται όλα τα παιδάκια από την τρυφερή ηλικία των έξι ετών, δημιουργεί γνήσιες υπαλληλικές συνειδήσεις: Όλοι οι "πολιτισμένοι" άνθρωποι, ανεξαρτήτως χαρακτήρα, αποδέχονται από νωρίς στη ζωή τους ότι θα είναι πάντα υπόλογοι σε κάποιον, η κάθε τους κίνηση παρακολουθείται "άνωθεν" και, τέλος, θα κρίνονται από κάποιον "ανώτερο" που θα έχει απόλυτη εξουσία πάνω τους. Και όλοι κάνουν σαν τρελοί για λίγη επιβεβαίωση...

Παγίδες

Τετάρτη, 13 Οκτωβρίου 2010

Καλά το υποψιαζόμουν εξαρχής: Η μητέρα της Καρολίνας αποδεικνύεται ψυχωτική, ιδίως με τ' αγγλικά της κόρης της. Μετά από κάθε μάθημα, με καθυστερεί τουλάχιστον είκοσι λεπτά μπροστά στην πόρτα και γεμάτη αγωνία με ρωτάει ξανά και ξανά αν πήγαν όλα καλά. Αφού την καθησυχάσω επανειλημμένα, μου ξεφουρνίζει μια διαφορετική σαχλαμάρα κάθε φορά. Η αποψινή ήταν η εξής:

"Μήπως να έδινε η Καρολίνα για το πιστοποιητικό επιπέδου Intermediate το Δεκέμβρη;"

"Θα μπορούσε, αλλά η προετοιμασία θα μας έτρωγε χρόνο από το Lower", της απάντησα ήρεμα.

"Μα μου έχουν πει πως είναι κι αυτό χρήσιμο!"

Είδα κι έπαθα να της δώσω να καταλάβει ότι τα πιστοποιητικά B1 (Intermediate) είναι κατώτερα από τα B2 (Lower) και ότι δεν τα υπολογίζει κανείς.

Όσο για τη μαθήτρια, είναι γενικώς καλή, με ικανοποιητικές γνώσεις λεξιλογίου και γραμματικής, ωστόσο δεν της πολυκόβει. Το παραδέχεται και η ίδια: "Δεν είμαι έξυπνη" λέει και απορώ: *Ποιό παιδί παραδέχεται κάτι τέτοιο για τον εαυτό του;* Στις ασκήσεις τα πάει καλούτσικα, εκτός από τις Multiple Choice Questions, όπου τα μπερδεύει απίστευτα. Αυτό σημαίνει ότι το Lower του Michigan δεν είναι κατάλληλο γι' αυτήν, εφόσον αυτό περιλαμβάνει ένα σετ από multiple choice questions 120 ερωτήσεων. Της πρότεινα, λοιπόν, να δώσει για City & Guilds, όπως ο Μανώλης και η Ζαφειρία. Η μικρή δεν μου έφερε αντίρρηση.

Σάββατο, 16 Οκτωβρίου 2010

Έξοδος με την παρέα στην κεντρική πλατεία του Κεραμεικού. Η συνηθισμένη για μένα αναμονή των 25 λεπτών μέχρι να 'ρθουν οι κοντέσσες, μου επιτρέπει να παρατηρήσω και

να συνειδητοποιήσω πως όλοι οι θαμώνες τριγύρω είναι ηλικίας 18-28 ετών. Λοιπόν, διόλου περίεργο που τελικά βαριέμαι αυτές τις εξόδους. Θα έπρεπε να τις έχω εγκαταλείψει εδώ και πολλά χρόνια, όπως έκανα με τα γυμναστήρια.

Κατά τ' άλλα: Νεανική ατμόσφαιρα, δυνατή χορευτική μουσική, ποικιλία φωτορυθμικών, άνετοι δερμάτινοι καναπέδες. Ωραία φάση, αν ήμουν είκοσι χρόνια νεώτερη. Τώρα, έτσι κι έτσι. Στην ηλικία που βρίσκομαι, με ενοχλεί η πολλή φασαρία και οι φωνακλάδες βλάκες γύρω μου· κάποτε ούτε που θα τους πρόσεχα. Και το έχω τσεκάρει: Εδώ και μερικούς μήνες, όποτε συναντιώμαστε, όλο κάποιος κρετίνος με στεντόρια φωνή θα έλθει να θρονιαστεί ακριβώς δίπλα μου.

Έτσι και απόψε: Στην αρχή, πλάι μου κάθονταν τρεις νεαρές ξανθιές, κανένα πρόβλημα. Λίγο αργότερα πλάκωσε κι ένας χοντρός με φάτσα καθυστερημένου, ο οποίος φλυαρούσε ασταμάτητα με διαπεραστική φωνή μέσα στ' αυτί μου. Αργότερα κατέφθασε και δεύτερος χοντρός, με ίδια φάτσα καθυστερημένου (δίδυμος αδελφός;) ο οποίος, επειδή δεν χωρούσε στον καναπέ μαζί με τον πρώτο, του έφεραν καρέκλα. Αυτός, ευτυχώς, δεν μιλούσε πολύ αλλά τσιμπούσε συνεχώς την ξανθιά δίπλα του, σε διάφορα σημεία του σώματός της, "φιλικά" υποτίθεται. “Μερικά πράγματα και να τα δεις, δεν τα πιστεύεις!” λέω στη Φιλιώ, που κάθεται δίπλα μου.

Στο μέλλον, πάντως, θα αποφύγω συναντήσεις σε αυτό το μέρος. Αυτό επειδή όλα τα μαγαζιά στη σειρά διακοσμούνται με πύρινες στήλες φωτιάς μέσα σε γυάλινες προθήκες. Από τύχη οι περισσότερες ήταν χαλασμένες στο μπαράκι όπου κάτσαμε, ενώ φρόντισα να καθήσω σε θέση που να μην έχω θέα σε φωτιά. Σαφέστατα, δεν έχω καμιά όρεξη να βρεθώ αγκαλιά με κανέναν πίδακα φωτιάς. Γι' αυτό λοιπόν, στο εξής ο Κεραμεικός απορρίπτεται ως σημείο συνάντησης. Άλλωστε, κατά κανόνα δεν διαλέγω εγώ πού θα καθήσουμε. Η Ευγενία με τη Φιλιώ τα συμφωνούν, ο Νικήτας κι εγώ μοιραία ακολουθούμε. Κι αν κάνω μια πρόταση, οι κυρίες δεν μπαίνουν ούτε στον κόπο να πούνε “όχι”...

Δευτέρα, 18 Οκτωβρίου 2010

Στις λίγες εβδομάδες που διδάσκω την Καρολίνα, μου έχει ανοιχτεί πολύ περισσότερο απ' όσο μου έχει ανοιχτεί η Ζαφειρία στα οκτώ χρόνια που την έχω μαθήτρια! Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι η στάση της Ζαφειρίας απέναντί μου δεν είναι τόσο φυσική, όσο συνεσταλμένο κι αν υποθέσουμε ότι είναι το κορίτσι.

Σήμερα ειδικά, η Καρολίνα μου εκμυστηρεύεται πως η φιλενάδα της είναι όντως υπερβολικά κλειστή: "Πριν αρχίσω εγώ να την κάνω παρέα, δεν είχε καθόλου φίλες. Αν δεν ήμουν εγώ, θα ήταν το φρικιό του σχολείου!"

"Μα ξέρω πως έχει κάποιες φίλες, πηγαίνει και σε πάρτυ!" απορώ.

"Εγώ την βάζω σε παρέες, αλλιώς... Από του χρόνου όμως θα χωρίσουμε, γιατί εγώ θα πάω τεχνικό λύκειο ενώ εκείνη γενικό. Αν εκεί βρεί καμιά άλλη Καρολίνα, θα είναι τυχερή, διαφορετικά δεν ξέρω... Ανησυχώ για το μέλλον της!"

Στη συνέχεια μένω κάγκελο όταν η Καρολίνα μου αποκαλύπτει ότι σκοπεύει να πάει στο τεχνικό λύκειο και να γίνει τελικά κομμώτρια! Με την παραφορά που δέρνει τη μητέρα της και με τα τόσα ιδιαίτερα που της κάνουν για τα μαθήματα του σχολείου (οκτώ τον αριθμό), νόμιζα πως την προόριζαν για πυρηνική φυσικό!

Αυτή τη φορά ειδικά, μόλις τελειώνουμε το μάθημα, η Μαριάνθη είναι εκτός εαυτού! Με κρατάει μισή ώρα στο χωλ, με το φως σβηστό, και μου γαυγίζει θυμωμένη:

"Τι ήταν αυτό που είπατε στην Καρολίνα την προηγούμενη φορά;"

"Εγώ; Τι της είπα δηλαδή;" ρωτάω ανήσυχη.

"Της είπατε να δώσει για το City & Guilds! Αυτό, όμως, δεν είναι αναγνωρισμένο από τον ΑΣΕΠ, απευθύνεται σε παιδιά περιορισμένων δυνατοτήτων και το έχουν φτιάξει μόνο και μόνο για να μαζεύουν λεφτά!"

"Αυτό δεν ισχύει καθόλου! Ποιός σας τα είπε αυτά;"

"Τα μαθαίνω από έγκυρη πηγή, δηλαδή μια ξαδέλφη μου, πρώην δασκάλα αγγλικών!"

“Και από πότε έχει να διδάξει η ξαδέρφη σας;”
“Τα τελευταία είκοσι χρόνια εργάζεται στο δημόσιο αλλά δεν παύει να παρακολουθεί τα πράγματα!”

Δυσκολεύομαι να πιστέψω τις ασυναρτησίες που ακούω ωστόσο, πάντα ψύχραιμη, της εξηγώ ότι: “Το City & Guilds σαφώς αναγνωρίζεται από τον ΑΣΕΠ! Απλά, έχω παρατηρήσει μεγάλη αδυναμία της Καρολίνας στις multiple choice questions και οι εξετάσεις Michigan αποτελούνται κυρίως από τέτοιες ασκήσεις! Οπότε, σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα για την Καρολίνα να δοκιμάσει κάτι άλλο...”

“Μα τι λέτε τώρα, η Καρολίνα θέλει να δώσει τώρα, το Δεκέμβρη, για City & Guilds! Νιώθει έτοιμη!” ξεσπαθώνει η Πάτση και μου δείχνει την κόρη της όλο καμάρι, σαν να πρόκειται για καμιά μεγαλοφυία.

“Αα, δεν είναι τόσο εύκολο! Το City & Guilds είναι πιο δύσκολο από το Michigan!” αντιτάσσω κι εξηγώ τις δυσκολίες που υπάρχουν στο Listening και στο Writing για να καταλήξω: “Το Michigan είναι σαφώς πιο εύκολο, εφόσον όμως ο μαθητής τα καταφέρνει στα multiple choice!”

“Ο πατέρας της λέει ότι η Καρολίνα θα δώσει πάση θυσία για Lower τον Ιούνιο! Αλλιώς θα πάνε χαμένα όσα χρόνια έχει κάνει αγγλικά!” καταλήγει με ύφος που δεν σηκώνει αντίρρηση.

“Ας δώσει, λοιπόν, όποια εξέταση θέλει! Κανένα πρόβλημα!” καταλήγω.

Ας κάνουν ό,τι θέλουν κι ας φάνε τα μούτρα τους. Αρκετά ασχολήθηκα με τις βλαμμένες...

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 2010

Αυτή τη φορά η Μαριάνθη μου φάνηκε κάπως πιο μαζεμένη, μου έκανε μερικά κοπλιμέντα και παραδέχτηκε ότι “τι να πείτε και σεις, έχετε να κάνετε με τρελούς”. Υποψιάζομαι ότι αυτό έγινε μετά από κουβεντούλα με το σύζυγο. Αμέσως μετά, όμως, μου πέταξε στο ξεκούδουνο: “Καλά έκανα και διάλεξα τα βιβλία που κάνετε, γιατί εκείνα που λέγατε εσείς δεν έχουν syllabus!” Αυτό το είπε για να μη μου πολυδώσει αέρα, “ξεχνώντας” ότι εγώ ήμουν αυτή που διάλεξε τελικά τα βιβλία.

Η Μαριάνθη μου θυμίζει αρκετά την Μαρία Σχοινά: Πολυλογού, παράφορη, ψυχωτική, επιζητά διαρκώς την προσοχή, μεγαλοποιεί τα πάντα. Πιθανότατα πάσχει από το ίδιο γενετικό σύνδρομο (Williams). Πρέπει να την αντιμετωπίζω αφ' υψηλού, με αέρα αυθεντίας αλλά και με μπόλικο καλόπιασμα, χωρίς όμως να το καταλαβαίνει. Προσοχή: Λόγω ψυχοπάθειας, μπορεί να γίνει επικίνδυνη...

Παρασκευή, 22 Οκτωβρίου 2010

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Ευγενία: Τα ξανατσούγκρισε με τη Φιλιώ επειδή η πρώτη αγνοούσε τις επανειλημμένες αναπάντητες κλήσεις της δεύτερης. Έτσι, η Φιλιώ πήρε κανονικά τηλέφωνο κι έβρισε την Ευγενία, ο οποία εξήγησε ότι δεν ανταποκρίθηκε αμέσως στις αναπάντητες επειδή έτρεχαν ξανά τον καρκινοπαθή θείο της στο νοσοκομείο. Εντέλει θύμωσε και θέλησε να κόψει οριστικά από τη Φιλιώ. Λίγο αργότερα, όμως, η δεύτερη ξαναπήρε τηλέφωνο σα να μην έγινε τίποτα, επέμεινε πολλές φορές και κατάφερε την Ευγενία να τα ξαναβρούν -ακόμα μια φορά.

Αυτό είναι άλλο ένα από τα τερτίπια της Φιλιώς: Όποτε θέλει να μιλήσει σε κάποιον, του στέλνει αναπάντητες στο κινητό ώστε να την πάρει ο άλλος και να χρεωθεί εκείνος το τηλεφώνημα! Στις προάλλες, αφού απάντησα σε μια αναπάντητη κλήση της, μου φλυαρούσε επί δέκα λεπτά στο κινητό και μου άδειασε την κάρτα! “Πολύ κακομαθημένη και απαιτητική. Τελικά, όμως, πάντα προσπέφτει κι έτσι διατηρεί τις σχέσεις της”, συμπεραίνει η μητέρα μου.

! ***Το φτάρνισμα μας φέρνει πιο κοντά:*** Ο καλός μου μαθητής ο Ιάκωβος φταρνίζεται συχνά και δυνατά, λέει, έχει κάνει και ρεκόρ: επτά συνεχόμενες φορές. Ενίοτε συναγωνίζεται μ' έναν φίλο του, ο οποίος έχει ρεκόρ τέσσερις φορές. Όποτε φταρνίζεται ένας από τους δυο, αρχίζουν το μέτρημα! Του εκμυστηρεύτηκα ότι κι εγώ φταρνίζομαι συχνά και δυνατά -ακούγομαι έξω! Αυθόρμητα ένιωσα ότι έχω πολλά κοινά με τον Ιάκωβο, περισσότερα απ' όσα νόμιζα...

Στο μεταξύ, το οικογενειακό μας θρίλερ, συνεχίζεται ακάθεκτο: Ο Νάσος φοιτά πια στο νυχτερινό Γενικό Λύκειο Αγίου Δημητρίου, εκεί όπου πήγαινε και η αδελφή μου, με απώτερο σκοπό να περάσει με πανελλήνιες εξετάσεις στην ιατρική και να γίνει τελικά ψυχίατρος. *Εννοείται πως θα πετύχει τους απίθανους στόχους του, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η αδελφή μου πετυχαίνει τους δικούς της...*

Μέχρι χθες, πάντως, ο Θανάσης απεχθανόταν το σχολείο και τη μελέτη. Τρόμαξε να βγάλει το Επαγγελματικό Λύκειο και δεν πέρασε σε καμία σχολή όταν έδωσε πανελλήνιες το 2007 – με τα σημερινά μάλιστα δεδομένα, που περνάς δίνοντας ακόμη και λευκή κόλλα! Στην ιδιωτική σχολή όπου φοίτησε για δυο χρονιές, δεν άνοιγε ποτέ βιβλίο. Ωστόσο, επειδή ήταν "προσεκτικός στην παράδοση των μαθημάτων και όλοι οι υπόλοιποι μαθητές χαζοί", οι καθηγητές τον θεωρούσαν πρώτο μαθητή σε ολόκληρη τη σχολή!

Το ίδιο τροπάρι συνεχίζει και τώρα: Δεν ανοίγει βιβλίο, ωστόσο "προσέχει στην παράδοση" και "του αρέσει να πηγαίνει σχολείο επειδή εκεί μαθαίνει ένα σωρό ωραία πράγματα!" *[δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα]*. Παράλληλα, "όλοι οι υπόλοιποι μαθητές είναι ηλίθιοι ή πρεζάκηδες! Κι έρχονται και μου μιλάνε κιόλας!" παραπονιέται ο Νάσος, το φυντάνι που δεν έχει δοκιμάσει και καλά ποτέ του ναρκωτικά...

Λεπτομέρεια: Στις εκλογές για το δεκαπενταμελές συμβούλιο, ο Θανάσης δεν έθεσε υποψηφιότητα, λέει, όμως ένας φίλος του "που τον αγαπάει πολύ" τον έβαλε υποψήφιο χωρίς να τον ενημερώσει! Και ω του θαύματος, ο Νάσος εξελέγη αντιπρόεδρος! *Αλήθεια, πώς και χάσαμε το προεδριλίκι;*

Σχετικά με την αδελφούλα μου την Αλίκη: Στη νευροφυσιολογία (μάθημα πανδύσκολο, στριφνότατο, τίγκα σε ιατρικές ορολογίες), πέρασε με βαθμό 7. "Εννιά έπρεπε να μου βάλει ο πούστης!" παραπονέθηκε η μεγαλοφυία, ενώ μέχρι την ημέρα των εξετάσεων έλεγε πως δεν καταλάβαινε γρι από το εν λόγω βιβλίο. Τα ίδια, βέβαια, λέει για τα περισσότερα μαθήματα. Μετά όμως, της έρχεται η "θεία φώτιση" και αριστεύει σε όλα...

Παράλληλα, ο ***ηχητικός πόλεμος*** επανεμφανίζεται και

αλλάζει μορφή: Ο μικρός Χάρης κοντεύει πια δυόμισι ετών, δεν κοιμάται τα μεσημέρια κι όλη την ώρα περπατσουλάει πετώντας κάτω πράγματα ή παίζοντας μπάλα μέσα στο διαμέρισμα, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου. Συχνά-πυκνά καταφθάνει και η Τατιάνα με τη δίχρονη κόρη της μεσημεριάτικα (από τις 2.30 ως τις 4.30 που φεύγει επειδή έρχεται ο Γιάννης από τη δουλειά), οπότε η φασαρία πολλαπλασιάζεται. Τα παιδιά μεγαλώνουν, κάνουν όλο και περισσότερο θόρυβο, όσο περνούν τα χρόνια η κατάσταση θα χειροτερεύει...

Ενδοσκόπηση: Είναι γεγονός ότι με το παραμικρό δυσάρεστο γεγονός που θα μου συμβεί, καταφεύγω αυθόρμητα σε έντονες αρνητικές σκέψεις, οι οποίες μπορεί να διαρκούν ώρες ή μέρες. Ενίοτε είναι και οι αντιδράσεις μου υπερβολικές. Από τότε που ήμουν μικρή, συχνά με κατακλύζουν ο φόβος, η ανασφάλεια, η ανησυχία. Γιατί όμως; Μόλις τώρα, πλησιάζοντας τα 50, συνειδητοποιώ το γιατί: Επειδή ανέκαθεν αισθανόμουν μόνη κι εντελώς απροστάτευτη μέσα σ' έναν εχθρικό κόσμο, εφόσον από την οικογένειά μου δεν ένιωθα ποτέ καμία προστασία. Πιο συγκεκριμένα:

® Σε γενικές γραμμές οι γονείς μου έχουν μια νοοτροπία σκλάβου, την οποία έχουν επιμελώς προσπαθήσει να περάσουν και στα παιδιά τους, ιδίως σε μένα. Δεν επαναστατούν ποτέ ενάντια σε όποια αδικία τους γίνεται, πάντα σκύβουν το κεφάλι, ανέχονται τις κακίες, τις απαιτήσεις, τις ενοχλήσεις ολονών χωρίς να αντιδρούν, με μια παράδοξη στωικότητα. Σα να τους αρέσει να φιλάνε το χέρι που τους μαστιγώνει.

® Εξαιτίας της έλλειψης διασυνδέσεων και χρημάτων, δεν μπορούν να προστατευτούν ούτε να (με) προστατέψουν αποτελεσματικά απέναντι σε κανέναν και τίποτα.

® Λόγω αδιαφορίας, δειλίας και τσιγγουνιάς, αδυνατούν να (με) βοηθήσουν ακόμη και στις πιο απλές υποθέσεις. Ιδίως ο μπαμπάς: Όποτε τον παίρνω μαζί μου για να μου συμπαρασταθεί σε μια υπόθεση (σαν άνδρας του σπιτιού), τελικά δυσχεραίνει την κατάσταση με πλήθος άσχετα, νευρικά σχόλια. Αν πρόκειται να αγοράσω κάτι, με κάνει ρεζίλι με τα επίμονα

παζάρια του που θυμίζουν ανέχεια της δεκαετίας του '50. Επίσης: ακόμη κι αν σε βλέπει ότι ετοιμάζεσαι να διαπράξεις ένα φρικτό λάθος που θα το πληρώνεις μια ζωή, δεν σε εμποδίζει στο παραμικρό· σου λέει μονάχα: “Αν θες να το κάνεις, κάνε το. Μην πεις μόνο μετά, ότι δεν σε προειδοποίησα!” και σηκώνει τους ώμους αδιάφορα.

® Εγώ ειδικά, δεν είχα ποτέ πραγματική υποστήριξη, ούτε ηθική συμπαράσταση. Οι γονείς μου δεν θέλουν ούτε να ξέρουν για τα προβλήματά μου, ενώ δείχνουν περισσή δυσπιστία απέναντι σε οτιδήποτε επιχειρήσω. Όποτε τολμήσω να εκμυστηρευτώ ένα πρόβλημά μου στη μαμά, η αντίδρασή της γρήγορα με οδηγεί σε χειρότερο εκνευρισμό: “Εσύ έχεις άδικο” ... “Είσαι όλο νεύρα” ... “Από αυτούς τρως, άρα πρέπει να στήνεις κώλο” ... “Σταμάτα να παραπονιέσαι και κοίτα να ελέγξεις τα νεύρα σου” ... “Μην κατηγορείς συνέχεια τον τάδε, είναι γρουσουζιά” ... “Τι να κάνουμε, έτσι είναι τα πράγματα, υπομονή” κ.ο.κ.

Ο τρόπος που κοιμάμαι από τότε που ήμουν πολύ μικρή (στο πλάι, αγκαλιάζοντας το μαξιλάρι με τα δυο μου χέρια), δείχνει ότι ασυνείδητα προσπαθώ να κρατηθώ από κάπου, χωρίς όμως να καταφέρνω να βρω στήριγμα. Δηλαδή, από τη νηπιακή κιόλας ηλικία διαισθανόμουν την ανυπαρξία ουσιαστικής προστασίας στη ζωή μου...

! Μάλλον γι' αυτό το λόγο η αδελφή μου έσπευσε να παντρευτεί στα 16 της τον πρώτο τυχόντα! Φαίνεται πως, ασυνείδητα, ούτε κι εκείνη ένιωθε σπουδαία προστασία μέσα στην οικογένεια. Είχε, όμως, την τύχη να αποκτήσει δυο γιούς: αλλιώς δικτυώνονται οι αρσενικοί μέσα σε μια ανδροκρατική κοινωνία, έχουν άλλη θέση και άλλη αντιμετώπιση.

! Ξαφνικά, συνειδητοποιώ: Από την οικογένειά μας ανέκαθεν έλειπε η τρυφερότητα: Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, το χάδι της μητέρας μου πάντα με απωθούσε. Όποτε πήγαινε να με χαϊδέψει (σπάνια), τραβιόμουν αυθόρμητα – μάλλον επειδή το χάδι της δεν είναι φυσικό, τρυφερό, αλλά βεβιασμένο, επιθετικό, σαν χτύπημα. Με τον ίδιο τρόπο αντιδρούσε και η Αλίκη.

! Ούτε θυμάμαι ποτέ σκηνές αυθόρμητης τρυφερότητας ανάμεσα στους γονείς μου: Κάποιες φορές που αποπειράθηκε η μητέρα μου να χαϊδέψει τον πατέρα μου για λίγα δευτερόλεπτα, αυτός πάντα τσίναγε και προσπαθούσε να ξεφύγει: “Πάρτε τη μάνα σας από δω!” μας φώναζε γελώντας. Όσο για το ερωτικό θέμα, η μητέρα μου ήταν πάντα ψυχρή, “σαν τις Αγγλίδες, που κατά τη διάρκεια της πράξης διαβάζουν την εφημερίδα τους!” όπως λέει χαρακτηριστικά ο μπαμπάς.

! Το έχω καρατσεκάρει άπειρες φορές, τα τελευταία 50 χρόνια: Οποιαδήποτε συζήτηση κι αν ξεκινήσει ο πατέρας μου με μένα ή με τη μητέρα μου, πάντα καταλήγει σε καυγά -πριν καν το καταλάβεις! Αυτό επειδή ο μπαμπάς δεν διαθέτει καμία ψυχραιμία, δεν ξέρει τι θέλει, αλλά το θέλει αμέσως.

! Ωστόσο, η μητέρα μου έχει μια εντελώς διαφορετική αντίληψη γι' αυτή την κατάσταση: “Με τον πατέρα σας ταιριάζουμε πολύ! Δεν έχουμε μαλώσει ποτέ μεταξύ μας, μόνο για τρίτους λογοφέρουμε καμιά φορά!”

♦ Εγώ θα έλεγα ότι το μόνο που μας ενώνει σαν οικογένεια είναι η αίσθηση του καθήκοντος, τα "πρέπει"...

◊ Φλασιά: Όσο πιο ερωτευμένο είναι ένα ζευγάρι, τόσο πιο υγιή και ισορροπημένα βγαίνουν τα παιδιά. Το παιδί πρέπει να είναι καρπός του έρωτα. Αν είναι καρπός συμφέροντος, καταναγκασμού, ή κοινωνικής επιταγής, τότε βγαίνει άρρωστο ή προβληματικό...

Πέμπτη, 28 Οκτωβρίου 2010

Προαίσθηση: Κατηφορίζω την οδό Αθανάτου και σκέφτομαι ότι ο Μανώλης δεν γουστάρει το φροντιστήριο σχολικών μαθημάτων όπου πηγαίνει φέτος. “Δεν θέλω να ξαναπάω εκεί”, σαν να τον ακούω να λέει στη μάνα του. Τότε ακριβώς, ακούω μια γυναίκα να φωνάζει σ' έναν άνδρα, μέσα σ' ένα σταθμευμένο αμάξι δίπλα μου: “Δεν σε θέλω, δεν σε θέλω!”

Κι άλλη ***προαίσθηση:*** Λίγο αργότερα βρίσκομαι στο σούπερ μάρκετ κι ετοιμάζομαι να ψωνίσω ζαμπόν. Ξαφνικά, φαντασιώνομαι ότι η γυναίκα που στέκεται δίπλα μου παραπονιέται πως της πήρα τη θέση, δεν έχει όμως χαρτάκι με

αριθμό. Τότε, όντως ακούω τη διπλανή μου να παραπονιέται στην πωλήτρια: “Εγώ δεν έχω αριθμό!”
“Κι εγώ δεν ξέρω ποιά είναι η σειρά σας!” της απαντά η υπάλληλος.
“Άσε αύριο!” κάνει η γυναίκα και φεύγει ενοχλημένη.
Την ξαναείδα στο ταμείο. Ήλθε και στάθηκε ακριβώς πίσω μου...

Σήμερα ολοκλήρωσα τη διόρθωση των επτά χειρόγραφων τόμων από το ***“Απόλυτο Κακό”***. Η μελέτη κατά θέμα μου αποκάλυψε ότι τα πράγματα που μου έχουν δώσει χαρά στη ζωή είναι, κυρίως, τα εξής:
1/ Μεταφυσικές εμπειρίες: αστρικές προβολές, διαυγή όνειρα, ψυχικές εμπειρίες, περιπέτειες της νύχτας, προφητικά όνειρα κλπ. *Τώρα, όσο πάνε μειώνονται...*
2/ Ελεύθερος χρόνος: Ποδήλατο, ζωγραφική, παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας όπως Magic, Existence κλπ.
3/ Sandra Anderson: Σειρά εικονογραφημένων χειρογράφων, που έχει τελειώσει προ πολλού...
4/ Μοναξιά = Ελευθερία
5/ “Απόλυτο Κακό”: Πρόκειται για τη συγγραφή της αυτοβιογραφίας μου, η οποία με ικανοποιεί πολύ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο έχω γράψει ή διαβάσει μέχρι τώρα.
6/ Ταξίδια -*κάποτε· τώρα δεν με συναρπάζουν πια.*
7/ Επαφή (!) -*απίστευτο κι όμως αληθινό!*
8/ Οραματισμοί -*δεν μου έρχονται πλέον.*
9/ Υπέρτατη Τελετουργία + Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα. *Πώς τα εγκατέλειψα αυτά τα θαυμάσια πράγματα; Πώς;*

Είναι ξεκάθαρο ότι όλες οι παραπάνω ασχολίες είναι προσωποπαγείς: Ό,τι κάνω εγώ, μόνη μου, σχετικά με μένα, για μένα, αυτό μόνο μου δίνει χαρά. Όλα τα υπόλοιπα με γεμίζουν άγχος, ανησυχία, απογοήτευση. *Ο Παράδεισος είναι η Μοναξιά.* Η χαρά που παίρνω από τις συναναστροφές και από τις εμπειρίες της ζωής είναι πάντα βραχύχρονη, εύθραυστη και νοθευμένη από *όλο-και-κάτι-που-θα-πάει-στραβά*. Μονάχα η απομόνωση μου χαρίζει βαθιά, γνήσια ικανοποίηση από την επαφή με τον Εαυτό μου.

Όσο για το κυρίαρχο στη ζωή μου τρίπτυχο "Οικογένεια – Δουλειά – Κοινωνική ζωή", υπολόγισα ότι καλύπτει περίπου το 35% του συνολικού έργου! Το τρίπτυχο αυτό με απασχολεί υπερβολικά, επειδή ακριβώς είναι προβληματικό από την αρχή ως το τέλος! Με απασχολεί συνεχώς, για το τίποτα! Ένα βάρος περιττό, επιζήμιο, συχνά επικίνδυνο. Ωστόσο, αδυνατώ ν' απελευθερωθώ από την επιρροή του, επειδή *Αυτοί* βρίσκονται παντού γύρω μου και η βιολογική επιβίωσή μου εξαρτάται από τα κέφια τους, κακά τα ψέματα. Να δούμε μέχρι πότε θα κάνω τον Καραγκιόζη...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβρης 2010):*** Από τις 2 του μήνα αυξάνω τη δόση του Pirantal σε 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι. Τα οράματα φωτιάς εξαφανίζονται για μια βδομάδα (πρωτοφανές), ωστόσο επανέρχονται, έστω σχηματοποιημένα, στις 9 Οκτωβρίου. Έτσι, ανεβάζω τη δόση στα 100 mg το πρωί και 100 mg το βράδι, σύμφωνα με τις οδηγίες της νευρολόγου.

Καθώς οι μέρες περνούν, οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς υποχωρούν, ωστόσο παρατηρώ έναν αναπάντεχο καταιγισμό από ***σημεία*:** Μια εφημερίδα πεταμένη στο δρόμο μπροστά μου είναι ανοιχτή σε μια σελίδα που περιέχει τον τίτλο "Κολαστήριο". Η Ζαφειρία, κατά τη διάρκεια του μαθήματος, αντί "had" λέει κατά λάθος "hell". Αργότερα ακούμε το Listening και το CD μασάει τη λέξη "health", με αποτέλεσμα να ακουστεί "hel-". Από την άλλη, όμως, τυχαίνει να ανεβαίνω συχνά στο δωμάτιο του Νάσου, όπου η καινούργια, λευκή βιβλιοθήκη του είναι διακοσμημένη με τη φράση "The love of heaven makes you heavenly". Επίσης, ο Ιάκωβος πότε-πότε πετάει ξεκάρφωτα τη λέξη "heaven". Δεν σημαίνουν τίποτα όλα αυτά: Είναι κόλπα του Πλέγματος, για να μου δημιουργεί τρόμο και σύγχυση. Αξιοσημείωτο, πάντως: Μόλις άρχισε να υποχωρεί το πιο πρόσφατο πρόβλημά μου (οράματα φωτιάς), επανήλθε το προηγούμενο (σημεία), έστω για λίγες μέρες.

Παρατήρηση: Κάποτε, στα κρίσιμα χρόνια 2006-8, η λέξη "κόλαση" ακουγόταν από φίλους, συγγενείς και οικογένεια

γύρω στις 8-10 φορές το μήνα. Τώρα μπορεί να περνούν μήνες χωρίς να την λέει κανένας...

Στις 14 του μηνός επισκέφθηκα ξανά τη νευρολόγο. "Πώς πάνε οι ημικρανίες;" με ρώτησε. Απόρησα που δεν θυμόταν και της υπενθύμισα ξανά το πρόβλημά μου. *Είναι δυνατόν η περίπτωσή μου να μη της έκανε καμία εντύπωση;* αναρωτήθηκα. Εντέλει, μου ανακοίνωσε πως οι νυχτερινές παραισθήσεις μου ισοδυναμούν με επιληπτικές κρίσεις και πως θα πρέπει να παίρνω τα χάπια Pirantal για τρία χρόνια!

Αμέσως μετά, πήγα σ' ένα Internet Cafe στη Γλυφάδα και σερφάρισα για καμιά ώρα στο Διαδίκτυο. Την ίδια νύχτα είχα φοβερή αϋπνία σα να είχα πιεί δέκα καφέδες, ενώ τα ***οράματα φωτιάς*** θέριεψαν για τα καλά! Τότε συνειδητοποίησα ότι τέτοια φαινόμενα συμβαίνουν τις ημέρες που ασχολούμαι αρκετά με το Internet! Πιθανότατα, η συχνή εναλλαγή ψηφιακών εικόνων με το σερφάρισμα και η ακτινοβολία της οθόνης ερεθίζουν τον εγκέφαλο υπερβολικά, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται ανωμαλίες όπως: Ευερεθιστότητα αλλά και παθητικότητα, νευρικότητα, άγχος, προβλήματα ύπνου κλπ. Στη δική μου περίπτωση ξυπνούν οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς και το χάπι είναι σα να μη το έχω πάρει καθολου!

Στις μέρες που ακολουθούν διαπιστώνω ότι παρόμοια αποτελέσματα έχει και η πολλή τηλεόραση, ιδίως η θέαση ξένων ταινιών, όπου στις πέντε σκηνές η μία περιλαμβάνει φωτιά. Έτσι, περιορίζομαι να παρακολουθώ λίγες ελληνικές σειρές, όπως "Η ζωή της άλλης", "Η γενιά των 592 ευρώ", "Η πολυκατοικία", συνολικά όχι πάνω από μιάμιση ώρα την ημέρα.

Από τις 20 Οκτωβρίου οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς αρχίζουν να πληθαίνουν ξανά χωρίς εμφανή αιτία, δηλαδή ενώ αποφεύγω το Διαδίκτυο, την πολλή τηλεόραση, το βαρύ φαγητό τη νύχτα. Λεπτομέρεια: Η επιδείνωση ξεκινά πάντα τρεις μέρες πριν την πανσέληνο. Πρέπει να εμπλέκεται και μαύρη μαγεία στην υπόθεση, εφόσον η κατάσταση χειροτερεύει γύρω στη Νέα Σελήνη και στην Πανσέληνο, κάθε μήνα.

Συνεπώς, τα χάπια με βοηθούν, μα όχι αρκετά. Επιπλέον, μου δημιουργούν ορισμένες παρενέργειες όπως ελαφρά ζάλη,

ατονία, αδυναμία νοερής σκέψης. Από τα μέσα του Σεπτέμβρη που άρχισα να τα παίρνω μου είναι πλέον δύσκολο να σκέφτομαι σιωπηλά: Έχω την τάση να μιλώ μόνη μου είτε μέσα στο σπίτι, είτε στους δρόμους που περπατώ. Προσέχω να μη με ακούνε οι άλλοι μα δεν τα καταφέρνω πάντα. Αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να παίρνω αυτά τα χάπια; Κρίνω πως όχι.

Πέρα από αυτά, η σκέψη μου γίνεται πιο θετική και κατασταλαγμένη, ίσως χάρη στις Κάρτες των Νεράιδων, τις οποίες συμβουλεύομαι σχεδόν κάθε μέρα, ιδίως από τις 22 του μήνα και μετά. Την ίδια νύχτα αρχίζω να μειώνω σταδιακά τη δόση του φαρμάκου: παίρνω 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι. Γύρω στα χαράματα, έχω μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Ονειρεύομαι τον Sam Kusba με τον αδελφό του: Βρίσκονται σε ένα στενό δρομάκι στην Κάτω Γλυφάδα, μαζί με άλλους νέγρους· με τα χέρια τους διαγράφουν περίεργες κινήσεις σχηματίζοντας μια ολόκληρη πύρινη στοά μπροστά μου... *Έκτοτε οι υπναγωγικές παραισθήσεις υποχωρούν κάπως...*

Στα τέλη του μήνα αποφασίζω να σταματήσω το ημερήσιο χάπι και να παίρνω μονάχα ένα των 100 mg κάθε βράδι. Συνολικά, πάντως, αυτό το μήνα είχα σαφή βελτίωση:
Οράματα φωτιάς: 5 (+ "φωτάκια", "αναλαμπές", "καπνό")
Όνειρα με φλόγες: 2
Εφιαλτικό μήνυμα: 1 (μόλις...)

Σάββατο, 6 Νοεμβρίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε κοντινούς δρόμους, μπαίνω στην οδό Νηρηίδων και ο μπαμπάς μου παραδίδει ένα μεγάλο λευκό μπιντόνι να κουβαλήσω. Όσο προχωρώ μου φαίνεται βαρύτερο, μάλλον είναι γεμάτο νερό. Σκοπεύω να το πάω σπίτι, τότε όμως εμφανίζονται μπουλντόζες στη μέση του δρόμου και μ' εμποδίζουν να περάσω. Προσπερνώ την πρώτη μπουλντόζα μα πιο πέρα υπάρχει άλλη, πιο ογκώδης. Κάνω στο πλάι για να την αποφύγω -παραλίγο να με χτυπήσει. Δεν μπορώ να περάσω και αναγκάζομαι να γυρίσω πίσω, κρατώντας πάντα το βαρύ μπιντόνι στο χέρι.

Τρέχω τώρα προς την οδό Αθανάτου και βλέπω να

πετάγονται μπροστά μου ακριβά αμάξια, τα οποία έρχονται απειλητικά καταπάνω μου. Πηγαίνω βιαστικά στην άκρη, κάνω να φύγω από τον δρόμο, μπαίνω σ' έναν κήπο απέναντι αλλά κι εκεί μέσα ορμά ένα αυτοκίνητο για να με πατήσει! Απορώ, σταματώ, τελικά τη γλυτώνω -ίσως επειδή ξυπνώ...

Ερμηνεία: Το "μπιντόνι" συμβολίζει τα γονίδια που έχω πάρει από τον πατέρα μου και πρέπει να τα μεταφέρω στο "σπίτι", δηλαδή στην επόμενη γενιά. Ωστόσο, πρέπει πρώτα να περάσω από τον "δρόμο", δηλαδή από τον κόσμο. Όμως, στον δρόμο της ζωής μου συναντώ ανυπέρβλητα εμπόδια και εχθρούς (όλα τα οχήματα -μπουλντόζες και αμάξια- τα οδηγούν άνδρες...) που μ' εμποδίζουν να φέρω εις πέρας την αποστολή μου. Δεν είναι ότι δεν προσπαθώ αρκετά, εγώ εξακολουθώ να κουβαλώ το "μπιντόνι" παρότι με βαραίνει και κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να ξεφύγω από τους διώκτες μου. Όμως, οι εχθροί γίνονται όλο και πιο επιθετικοί, χρησιμοποιώντας μάλιστα εντυπωσιακή τεχνολογία ("ογκώδεις μπουλντόζες", "ακριβά αμάξια").

Με δυο λόγια: Κρυφοί εχθροί εμποδίζουν το κάθε μου βήμα στη ζωή, ενώ μου κόβουν τον δρόμο για να κάνω παιδιά και να μεταφέρω τα γονίδιά μου στις επόμενες γενιές. Έχω αρχίσει να βλέπω τέτοια όνειρα μετά το έτος 2000, δηλαδή όσο πλησιάζει η εμμηνόπαυση. ..

Όταν ήλθε το πρωί, ρώτησα τις κάρτες των νεράιδων για τη σημασία του ανωτέρω ονείρου και μου έτυχε η κάρτα "Σεξουαλικότητα": Υπάρχουν κρυφά σεξουαλικά θέματα που έχουν δημιουργηθεί από αρνητικές εμπειρίες...

Παρελκόμενα: Το απόγευμα ο μπαμπάς κανόνισε να μου σπάσει τα νεύρα. Έπαιζε μια ώρα με το τηλεκοντρόλ, κατάφερε να ξερυθμίσει όλα τα κανάλια εκτός από το Alter, και μετά φώναξε εμένα για να δω τι γίνεται. Ξεκίνησα autotuning, όμως ο μπαμπάς αμφέβαλε για τη σκέψη μου και πριν καν ολοκληρωθεί η διαδικασία τηλεφώνησε στον εγγονό του τον Γιάννη και του είπε να 'ρθει κάτω. Μόλις έφθασε αυτός, ο μπαμπάς του έδωσε ένα άλλο τηλεκοντρόλ, ενώ το δικό μου autotuning κόντευε στο 88%.

Ο Γιάννης (άλλος εξυπνάκιας) άρχισε να παλεύει με το

δικό του τηλεκοντρόλ, μέχρι που κατάφερε να ακυρώσει τη δική μου δουλειά: το autotuning που είχα ξεκινήσει εγώ τελείωσε μεν, αλλά δεν αποθηκεύτηκε! Εντέλει ο ανηψιός ξανάρχισε τη διαδικασία από την αρχή. Εγώ νευρίασα, πήγα στην κουζίνα, παραπονέθηκε στη μαμά για την ανυπομονησία του πατέρα μου (αλλά όχι για την έλλειψη εκτίμησης που μου δείχνει) και στο τέλος ο Γιάννης δήλωσε -πάντα με εξυπνακίστικο ύφος- ότι δεν τα κατάφερα για λίγο...

Σάββατο, 13 Νοεμβρίου 2010

Οι εργασίες για τη σχολή της Αλίκης συνεχίζονται, ακόμη πιο απαιτητικές: Φέτος είναι πολυσέλιδες, απαιτούν έρευνα από ένα κάρο βιβλία και φυσικά η αδελφή μου θέλει να την βοηθάω: Συγκεκριμένα, θέλει να συντάσσω εγώ τις εργασίες, να τις δακτυλογραφώ στο κομπιούτερ (δουλειά πολλών εβδομάδων κάθε φορά), ενώ εκείνη επιβλέπει και παίρνει τη δόξα. Σαφώς, δεν μπορώ να αποφύγω την όλη αγγαρεία, ωστόσο λουφάρω όσο γίνεται. Ακόμη, εξαιτίας των παράδοξων προβλημάτων μου, φροντίζω να μη δουλεύω στο κομπιούτερ από το απόγευμα και μετά. Όσο για τη μαμά, πολύ το χαίρεται το όλο θέμα:
“Μου αρέσει που βοηθάτε η μία την άλλη!” λέει και ξαναλέει χαρωπά.
“Αυτό το "η μία την άλλη", ποτέ δεν το κατάλαβα!” της απαντώ εξίσου χαρωπά.

! Σήμερα το απόγευμα η Αλίκη μου έστειλε μήνυμα στο κινητό, ζητώντας μου να της δώσω κι άλλα χρήματα: “Μήπως μπορείς να μου δώσεις πενήντα ψωροευρώ για να βγω το βράδι και να μη στα δώσω ποτέ; Θα έχεις κάνει ένα βήμα προς τον Παράδεισο!” Αρχικά αρνούμαι μα συνεχίζει να με βομβαρδίζει με ιδιότυπα μηνύματα του τύπου: “Ελααααα, μόνο στα ρεμάλια δίνεις, στην καλή σου αδελφούλα που κοπιάζει τόσο πολύ, τίποτα”.

Μάλλον επηρεασμένη από το πρωτοφανές θετικό ***σημείον*** στο κινητό μου, τηλεφωνώ στην Αλίκη και της λέω εντάξει. Αμέσως ακολουθεί νέο μήνυμα στο κινητό: “Ευχαριστώ πολύ, έκανες ήδη ένα βήμα προς τον Παράδεισο!

Και να μάθεις να στέλνεις μηνύματα! Η εποχή του τηλέγραφου πέρασε ανεπιστρεπτί!”
Και λίγο αργότερα: “Για να κατοχυρώσεις τη θέση σου στον Παράδεισο, μπορείς να μου δίνεις πενήντα την εβδομάδα, κάθε Παρασκευή κατά προτίμηση;”
Τότε εγώ της στέλνω: “Να μην παίρνουν τα μυαλά σου αέρα!”
Η Αλίκη απαντά αμέσως: “Όπα προόδους! Το έγραψες σε λιγότερο από ένα τέταρτο! Μπροστά στον Παράδεισο, τι αξία έχουν μερικά ψωροευρώ;”

Εντέλει, αργά το βράδι η Αλίκη θα πάει μαζί με συναδέλφους της σε νυχτερινό κέντρο όπου τραγουδούν οι Ρουβάς-Βίσση. Θα την κεράσουν οι άλλοι για τα πρόσφατα γενέθλιά της, οπότε θα της μείνουν τα πενήντα ευρώ στο πορτοφόλι...

Κυριακή, 14 Νοεμβρίου 2010

Δημοτικές και Περιφερειακές Εκλογές, β΄ γύρος: Έχω διοριστεί στην εφορευτική επιτροπή, μαζί με άλλα πέντε άτομα. Οι τρεις από αυτούς είναι δικαστικοί αντιπρόσωποι και πληρώνονται 400 ευρώ, ενώ οι υπόλοιποι δεν παίρνουμε τίποτα. Δουλειά μας είναι τα τακτοποιούμε τα ψηφοδέλτια και, όταν έλθει η ώρα, να ανοίγουμε τους φακέλους ώστε να γίνει η καταμέτρηση των ψήφων από τους δικαστικούς. Την προηγούμενη Κυριακή μείναμε εκεί από τις 7:00 το πρωί ως τις 1:30 μετά τα μεσάνυχτα, είχαμε 45% αποχή και ισοψηφία ανάμεσα στους υποψηφίους δημάρχους (Βαρβιτσιώτης - Κόκκορης) και νομάρχες (Σγουρός - Κικίλιας).

Σήμερα η αποχή είναι ακόμα μεγαλύτερη, καθώς ο κόσμος είναι αγανακτισμένος από την οικονομική κρίση και δεν έχει όρεξη για σούρτα-φέρτα στα εκλογικά κέντρα. Ένας από τους "συναδέλφους" έχει αλλάξει πόστο κι έχει αναλάβει να διαγράφει τα ονόματα των ψηφοφόρων από τη λίστα.
“Καλά την έχεις εσύ εκεί, σε αυτή τη θέση!” του είπα γελαστά.
“Γιατί, υπάρχει πρόβλημα;” μου πέταξε ειρωνικά -μάλλον με παρεξήγησε...

Οι ώρες περνούν, η κίνηση του κόσμου είναι λιγοστή και

για να περάσει η ώρα, παίζουμε "Όνομα, ζώο, φυτό, πράγμα κλπ" -παιγνίδι που είχα να παίξω από το Γυμνάσιο. Σε μια στιγμή, διαφωνώ με μια κοπέλα επειδή εκείνη επέμενε πως ο ήλιος δεν είναι πράγμα εφόσον δεν πιάνεται κι εγώ της εξήγησα ότι είναι πράγμα εφόσον έχει υλική υπόσταση.

Απλά αναρωτιέμαι: Αν οι άνθρωποι δεν μπορούν να συμφωνήσουν σ' ένα τόσο απλό και ξεκάθαρο θέμα, πώς θα βγάλουν άκρη σε κάτι πιο θολό, σε θέματα θρησκείας και πολιτικής για παράδειγμα;

Το απομεσήμερο σκεφτόμαστε τι θα παραγγείλουμε να φάμε και μόλις αποφασίζουμε καταφθάνει ένας γαλαντόμος εκπρόσωπος και προσφέρεται να μας κεράσει σουβλάκια. Όμως, όταν έρχονται οι παραγγελίες, διαπιστώνω πως λείπει η δική μου! Δεν ξέρω γιατί έγινε αυτό, μάλλον επειδή άργησα μερικά δευτερόλεπτα να αποφασίσω και του τύπου προφανώς του κακοφάνηκε. Εντέλει, μία από τις κοπέλες θα μου προσφέρει ένα σουβλάκι. Κάνω να αρνηθώ ευγενικά, μα εκείνη επιμένει: “Είστε τρελή; θα σας αφήναμε νηστικιά;” Καλοσύνη της, αλλά αυτή η φράση μου χτυπάει άσχημα.

Είναι κι εκείνη η πενηντάρα, παντρεμένη με παιδιά, που όλο προθυμοποιείται να με πάει όπου θέλω με το αμάξι της. Σαν πολύ δεν επιμένει; Τέλος πάντων, αρνούμαι ευγενικά και κάνω πως δεν καταλαβαίνω...

Αργά τη νύχτα, έχουμε κι έναν γερό καυγά: Η αρχηγός της επιτροπής τσακώνεται άσχημα μ' έναν ελεγκτή επειδή ο τύπος τηλεφωνεί διαρκώς κατά τη διάρκεια της καταμέτρησης και μας σπάει τα νεύρα. Τι παριστάνει ο τύπος; Εντέλει, αποχωρεί μετά από κανένα δίωρο και μας αφήνει ήσυχους.

Συμπέρασμα: Δυο μέρες δούλεψα μαζί με άλλους ανθρώπους, κράτησα όσο το δυνατόν χαμηλότερο προφίλ, όμως ορισμένα περίεργα επεισόδια γύρω μου και απέναντί μου τα παρατήρησα. Άντε να δούλευα μαζί τους καμιά βδομάδα, τι θα γινόταν...

Δευτέρα, 15 Νοεμβρίου 2010

Reality Shows: Σε όλα τα παιγνίδια του είδους υπάρχει

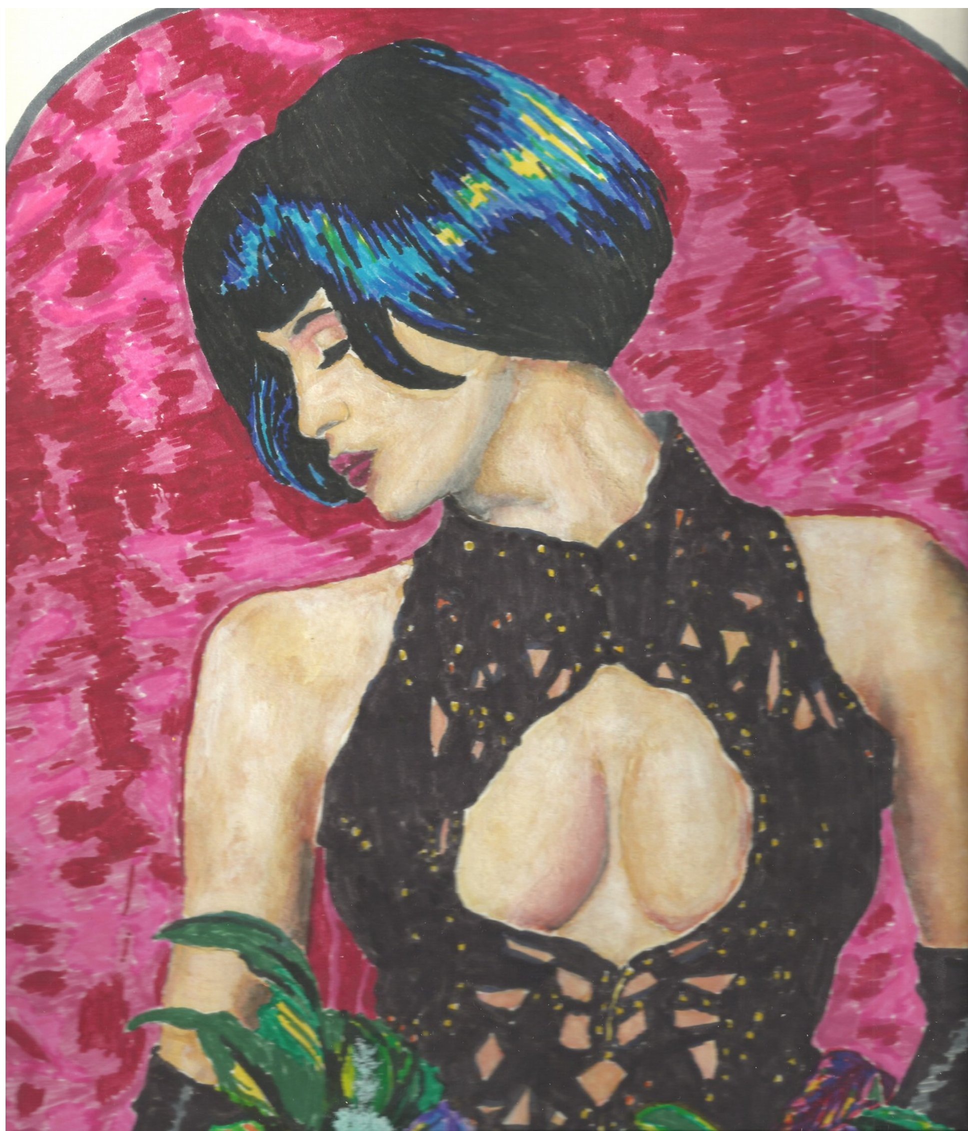
ένας “παντεπόπτης οφθαλμός” που παρακολουθεί και σχολιάζει κάθε κίνηση των διαγωνιζόμενων. Πρωτοστατούν ορισμένοι “παντογνώστες” κριτές που εξετάζουν βλοσυρά την απόδοση των παικτών. Ακατάπαυστα επιτελείται μια “Κρίση”: Όλοι οι συμμετέχοντες κρίνονται ανά πάσα στιγμή, ενώ σε κάθε επεισόδιο απορρίπτεται και αποχωρεί ένας τους. Κάποια στιγμή, οι παντογνώστες κριτές πάνε στην άκρη και στο κόλπο μπαίνουν πια οι τηλεθεατές, δηλαδή η ανώνυμη μα παντοδύναμη ανθρώπινη μάζα, που με τη χρήση κινητών τηλεφώνων αποφασίζουν για την τύχη των υπόλοιπων παικτών μέχρι να μείνει ο ένας, ο “εκλεκτός”.

Στο μεταξύ, όλοι οι (φιλόδοξοι) παίκτες είναι πρόθυμοι να εκτελέσουν τις πιο αλλοπρόσαλλες εντολές και να περάσουν ακόμη κι επικίνδυνες δοκιμασίες. Συχνά δεν λογαριάζουν ούτε τη ζωή τους προκειμένου να γλυτώσουν την απόρριψη. Για παράδειγμα, κάποιες κοπέλες που ονειρεύονται να γίνουν top models, υποχρεώνονται να πηδήξουν στη θάλασσα από ένα βράχο ύψους τεσσάρων μέτρων (ξέρουν-δεν ξέρουν μπάνιο) ή να αψηφήσουν το φοβία τους για τα φίδια, παίρνοντας στην αγκαλιά τους έναν πύθωνα! Όποια δυσανασχετήσει ακόμη και κλαίγοντας, την περιμένει κατσάδα, βρισίδι και απειλή για αποχώρηση.

Όλοι οι διαγωνιζόμενοι δέχονται την κριτική (όσο σκληρή, υβριστική, υποτιμητική, άδικη κι αν είναι) στωικά, ταπεινά, με απόλυτη υποταγή στην αυθεντία των κριτών. Όχι μόνο υπομένουν αδιαμαρτύρητα κάθε είδους προσβολές, αποθαρρυντικά σχόλια και βρισιές από τους “ειδικούς”, αλλά εκφράζουν στο τέλος και την ευγνωμοσύνη τους: “Σας ευχαριστώ πολύ που έφτασα ως εδώ” ... “Ήταν μεγάλη τιμή για μένα”, κλπ. ***Υποψία***: Τα Reality Shows προετοιμάζουν ψυχολογικά τον κόσμο όχι μόνο για τον “Μεγάλο Αδελφό” αλλά και για μια “Μέλλουσα Κρίση”...

Σαφώς πρόκειται για θεάματα που προωθούν τη νοοτροπία του σκυλόψαρου (ποιος θα φάει ποιόν και ποιός θα καταβροχθίσει τους πάντες), όποτε όμως γίνεται μια αποχώρηση, όλοι οι παίχτες δείχνουν ότι συγκινούνται: δακρύζουν,

σφιχταγκαλιάζονται, κλαίνε γοερά, σα να παίζουν σε αρχαία τραγωδία. Ηθοποιία, όχι αστεία.

Χαρακτηριστική σκηνή αποχώρησης: Έχουν επιλεγεί δύο κοπέλες για πιθανή αποχώρηση, στέκονται μπροστά στους κριτές και περιμένουν εναγωνίως την ετυμηγορία. Η Α χαρακτηρίζεται ως “ανεπίδεκτη, δεν μαθαίνει από τα λάθη της, πετά όσες ευκαιρίες της δίνονται κι έχει καθοδική πορεία στο παιγνίδι”. Η Β χαρακτηρίζεται ως “πιο θετική, προσαρμοστική, με ανοδική πορεία, έχει εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που της

δόθηκαν" κλπ κοπλιμέντα. Ακολουθούν μερικές δραματικές στιγμές αναμονής και... έκπληξη! Οι κριτές ανακοινώνουν ότι αποχωρεί η Β! Η κοπέλα δέχεται την απόφαση χωρίς την παραμικρή απορία, όλο χαμόγελα, ευχαριστίες και γλύψιμο. Έξοχο μάθημα υποταγής στην εξουσία, στη Νέα Εποχή και στη "Μέλλουσα Κρίση" που, μάλλον, είναι πολύ κοντά πια. Λεπτομέρεια: Η Α είναι εκείνη που τελικά θα βγει πρώτη νικήτρια στον εν λόγω διαγωνισμό!

* * * *

Τετάρτη, 17 Νοεμβρίου 2010

Σα να μου φαίνεται ότι η 14χρονη Καρολίνα είναι περιπτωσάρα από τις λίγες. Μετά από δυόμισι μήνες που της κάνω μάθημα, έχω αρχίσει πια να έχω σοβαρές αμφιβολίες για τη νοημοσύνη της:

Δεν ξέρει τι είναι οι ουρανοξύστες.

Δεν ξέρει ότι οι συγγραφείς γράφουν βιβλία.

Σαν τα μωρά, πιστεύει πως οι βρυκόλακες υπάρχουν στ' αλήθεια. Διάβασε κάπου ότι ο ηγεμόνας Βλαντ Τέπες, ο επονομαζόμενος "Δράκουλας", ήταν αιμοδιψής και η ιδιοφυία έβγαλε το συμπέρασμα πως ήταν αληθινό βαμπίρ!

Προτιμά να ζεί στη γη παρά σε άλλους πλανήτες, επειδή η γη είναι χωρισμένη σε χώρες (δεν βρίσκει άλλο λόγο).

Προτιμά να βρεθεί σε μια έκθεση για μοντέρνα αμάξια παρά για ρομπότ, επειδή τα αυτοκίνητα μολύνουν την ατμόσφαιρα (!)

Πέμπτη, 18 Νοεμβρίου 2010

Ακόμα μια φορά, η μαμά μου τα πρήζει σχετικά με το πόσο πρέπει να λυπόμαστε τον Θανάση: "Το παιδί έχει ψωρίαση" (πρόσφατα ο γιατρός του έγραψε μια καινούργια ένεση που θα κάνει κάθε τρεις μήνες, αντί δυο φορές την εβδομάδα που έκανε μέχρι τώρα), "είναι μονάχο του όλη μέρα" (έτυχε σήμερα· συνήθως μπαινοβγαίνουν στο διαμέρισμά του φίλοι και γκόμενες από το πρωί ως το βράδι), "αύριο φεύγει για διακοπές πέντε μέρες στη Φινλανδία μαζί με τη γκόμενά του και

δεν έχει φράγκο το καημενούλι μου” (κλαψ λυγμ). “Να δώσεις στο παιδί 50 ευρώ για το ταξίδι!” απαιτεί τελικά η μητέρα μου, υποσχόμενη ότι θα μου επιστρέψει το ποσό όταν πάρει ο μπαμπάς τη σύνταξή του στα τέλη του μήνα. Μετά από φοβερή πίεση όλη μέρα, τα δίνω για να την ξεφορτωθώ.

Σημείωση: Όταν ήμουν εγώ στην ηλικία του Νάσου, ήμουν εντελώς απομονωμένη, είτε λόγω ντροπαλότητας, είτε δεν ξέρω γιατί άλλο! Πέρασα χρόνια πολύτιμης νιότης μέσα σε απόλυτη μοναξιά, κλεισμένη στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού, ωστόσο η μητέρα μου δεν ανησυχούσε ποτέ για μένα, ούτε της πέρασε ποτέ από το νου να κάνει κάτι γι' αυτό, πχ να με πάει σ' έναν ψυχολόγο...

Και ξαφνικά, βλέπω τον Γιάννη να μπουκάρει στο σπίτι μας γεμάτος σιγουριά και να δίνει στο μπαμπά 150 ευρώ, τα οποία μας χρωστούσε επειδή του πληρώσαμε το ηλεκτρικό ρεύμα. Η ασυνήθιστη προθυμία του ανηψιού με αφήνει κατάπληκτη. Μετά από λίγο έρχεται η γυναίκα του και μας εκμυστηρεύεται ότι: “Τα χαρτονομίσματα είναι πλαστά, ο Γιάννης τα προμηθεύεται από έναν φίλο του! Μην του πείτε ότι το μάθατε από μένα!”

Ο μπαμπάς πηγαίνει αμέσως σ' ένα κοντινό μαγαζί, δείχνει τα χρήματα, εκεί τα εξετάζουν με το ειδικό μηχάνημα και τον διαβεβαιώνουν πως είναι όντως πλαστά! Αργότερα, στο σπίτι, ακολουθεί ξεμπρόστιασμα και κατσάδα του Γιάννη. *Πού έχω πέσει; Οι Μαρκάκηδες εξελίσσονται σε μαφιόζους της κακιάς ώρας!*

Ανάμεσα σ' όλα τα στραβά, κι ένα θετικό γεγονός: Ο Λάμπης βρήκε, τελικά, σπίτι να μείνει, όπως ακριβώς το ήθελε: περίπου 100 μ2, ψηλά στο βουνό, με ενοίκιο 300 ευρώ το μήνα (είπαμε, αυτοί βρίσκουν πάντα αυτό που θέλουν). Έτσι, έχει ήδη αρχίσει να μαζεύει τα συμπράγκαλά του από την αυλή μας...

Δευτέρα, 22 Νοεμβρίου 2010

Νέες περιπλοκές στη δουλειά: Ως συνήθως, αφού τελείωσα το σημερινό μάθημα με την Καρολίνα, η μητέρα της με σταμάτησε στην πόρτα και με ρώτησε πώς τα πήγε η κόρη

της απόψε. Θεώρησα καλό να της εξηγήσω ότι η κοπέλα δεν μελετά όσο χρειάζεται, ούτε τα κείμενα ούτε τη γραμματική, ενώ κάνει τις ασκήσεις σχεδόν στην τύχη. Η Μαριάνθη απογοητεύτηκε. Όχι μόνο δεν αμφισβήτησε καθόλου όσα της είπα αλλά μου εκμυστηρεύτηκε ότι και στα μαθήματα του σχολείου η Καρολίνα είναι επίσης αδιάφορη και οι καθηγητές παραπονούνται ότι “δεν θέλει να κουράζει το μυαλουδάκι της”. Γι' αυτό το λόγο της κάνουν ιδιαίτερα σε όλα τα μαθήματα και πάλι βγάζει μέσο όρο γύρω στο 15, δηλαδή όσο έβγαζαν και τα ανήψια μου που δεν ήξεραν ούτε τι χρώμα έχει το βιβλίο.

Επιπλέον, η μικρή σταμάτησε τελευταία το φροντιστήριο Γαλλικών όπου πήγαινε επειδή, αν και πέρυσι κατάφερε να πάρει ένα πιστοποιητικό επιπέδου Β1 κάνοντας ιδιαίτερα, φέτος ήταν τόσο κακή μαθήτρια, ώστε δεν μπορούσε να συμβαδίσει με τα υπόλοιπα παιδιά! Η περσινή καθηγήτρια των Γαλλικών της δεν την ανέλαβε φέτος επειδή πήγε να μείνει στο εξωτερικό, όπως τους είπε. Στο τέλος η Μαριάνθη ξέσπασε σε δάκρυα κι εγώ, γεμάτη αμηχανία, προσπάθησα να την παρηγορήσω λέγοντάς της πως η Καρολίνα δεν είναι κακή μαθήτρια, απλά πρέπει να διαβάζει λίγο περισσότερο *[τι μπλέξιμο κι αυτό...]*.

Η ουσία είναι ότι η μικρή μας κοροϊδεύει. Κάνει ότι μελετάει ενώ δεν μελετάει, κάνει ότι λύνει τις ασκήσεις ενώ παίζει απλά προπό, κάνει ότι ενδιαφέρεται ενώ απλά μας δουλεύει. Μπορεί να έχει χαμηλή νοημοσύνη αλλά από πονηριά σκίζει. Όλα τα χαζά είναι κουτοπόνηρα. Δεν έχει καμιά όρεξη για σπουδές, γκόμενους θέλει και τίποτε άλλο, παριστάνει όμως την οσία και πάει να τρελάνει τη μάνα της, η οποία πάει να τρελάνει εμένα.

Στο μεταξύ, εδώ και κανένα δίμηνο, δηλαδή από τότε που άρχισα να συνειδητοποιώ το μπλέξιμο με τους Πάτσηδες, έχω αρχίσει να μιλάω μόνη μου όταν περπατώ στο δρόμο -προσέχοντας, φυσικά, μη με δει κανένας. Η προφορική σκέψη με εκφράζει και με εξισορροπεί κάπως, μα ξέρω ότι αυτό γίνεται επειδή υπάρχει μεγάλη ταραχή μέσα μου. Το βρίσκω πια πολύ δύσκολο να ελέγχω τον ψυχισμό μου διαφορετικά...

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 2010

... Κατά τη διάρκεια του πρωινού καφέ χάνω τον έλεγχο, ανοίγω το στόμα και αρχίζω να παραπονιέμαι στη μαμά ότι ενδιαφέρονται μονάχα για τους Μαρκάκηδες, οι οποίοι κάθε μήνα τρώνε τη μισή σύνταξη του μπαμπά (δηλαδή 600 ευρώ), χώρια πόσα τους δίνω εγώ (ο Γιάννης με αποκαλεί "σπόνσορα") ενώ εμένα μ' έχουν χεσμένη και δεν μου δίνουν ούτε 100 ευρώ το μήνα για να με βοηθούν με το ΤΕΒΕ (που το έχω κόψει εδώ εδώ κι έναν χρόνο αλλά εκείνοι δεν το ξέρουν). Η μαμά γίνεται έξω φρενών, "Άμα ψοφήσουμε, τότε θα μάθεις!" μου φωνάζει, εντέλει ο μπαμπάς μου δίνει 50 ευρώ για να μου βουλώσει το στόμα -μόνο γι' αυτό το μήνα· δεν πρόκειται να ξαναδώ άλλα...

Το βράδι ξαναχάνω τον έλεγχο: Έρχεται κάτω η Αλίκη και ξεκινάμε κουβέντα σχετικά με την παγκόσμια οικονομική κρίση κι εγώ αρχίζω να της εξηγώ την θεωρία μου ότι δεν υπάρχει στ' αλήθεια καμία κρίση κι ότι όλα είναι σκηνοθετημένα από τις Μεγάλες Δυνάμεις για να πλήξουν την τάξη των εργαζόμενων και να τους οδηγήσουν σε έναν νέο εργασιακό Μεσαίωνα.

Στη συνέχεια, όπως κάθε φορά που συζητάμε σοβαρά θέματα, η Αλίκη αρχίζει να με βομβαρδίζει με απανωτές ερωτήσεις, οι οποίες πολύ μεθοδικά με ωθούν σε όλο και βαθύτερες εκμυστηρεύσεις. Πολύ γρήγορα καταλήγω να της μιλώ για την Παγκόσμια Υπερκυβέρνηση που έρχεται, το χάραγμα 666, τον δρακονιανό "θεό" Γιαχβέ και τους Εβραίους, τις κρυφές εξωγήινες δυνάμεις που διοικούν μυστικά την ανθρωπότητα. Χρειάζεται να καταβάλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να μην προχωρήσω παραπέρα και να μη της αποκαλύψω ποιός είναι ο αληθινός θεός του κόσμου – κι όλα αυτά σε λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας!

Στο μεταξύ, οι συνταρακτικές αποκαλύψεις μου δεν προκαλούν κανένα σχόλιο από την πλευρά της Αλίκης, δεν εκφράζει συγκεκριμένες απορίες, ούτε αντιρρήσεις. Δεν στέκεται σε κανένα σημείο. Ζητά μόνο να μάθει παρακάτω και γρήγορα, μ' ένα καθαρά ανακριτικό στυλ, ενώ παριστάνει συνεχώς την εντελώς ανήξερη, έστω κι αν πολλά από αυτά τα

έχουμε ξαναπεί αμέτρητες φορές στο παρελθόν.

Υποψία: Ο τρόπος που συζητά η Αλίκη μοιάζει περισσότερο σα να εκμαιεύει πληροφορίες παρά σα να θέλει να μάθει. Μέσα σε 10 λεπτά της ώρας με πιέζει πολύ έντεχνα και μεθοδικά, έτσι ώστε να της αποκαλύπτω σχεδόν όλες τις σκέψεις μου ενώ εκείνη αποφεύγει να αναλύσει ή να σχολιάσει οτιδήποτε! Μήπως, τελικά, η αγαπημένη μου αδελφούλα με ψαρεύει για να δει πόσα γνωρίζω, και μετά πάει και με καρφώνει πουθενά; Λέω, μήπως...

Τετάρτη, 24 Νοεμβρίου 2010

Σήμερα η Καρολίνα μου έδειξε ένα εντελώς διαφορετικό πρόσωπο από το γλυκό και χαρωπό που δείχνει συνήθως: Μάλλον επειδή παραπονέθηκα στη μητέρα της την προηγούμενη φορά, η μικρή θεώρησε σκόπιμο να μου κάνει αντίποινα. Έτσι, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος με κοιτούσε και γελούσε κοροϊδευτικά, μου πετούσε σπόντες του τύπου “πώς κουνάτε το χέρι σας έτσι” ή “πώς μιλάτε έτσι”, κλπ μπούρδες.

Γενικότερα, όταν μπαίνω σε αυτό το σπίτι νιώθω σα να κολλάει πάνω μου ένας τεράστιος μεγενθυντικός φακός. Πάντοτε με “αθώο” στυλάκι, μάνα και κόρη φροντίζουν να σχολιάζουν το κάθε τι πάνω μου: πότε το ντύσιμό μου, πότε το χτένισμά μου, πότε τις κινήσεις μου, πότε το ύφος μου, οτιδήποτε, πάντοτε επικριτικά και αρνητικά. Αρχίζω να τα παίρνω στο κρανίο...

Αργά το βράδι έρχεται η αδελφή μου και με πληροφορεί ότι πρόσφατα απέκτησε το πρώτο της ιδιαίτερο μάθημα: Διδάσκει την ελληνική γλώσσα στην Μόνα, μια Αλβανίδα συνάδελφο και φίλη της από τα "Τρία Κυκλάμινα". Η κοπέλα είναι 23 ετών, μορφωμένη, έρχεται στο σπίτι της Αλίκης δυο φορές τη βδομάδα και πληρώνει 10 ευρώ την ώρα. Απλά, δεν μπορώ να μη συγκρίνω την περίπτωση με το δικό μου πρώτο ιδιαίτερο μάθημα: Ο πρώτος μαθητής που βρήκα τον Οκτώβρη του 2000 ήταν ο 17χρονος Γιάννης Κυριαζόγλου, που του έκανα αγγλικά επιπέδου Lower. Έπαιρνα δύο συγκοινωνίες για να φτάσω στο σπίτι του στο Καλαμάκι, μετά από μία ώρα

διαδρομή. Πολύ καλή περίπτωση παιδιού, ωστόσο δεν κατάφερα ποτέ ν' αγνοήσω το ***σημάδι της μοίρας:*** Η 16χρονη αδελφή του ήταν άρρωστη με λευχαιμία στο τελευταίο στάδιο και πέθανε ένα μήνα αφότου με προσέλαβαν...

Τώρα πια, μετά από 10 χρόνια που διδάσκω, βρίσκω ότι αυτή η δουλειά μου έχει “στοιχίσει” υπερβολικά: α) Τα έσοδά μου είναι πια ελάχιστα (γύρω στις 4000 ευρώ το χρόνο), β) έχω πληρώσει στο ΤΕΒΕ γύρω στα 18.000 ευρώ, γ) έχω μεγάλες αμφιβολές σχετικά με το ρόλο που παίζει η Λουίζα απέναντί μου: με “υποστηρίζει” μεν, αλλά όσα παιδιά μου έχει συστήσει είναι όλα βλαμμένα· επίσης, ο άνδρας της δεν μου τά 'πε καθόλου καλά τελευταία. δ) Η Πέρσα είδε ανταγωνιστικά την καριέρα μου ως δασκάλα αγγλικών και έκτοτε η φιλία μας πήρε την κάτω βόλτα, καταλήγοντας στα γνωστά επακόλουθα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2010):*** Από την 1η του μηνός μειώνω ακόμη περισσότερο τη δόση του Pirantal, σε 50 mg το πρωί και 50 mg το βράδι. Δεν παρατηρώ επιδείνωση των φαινομένων, μάλλον το αντίθετο. Από τις 8 ως τις 14 του μήνα έχω συνάχι, ίσως γι' αυτό ονειρεύομαι συχνά εκρήξεις ή φωτιές. Παραδόξως, όμως, το κρύωμα -για πρώτη φορά στη ζωή μου- δεν με ταλαιπωρεί πολύ και υποχωρεί χωρίς φάρμακα μετά την τρίτη μέρα. Αυτό το “θαύμα” μάλλον οφείλεται στο Pirantal. Γύρω στην πανσέληνο (όπως σε κάθε πανσέληνο), παρατηρώ ότι τα οράματα φωτιάς αυξάνονται απρόσμενα. Από τις 23 Νοεμβρίου παίρνω μόνον ένα χάπι των 50 mg κάθε βράδι αλλά συνεχίζω να πηγαίνω καλά. Κατά τη διάρκεια της περιόδου μόνο, το μήνυμα "κόλαση" μου ήλθε δυο φορές σε υπνοπομπική παραίσθηση.

Αυτό το μήνα είχα συνολικά:

Οράματα φωτιάς:		4 (+ μερικές φλόγες κεριού)
Όνειρα με φλόγες ή εκρήξεις:		4
Εφιαλτικό μήνυμα:		3 φορές σε όνειρο
	+	2 σε ύπνοπομπικό όραμα

Πέμπτη, 2 Δεκεμβρίου 2010

Σήμερα το πρωί ο μπαμπάς είδε παρατημένα στο δρόμο έναν ωραίο διθέσιο καναπέ και μια ασορτί πολυθρόνα. Έτυχε νά 'ναι εδώ ο Γιάννης με το αμάξι, οπότε πήγαν μαζί κι έφεραν τα δυο έπιπλα: Είναι χρώματος πορτοκαλί με κιτρινογάλαζα σχηματοποιημένα ρόδα. Έτσι, πετάξαμε τις δυο παλιές (40 ετών), φθαρμένες, πράσινες πολυθρόνες που είχαμε και βάλαμε στο σαλόνι αυτά που βρήκαμε, τα οποία είναι σε πολύ καλή κατάσταση. *Είναι είναι να συμβεί κάτι, όλα συντρέχουν έτσι ώστε να συμβεί...*

☺ Τώρα είναι βράδι, η Αλίκη και ο Χαρούλης βρίσκονται στο σπίτι μας. Οι μεγάλοι συζητάμε για την οικονομική κρίση και τότε μου έρχεται η φαεινή ιδέα να ρωτήσω το νήπιο:

"Εσύ τι λές, Χάρη; Ποιά είναι η γνώμη σου για την οικονομική κρίση; Ποιός φταίει;"

"Αυτό εκεί πάνω!" αποκρίνεται ο μικρός και δείχνει με το χεράκι του ψηλά, έξω από το παράθυρο. *Μήπως το μικρό, αθώο πλασματάκι γνωρίζει ασυνείδητα κάτι που εμείς δεν γνωρίζουμε;*

Σήμερα ειδικά, η NASA ανακοίνωσε ότι ανακάλυψε εξωγήινη ζωή μέσα στο ηλιακό μας σύστημα. Όμως, ήταν φάρσα: Επρόκειτο για ορισμένα βακτήρια σε μια λίμνη της γης, που περιλαμβάνουν το αρσενικό ως δομικό στοιχείο.

"Λοιπόν, Χάρη, εσύ τι λες για τους εξωγήινους;" τον ρωτάω.

"Εκεί πάνω είναι!" λέει αμέσως και δείχνει ξανά ψηλά, έξω από το παράθυρο. Ύστερα συμπληρώνει ζωηρά: "Δεν πάμε καλά! Δεν πάμε καθόλου καλά!"

Σάββατο, 4 Δεκεμβρίου 2010

☺ Ο Χαρούλης έχει αρχίσει να ζωγραφίζει παντού με στυλό ή μολύβι: Γεμίζει με ζήλο τετράδια, πετσετάκια, έπιπλα. Έχει καλύψει ένα ολόκληρο συρτάρι του σύνθετου με ζωγραφιές· στην άκρη ξεχωρίζει η λέξη ΟΧΙ (η οποία τυχαίνει να είναι η αγαπημένη του λέξη, που την πετάει κάθε τόσο), γραμμένη με μεγάλα κεφαλαία γράμματα. Πάνω στο άσπρο ντουλάπι δίπλα, έχει ζωγραφίσει ένα μεγάλο καλοσχηματισμένο τριαντάφυλλο.

Ο μικρός έχει και οικολογική συνείδηση: Δεν ανέχεται

σκουπιδάκια γύρω του και μας τα δίνει να τα πετάμε. Μόλις λερωθεί η μπλούζα του, θέλει να του την καθαρίσουμε. Σήμερα το απόγευμα, που τον πήγαμε βόλτα με την Αλίκη, ο μικρός έτρωγε στο δρόμο μια σοκολάτα· μόλις τελείωσε, φαγώθηκε να τον σηκώσουμε για να πετάξει το χαρτάκι μέσα στον κάδο! Ενίοτε κάνει πως θυμώνει μαζί μας, φωνάζοντας όλο νάζι: "Μαμά, γιαγιά, νονά, μαμούνες! Να τις πάρει ο παλιατζής!"

Κυριακή, 5 Δεκεμβρίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ενα τουριστικό θέρετρο γεμάτο κτίρια φτιαγμένα από λευκή πέτρα. Τριγύρω στέκονται μαύρα αγάλματα άγριων πολεμιστών. Ξαφνικά παρατηρώ ότι ένα από αυτά αρχίζει να κινείται. Τρομάζω, απορώ, ξανακοιτώ κι αυτό ήδη ξεκολλά και φεύγει από τη θέση του. Τρέχω και ειδοποιώ τους υπόλοιπους τουρίστες ότι τα αγάλματα ζωντανεύουν και μας πλησιάζουν απειλητικά, ενώ εμείς είμαστε άοπλοι και ανήμποροι. Μόλις ερχόμαστε αντιμέτωποι με τους εχθρούς, το όνειρο γίνεται διαυγές. Προχωρώ μπροστά με θάρρος και φωνάζω: "Αυτό είναι το όνειρό μου!", ενώ συνεχίζω να προχωρώ. Οι άγριοι πολεμιστές πισωπατούν σαστισμένοι, ώσπου εξαφανίζονται.

Ύστερα από λίγο κολυμπώ σ' ένα γαλάζιο ποτάμι, είναι όμορφα, όμως πίσω μου κολυμπούν κάτι παιδιά που ουρλιάζουν και μ' ενοχλούν. Γυρίζω και τους φωνάζω το ίδιο: "Αυτό είναι το όνειρό μου!" Εκεινα όμως δεν πτοούνται αμέσως παρά επαναλαμβάνουν αυθάδικα τα λόγια μου. Όλοι, όμως, ξέρουμε πως εγώ έχω δίκιο, μένω σταθερή στη θέση μου και τα ενοχλητικά παιδιά εξαφανίζονται. Ύστερα ξυπνώ με μια βαθιά αίσθηση ικανοποίησης.

... *Καιρός ήταν, λίγη δράση μετά από χρόνια ακινησίας! Βέβαια, "κρυφοί εχθροί" είναι πανταχού παρόντες, ωστόσο εξαφανίζονται με το σωστό ξόρκι: "Αυτό είναι το όνειρό μου!"*

Τετάρτη, 8 Δεκεμβρίου 2010

Άλλο ένα μάθημα με την φοβερή Καρολίνα. Κατ' αρχάς, η Μαριάνθη με κέρασε ένα σοκολατένιο γλυκό· χαριτωμένο

ήταν, όμως οι κυρίες δεν ήξεραν το όνομά του.
“Μήπως ξέρετε εσείς πώς ακριβώς λέγονται αυτά τα γλυκά; Καριόκες ή καριόλες;” με ρώτησε η Μαριάνθη.
“Καριόκες”, της είπα.
“Καριόλες, καριόλες”, εμπέδωσε η Μαριάνθη.

Μετά το τέλος του μαθήματος, και αφού η μητέρα με ρώτησε και ξαναρώτησε επίμονα, έκανα την αποκοτιά να της αποκαλύψω ότι η Καρολίνα δεν τα πήγε καλά σήμερα σε μια άσκηση multiple choice questions. Ακόμα μια φορά, τη Μαριάνθη την έπιασε υστερία: “Δεν θα βγάλω εγώ τον καρκίνο, αν η Καρολίνα πάρει το Michigan ή όχι!”. Στη συνέχεια, με κράτησε γύρω στα 20 λεπτά όρθια στο σκοτεινό χωλ, μέχρι να με καταφέρει να παραδεχτώ ότι “η επιτυχία ή αποτυχία ενός μαθητή στις εξετάσεις εξαρτάται αποκλειστικά από το άτομο που την καθοδηγεί!”

Σε γενικές γραμμές, η κατάσταση έχει ως εξής: Μετά από κάθε μάθημα η κυρά Μαριάνθη μου κάνει 20λεπτη ανάκριση μπροστά στην πόρτα, αλλά όπως κι αν της απαντήσω αυτή δεν ικανοποιείται ποτέ: Αν της πω ότι όλα πήγαν καλά, το αμφισβητεί: “Όλο "καλά" μου λέτε αλλά εγώ δεν τη βλέπω να διαβάζει” ... “Το 17 που της βάλατε στην έκθεση ήταν όντως 17;” ... “Τι να πω, φαίνεστε σοβαρή”. Αν της πω ότι κάτι δεν πήγε καλά, την πιάνει αμόκ: “Κι εσείς τι κάνετε γι' αυτό;” ... “Γιατί κάνει ακόμα τέτοια λάθη η Καρολίνα;”. Μονίμως έχει να μου κάνει κάποια υπόδειξη για το μάθημά μου: “Μήπως πρέπει να γράφει περισσότερες εκθέσεις;” ... “Μήπως χρειάζεται πιο πολλή γραμματική;” ... “Κάνετε αρκετό Listening;” ... “Θέλω να της μιλάτε περισσότερο αγγλικά!”. Άλλοτε πάλι, μου πετάει το αμίμητο: “Έχετε δει χειρότερο παιδί;” μπροστά στην κόρη της.

Η ουσία είναι πως αδυνατώ να συνεννοηθώ με αυτούς τους ανθρώπους. Η μικρή δεν νιώθει καν πώς να μελετήσει, ενώ η ψυχωτική μητέρα της δεν ακούει ποτέ όσα της λέω, απλά είναι πεπεισμένη ότι εγώ φταίω για όλα. Έχω μπλέξει άσχημα μαζί τους και πρέπει να δω τι θα κάνω: Δεδομένου ότι η Καρολίνα έχει χαμηλή νοημοσύνη, είναι εντελώς ανοργάνωτη και δεν μπορεί να μελετήσει σωστά μόνη της, από την επόμενη

φορά κρίνω σκόπιμο να αλλάξω τρόπο διδασκαλίας μαζί της: Στο εξής όλη τη γραμματική θα τη μελετάμε μαζί και θα την καθοδηγώ να κάνει παρουσία μου όλες τις δύσκολες ασκήσεις (στράτα-στρατούλα). Όσο για τη μητέρα, εντός λογικών ορίων θα της τα παρουσιάζω όλα ρόδινα, αποφεύγοντας τις πολλές εκμυστηρεύσεις.

Του χρόνου θα αποφύγω να ξαναπάρω για μαθητές τον Μανώλη και την Καρολίνα, ειδικά αν αποτύχουν. Πρόκειται για καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς, μάλλον επικίνδυνη κατάσταση. Εδώ, μου τα πρήζουν τώρα! Γύρευε τι έχει να γίνει αν τους αναλάβω ξανά μετά από αποτυχία! Άσε που δεν αποκλείω και άλλες συνέπειες...

Σάββατο, 11 Δεκεμβρίου 2010

Έξοδος με τη Φιλιώ στο "Metro Mall", στον Άγιο Δημήτριο. Τεράστιο εμπορικό κέντρο αμερικανικού τύπου, έχει μόλις ανοίξει -εν μέσω οικονομικής κρίσης- και γίνεται χαμός από την πολυκοσμία. Καταλήγουμε στην καφετέρια του Friday's για ποτό, κουβεντιάζουμε ζωηρά για κανένα δίωρο και απολαμβάνουμε το ωραίο κινηματογραφικό ντεκόρ, όπου δεσπόζει ένα πλαστικό άγαλμα της Lara Croft σε φυσικό μέγεθος. Ύστερα πηγαίνουμε στα Goody's για γρήγορο φαγητό. Είναι γεγονός ότι χωρίς την Ευγενία περνάμε καλύτερα.

Σάββατο, 18 Δεκεμβρίου 2010

Έξοδος με τη γνωστή παρέα (Φιλιώ, Ευγενία, Νικήτας) σε παλιά καφετέρια επί της Ιπποκράτους στην Αθήνα. Βαρετά, ως συνήθως: Συζητήσεις που αρμόζουν σε οκτάχρονα, επί 45 λεπτά της ώρας ανταλλάζουν ringtones με τα κινητά τους, όλο χαρούλες και γελάκια· κανένα δεκάλεπτο το τρώμε χαζολογώντας για το ringtone "Μαργαρίτα-Μαργαρώ" του Νικήτα.

Οφείλω να ομολογήσω ότι οι καφετέριες του είδους αποτελούν ένα είδος νοσοκομείου: Σε αυτές συχνάζουν άνθρωποι άνω των 35, μάλλον αποτυχημένοι και προβλη-ματικοί, σαν τον τύπο που ουρλιάζει διαρκώς στο διπλανό τραπέζι. Οι ώριμοι πετυχημένοι άνθρωποι δεν κανονίζουν τέτοιες εξόδους,

συναντιούνται σε άλλα μέρη και μιλούν για άλλα πράγματα. Οι νεαροί (18-28 χρονών) συχνάζουν σε μοντέρνες καφετέριες, όχι σε ντεμοντέ μαγαζιά όπως τούτο εδώ...

Δευτέρα, 20 Δεκεμβρίου 2010

Τελευταία αποχωρώ από την οικία Πάτση χωρίς καμιά καθυστέρηση ούτε ανάκριση (καταπληκτικό). Μήπως επενέβη ο σοβαρός σύζυγος κι έβαλε τα πράγματα στη θέση τους; Σημειωτέον ότι από τότε που αρχίσαμε τα μαθήματα, ο πατέρας δεν μ' έχει ρωτήσει ούτε μια φορά πως πάει η κόρη του. Μάλιστα, μάνα και κόρη έχουν αρχίσει να μου κάνουν ένα σωρό κοπλιμέντα, ότι "δασκάλα σαν εσάς δεν υπάρχει άλλη" και ότι "είστε πολύ υπεύθυνο άτομο"!

Σήμερα η Μαριάνθη μου χάρισε ως χριστουγεννιάτικο δώρο ένα σετ κολώνια-αφροντούζ-μαντηλάκια 4711. Όμως, αμέσως μετά η κυρία θεώρησε σκόπιμο να μου εξηγήσει γιατί διάλεξε τη συγκεκριμένη μάρκα. Μου εξήγησε, λοιπόν, ότι εγώ είμαι "πολύ μεγαλύτερη σε ηλικία από τις άλλες δασκάλες, οι οποίες είναι κοριτσάκια 25-30 ετών" και γι' αυτό έκανε ειδική παραγγελία στον αδελφό της να φέρει τη μάρκα αυτή από τη Γερμανία! "Την ίδια κολώνια έχει και η μητέρα μου", κατέληξε σοβαρή. *Τι θέλει να πει ο ποιητής: Είσαι τόσο γριά, ώστε εδώ στη Ελλάδα δεν υπάρχει κολώνια για σένα...*

Τετάρτη, 22 Δεκεμβρίου 2010

Όλα μέλι-γάλα σήμερα στο μάθημα με την Καρολίνα ώσπου, κατά το τελευταίο πεντάλεπτο, πιάσαμε κουβέντα στ' αγγλικά σχετικά με τη μουσική. Σε μια στιγμή, η μικρή εξέφρασε το θαυμασμό της για τον Michael Jackson κι εγώ, μάλλον άσκεφτα και παρορμητικά, της είπα πως ο εν λόγω αοιδός ήταν μεν καταπληκτικός σώουμαν αλλά δεν είχε καμιά σπουδαία φωνή.

Η αντίδραση της Καρολίνας μου ήλθε σαν καταπέλτης: Αντί να διαφωνήσει ξεκάθαρα ("Όχι κυρία, ο Michael ήταν φωνάρα!"), πήρε στα χέρια της ένα πάνινο κουκλάκι κι άρχισε να το σφίγγει και να το τραβολογά με τα δάκτυλά της με μανία,

τρέμοντας όλο θυμό, ώσπου ξέσπασε σε νευρικά δάκρυα! Ψυχοπαθής το κορίτσι, σαν τη μαμάκα της! Μάταια προσπάθησα να τα μπαλώσω εκθειάζοντας της χορευτικές ικανότητες του τραγουδιστή. “Πολύ ευαίσθητη οικογένεια είστε” κατέληξα.

Τελικά, είναι αδύνατο να δημιουργηθεί πραγματικά φιλικό κλίμα εκεί μέσα. Μόλις θεωρήσω ότι αρχίζουμε να τα πηγαίνουμε καλούτσικα, μου πετάνε μαλακίες και μου τα κάνουν ρόιδο. Άρρωστα άτομα...

Πέμπτη, 23 Δεκεμβρίου 2010

Συνάντηση στο σπίτι της Πέρσας μετά από πέντε περίπου μήνες χωρισμού και δυσθυμίας. Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω και... Επιτέλους! Μια ουσιώδης, σοβαρή συζήτηση μεταξύ ενήλικων ατόμων, σχετικά με διάφορα ενδιαφέροντα θέματα: η οικονομική κρίση, τα ιδιαίτερα μαθήματα, τα προβλήματα με τους γέρους γονείς κ.ά.

Αλήθεια 1η: Όσο περνούν τα χρόνια, η κατάσταση με τα μαθήματα αγγλικών γίνεται όλο και πιο παρανοϊκή, ακόμη και στα φροντιστήρια. Όπως μου είπε η Περσεφόνη, η εργοδότριά της επιβάλλει στις δασκάλες να γλύφουν πατόκορφα τους γονείς και να βάζουν στα παιδιά πάντοτε 2-3 βαθμούς παραπάνω απ' όσο αξίζουν. Η ίδια πολιτική ακολουθείται σε όλα τα φροντιστήρια, αλλιώς οι γονείς αφηνιάζουν. Τελικά, δεν είναι μονάχα η Μαριάνθη τρελή.

Αλήθεια 2η: Ο τρελός πελάτης θα σου συστήσει τρελό πελάτη. Πράγματι: Όλα τα παιδιά που μου έχει συστήσει η Λουίζα είναι βλαμμένα σαν τον άντρα της και το γιο της, ή ακόμη χειρότερα. Μοναδική εξαίρεση η Ζαφειρία. Όσοι μαθητές μου ήταν νορμάλ και πήραν πιστοποιητικά γλωσσομάθειας (Ξένια, Γιώργος, Μαλαματένια, Γιάννης Κυριαζόγλου) δεν προέρχονταν από τον κύκλο της Λουίζας. Είχα και ορισμένες αποτυχίες (πχ Άννα Κρίνη, Άρης Κίρκος), ωστόσο κανένας πελάτης δεν μ' έχει προβληματίσει τόσο, όσο ο μούτης σύζυγος της Λουίζας (ψιλοαυτιστικός, μάλλον πάσχει από το σύνδρομο Asperger) και το σινάφι τους (Στέλιος, Σάββας, Καρολίνα, Μιχάλης).

Αλήθεια 3η: Άτομα όπως η Αλίκη και η Πέρσα ίσως να είναι πονηρά και ύποπτα, ίσως να με περιφρονούν και να μου σκάβουν το λάκκο, ωστόσο έχουν σώας τας φρένας! Τελικά, στον κόσμο που ζω, μου φαίνεται πιο ευχάριστο και ασφαλές να επισκέπτομαι την Πέρσα (σατανίστρια) παρά “νοσοκομεία” (Ευγενία, Νικήτας, Φιλιώ) ή “τρελοκομεία” (Μαριάνθη, Καρολίνα, Μανώλης).

Σαφώς, δεν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη στην Περσεφόνη. Πρέπει να προσέχω ιδιαίτερα τι της λέω, ώστε να μην υποκινώ ζήλια, φθόνο ή ανταγωνισμό. Προπάντων, η κυρία δεν πρέπει να γνωρίζει τίποτα για την πνευματική μου πορεία, ούτε για τα νυχτερινά προβλήματά μου και πώς τα αντιμετωπίζω...

Δευτέρα, 27 Δεκεμβρίου 2010

Ώρα 5:00 το απόγευμα, καταφθάνω στο σπίτι των Πάτσηδων. Με υποδέχεται η μητέρα και μου ανακοινώνει αμέσως με αινιγματικό, βλοσυρό ύφος:
“Η Καρολίνα δεν έχει όρεξη για μάθημα σήμερα, γι' αυτό θα σας χαιρετήσουμε για τα χρόνια πολλά μόνο!”
“Καλά, όπως θέλετε!”, απαντώ εγώ χαμογελώντας κι ετοιμάζομαι να φύγω, ενώ στο μυαλό μου ήδη στριφογυρνούν χαρούμενες ιδέες -να τις παρατήσω δια παντός, ας πούμε.
“Μέσα είναι η Καρολίνα και σας περιμένει! Απλά δεν έχει όρεξη σήμερα!” μου κάνει τότε η Μαριάνθη και το ύφος της μαλακώνει αυτόματα.
Μένω άναυδη. Τι αστειάκι ήταν αυτό τώρα;
... Θα μου πάρει δυο μέρες μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι το παραπάνω “χουνέρι” καταστρώθηκε από μάνα και κόρη για να μου τη σπάσουν επειδή την προηγούμενη φορά είχα στενοχωρήσει το καημένο (βλαμμένο) παιδί -ακούς εκεί να τολμήσω να υπονοήσω ότι ο "θεός Michael" ήταν ψάρι! Κατάλαβαν, όμως, πως τις έχω γραμμένες...

Ανάγκη για αλλαγή νοοτροπίας: Όσο κυνηγώ τα λεφτά (σιγά τα λεφτά), τόσο θα τρώω στη μάπα τους ανθρώπους (κακία, πονηρία, λαγνεία, παραφροσύνη, γενετικά σύνδρομα).

Ως πότε θα τους ανέχομαι πια; Κοντεύω πενήντα χρονών! Δεν τους αντέχω άλλο! Νιώθω ότι έχω ξεπεράσει το ύστατο όριο αντοχής. Δεν μπορώ να υποφέρω άλλο πια νευρωτικούς Νώντες, υστερικές Μαριάνθες, καθυστερημένους Μανώληδες, κουτοπόνηρες Καρολίνες. Μου είναι πλέον αδύνατο να γλύφω όλα αυτά τα ποταπά υποκείμενα και να τρέμω τι θα γίνει αν τα βλαμμένα τους αποτύχουν στις εξετάσεις!

Βέβαια, το πρόβλημα δεν είναι μονάχα η ανωμαλία αυτών των ατόμων. Είναι και η δική μου ιδιαιτερότητα, αυτό που είμαι, που με κάνει να διαφέρω από τη μάζα. Οι άλλοι άνθρωποι δεν ενοχλούνται, για παράδειγμα, από την 8ωρη δουλειά κάθε μέρα, ούτε από την διαρκή ηχορύπανση, ούτε από την συνεχή επαφή με Νώντες, Μανώληδες, Μαριάνθες, Καρολίνες. Εγώ, όμως, δεν έχω καμία σχέση με το ανθρώπινο είδος. *Δηλαδή, τι νομίζεις, ότι είσαι καλύτερη;* θα πει κάποιος "ξύπνιος". Ίσως όχι. Εγώ, όμως, τα δικά μου ελαττώματα τα κρατάω για τον εαυτό μου, δεν τα φορτώνω στους άλλους. Ό,τι κι αν μου συμβαίνει, όπως κι αν αισθάνομαι, φροντίζω να είμαι πάντα διακριτική, ήσυχη, ευγενική, υπεύθυνη, να μην ενοχλώ, να μη προκαλώ. *Ε, λοιπόν, ναι! Είμαι καλύτερη!*

♥ ***Επιβίωση χωρίς χρήματα:*** Ξαφνικά θυμάμαι ένα παλιό, ξεχασμένο, επαναστατικό όνειρο που φούντωνε μέσα μου προ δεκαετίας, τότε που έφυγα από την Παγγαία. *Ίσως αυτό ακριβώς είναι που πρέπει να κυνηγήσω...*

Στο κάτω-κάτω, τόσα χρόνια (25!) που δουλεύω στις εταιρείες ή στα σπίτια τους, τι κατάλαβα; Πάντα κέρδιζα πενταροδεκάρες, οι οποίες μάλιστα εξανεμίζονταν είτε σε ανόητες επενδύσεις (χρηματιστήριο, έκδοση βιβλίου, Sam Kusba κλπ) είτε μου τα έτρωγαν μεθοδικά οι Μαρκάκηδες. Άλλωστε, τα χρήματα αυτά δεν μου έφταναν ποτέ για να κάνω κάτι παραπάνω από μια μίζερη επιβίωση: Ούτε σπίτι θα μπορούσα να αγοράσω ποτέ, ούτε αμάξι, ούτε βάρκα -τίποτα απ' όσα αποκτούν οι άλλοι φυσικά και αβίαστα! Όσο για τα ένσημα που έχω μαζέψει, πιστεύω ότι τελικά θα πάρω όση σύνταξη θα έπαιρνα από τον ΟΓΑ αν δεν είχα καθόλου ένσημα!

“Είναι επικίνδυνο το να δουλεύεις! Η δουλειά είναι επικίνδυνο σπορ!” μου έλεγε κάποτε η φιλενάδα μου, η Μαρία Σχοινά. Όντως: Δουλεύοντας σε μια εταιρεία, μπορεί κάλλιστα να βρεθείς μπλεγμένος σε κάθε είδους σκευωρίες αφεντικών και συναδέλφων, και να μην ξέρεις από πού σου 'ρθε! Όπως τότε, που δούλευα part time στον Κυριακίδη (1989), και λίγο-πολύ θεωρήθηκα ύποπτη για την κλοπή δέκα εκατομμυρίων δραχμών -πιθανότατα οργανωμένη από τα αφεντικά για να γλυτώσουν τη βαρειά φορολογία! Ή τότε, που χάθηκαν κάποια λήμματα από το κομπιούτερ του Χρήστου στην Παγγαία (19 Μαρτίου 1997), και όλοι με κοίταζαν με στραβό μάτι, ως κύρια ύποπτη για τη δολιοφθορά! Αλλά για να επιστρέψουμε στα τωρινά, η παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων είναι εξ ορισμού μια παράνομη άρα επικίνδυνη δουλειά, εφόσον δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει ο κάθε ψυχωτικός γονέας σε περίπτωση αποτυχίας του καθυστερημένου του...

Όσο για τη νέα καριέρα ως χαρτορίχτρα που σκεφτόμουν να ξεκινήσω, ως ιδέα μου αρέσει πολύ. Ωστόσο, τι πελάτες έχει μια χαρτορίχτρα; Πιθανότατα τους ίδιους που έχουν και τα “Παρατράγουδα”! Στα περιοδικά και στις εφημερίδες οι χαρτορίχτρες διαφημίζονται πλάι-πλάι με τις πουτάνες... Ας λείπει το βύσσινο, λοιπόν! Δεν έχω καμία όρεξη να ανοίγω την πόρτα μου σε όλους τους παλαβούς του λεκανοπεδίου Αττικής – χώρια που μπορεί κανένας να με καρφώσει κιόλας, άλλη παράνομη δουλειά!

Άλλωστε, το βασικό πρόβλημά μου δεν ήταν ποτέ το είδος της δουλειάς (δακτυλογραφήσεις, μεταφράσεις, γραμματεία, διδασκαλία, χαρτομαντεία, κλπ) που κάνω. Το πρόβλημα έγκειται πάντα στον συγχρωτισμό μου με τους ανθρώπους. Όποια δουλειά κι αν κάνω, εφόσον απαιτεί επαφή με τους ανθρώπους, απλά θα τη σιχαίνομαι... Και κάτι ακόμα: Με την είσοδο του νέου έτους σκεφτόμουν να ξαναμπώ στο ΤΕΒΕ)για να ικανοποιήσω τους απαιτητικούς μου πελάτες!), για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο. Δηλαδή, να πληρώνω 300 ευρώ το μήνα για ασφάλιση + περαίωση στην Εφορία για να κερδίζω τα ψίχουλα που κερδίζω, συν οι μπελάδες από μουρλούς γονείς και

βλαμμένα παιδιά! Ευτυχώς, όμως, κατάλαβα έγκαιρα πόσο ηλίθιες θα ήταν όλες αυτές οι κινήσεις – σαν να φωτίστηκε το μυαλό μου στο παρά πέντε!

Κατακλείδα: Εδώ και μερικά χρόνια, οι προσωπικές μου ανάγκες τείνουν στο μηδέν. Προβλέπω ότι σύντομα θα κληθώ να αλλάξω τρόπο ζωής: ~0 έξοδα + ~0 ανάγκες = ελευθερία. Στο εξής θα υπηρετώ την οικογένεια (αυτή ήταν ανέκαθεν η κύρια δουλειά μου), θα έχω ένα πιάτο φαγητό, ένα κρεβάτι, ένα ρούχο, και θα τους κλέβω ό,τι μπορώ. Δεν χρειάζομαι τίποτε άλλο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2010):*** Από τις 4 του μήνα αποφασίζω να κόψω τελείως τα χάπια Pirantal. Αμέσως διαπιστώνω επιδείνωση των υπναγωγικών παραισθήσεων φωτιάς, παρόλο που παίρνω όλες τις προφυλάξεις: Αποφεύγω την πολλή τηλεόραση, το σερφάρισμα στο Διαδίκτυο καθώς και το διάβασμα κειμένων με λευκά γράμματα σε μαύρο φόντο (πράγμα που, όπως έχω παρατηρήσει, προκαλεί άμεσα οράματα φωτιάς).

Στις 12 του μήνα ξεκινώ τα χάπια L-Tyrosine, φυσικό προϊόν “για καλή λειτουργία του εγκεφάλου, κατάλληλο για ναρκοληψία και κατάθλιψη” μα η κατάστασή μου χειροτερεύει αμέσως, πολύ περισσότερο! Έτσι, μετά από μια βδομάδα δοκιμής τα εγκαταλείπω.

Τη νύχτα της 15ης Δεκεμβρίου έχω ένα παράξενο ***Προφητικό Όνειρο:*** Βλέπω φωτιές μέσα σε τηλεοπτική οθόνη. Αποστρέφω το βλέμμα, όταν όμως ξανακοιτάζω οι φλόγες είναι ακόμα εκεί, ξανά και ξανά. Η ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται την επόμενη μέρα, ενώ παρακολουθώ στις τηλεοπτικές ειδήσεις βίαια επεισόδια που έγιναν στην Αθήνα...⇑

Έχοντας βεβαιωθεί πλέον ότι τα χάπια Pirantal όντως βελτιώνουν σημαντικά την ασθένειά μου, περισσότερο από οποιεσδήποτε άλλες προφυλάξεις, στις 18 του μήνα ξεκινώ και πάλι με 50 mg το βράδι. Στις 20 συνεχίζω με 50 mg το πρωί και 50 mg το βράδι, ενώ από τις 26 και μετά παίρνω 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι.

Στις 27 Δεκεμβρίου αποφασίζω να εκτελέσω το παρακάτω απλό ξόρκι, που ανακάλυψα στο Internet: Παίρνουμε ένα πράσινο φύλλο, ένα κομμάτι λευκό χαρτί, ένα φύλλο μέντας, μια μεγάλο βελόνα και μια μαύρη κορδέλα από φυσικό υλικό (είχα λινή). Πάνω στο χαρτί γράφουμε τι είναι αυτό που θέλουμε να διώξουμε από τη ζωή μας -εγώ έγραψα "υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς". Κόβουμε το μήλο οριζόντια ώστε να φανεί το "άστρο" μέσα του, βάζουμε μέσα το γραμμένο χαρτάκι καθώς και το φύλλο μέντας. Ύστερα κλείνουμε το μήλο, καρφώνουμε τη βελόνα κάθετα και το δένουμε σταυρωτά με την κορδέλα.

Τα απαιτούμενα υλικά για το ξόρκι πρέπει να είναι όλα κλεμμένα, οπότε εγώ μάζεψα δικά μου, τα πήγα στο σπίτι της αδελφής μου και τα άφησα σε μέρος που ήξερα ότι δεν θα τα 'βρισκε, μελετώντας πως της τα χαρίζω. Μετά από δυο μέρες πήγα και τα πήρα πίσω (δηλαδή τα 'κλεψα!), έκανα το ξόρκι και έθαψα το μήλο στον κήπο σε χάση φεγγαριού.

Έκτοτε δεν είχα ενοχλήσεις στον ύπνο μου. Συνολικά, όμως, αυτός ο μήνας δεν πήγε καθόλου καλά, δεδομένου ότι είχα σταματήσει τα χάπια. Συγκεκριμένα:

Οράματα φωτιάς:	9 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Φλόγες μέσα σε όνειρα:	4
Εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση":	4
το αντίθετο ("heaven") :	1

Όσον αφορά τα ***"σημεία"***, συνεχίζονται ακάθεκτα: Αρκετές φορές, μόλις ανοίξω την τηλεόραση αντικρίζω εικόνες φωτιάς ή εμφανίζονται οι λέξεις "κόλαση", "inferno" ή τα παράγωγά τους. Ένα απόγευμα, ενώ βρίσκομαι μέσα σε λεωφορείο, μπαίνει κάποιος μέσα και η μπλούζα του έχει πάνω τη λέξη Hellas, όμως το μακρύ πέτο κρύβει το as! Μια άλλη μέρα τη λέξη wealth η Καρολίνα τη διαβάζει κατά λάθος hell. Τα ίδια και ο Ιάκωβος.

Από την άλλη πλευρά, δεν λείπουν τα αντικρουόμενα μηνύματα: Βρίσκομαι σ' ένα μαγαζί, ανοίγω ένα βιβλίο σε τυχαία σελίδα και πέφτω σε επικεφαλίδα "Παράδεισος". Ανάβω την τηλεόραση και τότε ακριβώς δείχνει γαλανούς ουρανούς ή

την επόμενη στιγμή ακούγεται η λέξη “Παράδεισος”. Τα αντίθετα *“σημεία”* δεν είναι πολλά, ωστόσο αρκούν για να αποδείξουν τη γελοιότητα του Κυρίου αυτού του κόσμου, του επονομαζόμενου Γιαχβέ...

۞ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΟΜΩΣΙΑ ۞

! Η πρόσφατη εκτεταμένη έρευνά μου στο διαδίκτυο αποκαλύπτει ότι όντως υπάρχει μια Μυστική Αδελφότητα (υπερκύκλωμα), η οποία διοικεί την Ανθρωπότητα από αρχαιοτάτων χρόνων. Ωστόσο, η δράση της γίνεται πιο φανερή κατά τον τελευταίο αιώνα, και όσο περνούν τα χρόνια θα αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο.

Ο βασικός σκοπός της Μυστικής Αδελφότητας (ελίτ) είναι οι εξής τρεις: α) E Pluribus Unum: Από τους πολλούς το Ένα. Δηλαδή, όλοι οι άνθρωποι να γίνουν ένα, σε κάθε τομέα της ζωής, εξαλείφοντας κάθε ατομικότητα. β) Η ελίτ θα ελέγχει και θα κυβερνά το Ένα, δηλαδή τους πολλούς. γ) Οι πολλοί δεν πρέπει ποτέ να καταλάβουν πως δεν ελέγχουν οι ίδιοι τη μοίρα τους. Είτε με επιδέξιους χειρισμούς, είτε με μαζική ύπνωση, είτε είτε με μαγεία (!), κάθε άνθρωπος πάνω στη γη πρέπει να πειστεί για τη δική του "ελεύθερη βούληση".

Εξ ου και οι νεοεποχίτικες διδασκαλίες που τσαμπουνάνε διαρκώς το ίδιο τροπάρι: "Τη μοίρα σου τη φτιάχνεις μόνος σου" ... "Η δική σου σκέψη, αρνητική ή θετική, έλκει να σου συμβούν τα αντίστοιχα γεγονότα" ... "Όταν θέλεις κάτι πολύ, όλο το σύμπαν συνομωτεί για να το πετύχεις" ... "Ό,τι κι αν σου συμβαίνει, όσο κακό κι αν είναι, η δική σου ψυχή του έχει επιλέξει" κ.ο.κ. Πεποιθήσεις που πριν 30 χρόνια θα θεωρούνταν παρανοϊκές ή απαράδεκτες, τώρα κυριαρχούν στα ανθρώπινα μυαλά, χάρη στην απρόσκοπτη πλύση εγκεφάλου που διενεργούν οι μοντέρνες αιρέσεις, όλες παρακλάδια της Μυστικής Αδελφότητας. Χάρη στα παραμύθια της "ελεύθερης βούλησης" και του "Νόμου της Έλξης", οι σύγχρονοι άνθρωποι έχουν πειστεί ότι ο καθένας τους είναι κι ένας μικρός θεός, αποκλειστικά υπεύθυνος για οτιδήποτε (του) συμβαίνει, και ούτε καν υποψιάζονται ότι αποτελούν ανδρείκελα ορατών ή/και αόρατων δυνάμεων.

Πρόσωπο και Προσωπείο της Μυστικής Αδελφότητας: Το προσωπείο (αυτό που φαίνεται) είναι μια υπέροχη αδελφότητα ελεύθερων ανδρών, πρότυπα ηθικής, μόρφωσης, ανθρωπισμού, πατριωτισμού. Το πρόσωπο (αυτό που μένει κρυφό) είναι ένα υπερκύκλωμα που τα μέλη του είναι αφιερωμένα στην υπηρεσία ενός μυστηριώδους κρυφού σχεδίου.

Συνήθως εντυπωσιάζουν ως άνθρωποι ευχάριστοι, έξυπνοι, μορφωμένοι, ραφινάτοι, βαθυστόχαστοι (*πχ Περσεφόνη*), ευγενικοί, καλόκαρδοι, φιλάνθρωποι (*πχ Λουίζα*). Οι πιο εύποροι φροντίζουν "ανιδιοτελώς" για το περιβάλλον, την ανεργία, τη φτώχεια, τις ανίατες ασθένειες, την πείνα στις χώρες του τρίτου κόσμου (*οι περισσότεροι πλούσιοι και διάσημοι*). Ωστόσο, η αλήθεια είναι πως η ελίτ ειδικεύονται στην εξαπάτηση, ενώ περιφρονούν κατάφορα τους απλούς, ανένταχτους, άρα φτωχούς ανθρώπους. Ακόμη, η Μυστική Αδελφότητα ασχολείται συστηματικά με την μαγεία, την αλχημεία, την απαγγελία mantras και λέξεων δύναμης και την μελέτη εσωτερικών διδασκαλιών -γι' αυτό είναι όλοι τους εξαιρετικά επικίνδυνοι.

Η μαγική γλώσσα: Η Μυστική Αδελφότητα και τα παρακυκλώματά της χρησιμοποιούν την τέχνη του λόγου με τέτοιο τρόπο ώστε με συγκεκριμένες λέξεις και φράσεις να προκαλούν στους αμύητους φαντασιώσεις, παραισθήσεις, ή/και ύπνωση του όχλου. Αυτές οι λέξεις και φράσεις γίνονται κατανοητές μόνον από τους μυημένους στη μαγεία και στις μασονικές τελετουργίες. Παραδείγματα:

* "Η Αρχαία γνώση" = Η αρχαία αποκρυφιστική παράδοση της ελίτ, αρχαίες διδασκαλίες που έχουν επηρεάσει όλες τις θρησκείες.
* "Το Φωτεινό Κέντρο" του ανθρώπου, "ένα σημείο φλεγόμενο" (= *ψυχή* = *φωτιά*) αντανακλά τις ακτίνες του Μεγάλου Κεντρικού Ήλιου (= *Θεός* = *φωτιά*).
* Η λεγόμενη "Μεγάλη Επίκληση", η οποία απαγγέλλεται ως υπέρτατη προσευχή σε όλες τις σημερινές μεταφυσικές οργανώσεις, είναι δημιούργημα της Μυστικής Αδελφότητας.

* "Το Θεϊκό Σχέδιο" = Ο άνθρωπος να ενωθεί με τον θεό Ήλιο. Ο Θεός είναι ο Ήλιος. *Ο ήλιος, δηλαδή η φωτιά, είναι ο θεός που λατρεύει η ελίτ*.
* "Χίλια σημεία φωτός" = Οι διάφορες οργανώσεις (πολιτικές, οικονομικές, αποκρυφιστικές, εικαστικές κλπ), που υπάγονται στην Μαγική Αδελφότητα -*δηλαδή όλες*.
* "Ο Σκοπός" = Η εξάπλωση και σύνδεση όλων των κυκλωμάτων σε ολόκληρο τον πλανήτη. Μόνο ορισμένες "αδύναμες, θολές και ατελείς ψυχές" δεν θα συμμετάσχουν (*όπως εγώ, για παράδειγμα*).
* "Υπηρεσία" = Παροχή εκδουλεύσεων στην ιεραρχία της Μυστικής Αδελφότητας (*δηλαδή στα κυκλώματα*), με στόχο την εξάπλωση κι επιβολή του "θεϊκού σχεδίου".
* Ο αριθμός 1000: Αναφέρεται στον Εωσφόρο ή Θεό Ήλιο. Ακόμη, υποδηλώνει τον "λωτό με τα χίλια πέταλα" του ανατολικού μυστικισμού.
* "Φώτιση" = Η μαγική μεταμόρφωση του ανθρώπου. Χάρη στη συνεργασία με αόρατες οντότητες, η Μυστική Αδελφότητα αλλάζει σταδιακά τον κόσμο σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα.
* "Αρμονία ή Ισορροπία" = Υποταγή όλων των αντιθέσεων στην Παγκόσμια Συνομωσία.
* "Άγγελοι" = Ύποπτες μεταφυσικές αναζητήσεις και πρακτικές, με επίκληση δήθεν καλών πνευμάτων.
* "Νέα Παγκόσμια Τάξη" = Η εγκαθίδρυση της πιο φρικτής δικτατορίας σε παγκόσμια κλίμακα, υπό την απόλυτη κυριαρχία του Εωσφόρου.

Οι στόχοι της Μυστικής Αδελφότητας είναι οι εξής: α) Νέα Διεθνής Οικονομική Τάξη: Θα επιτευχθεί αφού πρώτα η ελίτ καταστρέψει το υπάρχον οικονομικό σύστημα. Η διαδικασία έχει ήδη ξεκινήσει, καθώς οι χώρες της γης μπαίνουν ήδη σε οικονομική κρίση και πορεία πτώχευσης, η μία μετά την άλλη: Αργεντινή, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ουγγαρία, Πορτογαλία κλπ. β) Νέα Πολιτική Τάξη: Αφού οι λαοί πεισθούν ότι οι κυβερνήσεις τους είναι ανίκανες να χειρισθούν οποιοδήποτε

πρόβλημα (οικονομική κρίση, γενικευμένη τρομοκρατία, πόλεμοι κλπ), πρόθυμα να δεχθούν τη δημιουργία μιας θαυματουργής Υπερκυβέρνησης, η οποία θα αναλάβει τη διακυβέρνηση όλου του πλανήτη. γ) Πανθρησκεία: Αφού παραγκωνιστούν όλες οι κυρίαρχες θρησκείες, θα επιβληθεί σε όλη την ανθρωπότητα μια Πανθρησκεία η οποία θα λατρεύει ξεκάθαρα τον θεό Ήλιο -δηλαδή τη φωτιά. δ) Καταστροφή της παραδοσιακής οικογένειας: Γι' αυτό το λόγο προωθούν παγκοσμίως την σεξουαλική ασυδοσία και την ομοφυλοφιλία.

Ο ρόλος των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης είναι πολύ σημαντικός για την επίτευξη των στόχων της Μυστικής Αδελφότητας. Ήδη τα ΜΜΕ διαστρεβλώνουν συστηματικά τις ειδήσεις προς όφελος των σκοπών της ελίτ, ενώ τα βιβλία και περιοδικά πρέπει να είναι "πολιτικώς ορθά" και να περνούν από ένα είδος λογοκρισίας για να εκδοθούν. *Για παράδειγμα, βιβλία σαν το "Απόλυτο Κακό" δεν πρόκειται να εγκριθούν ποτέ...*

Η Μυστική Αδελφότητα περιλαμβάνει ουσιαστικά τους πάντες και τα πάντα:

- Τραπεζικοί και Οικονομικοί Οργανισμοί: Τράπεζες, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, πολυεθνικές επιχειρήσεις, ιδρύματα.
- Κάθε είδους μυστικές εταιρείες.
- Ολόκληρο το πολιτικό σύστημα.
- Αστυνομίες, υπηρεσίες πληροφοριών, μαφία, οργανωμένο έγκλημα και τα συναφή.
- Θρησκείες, αιρέσεις, μεταφυσικές οργανώσεις και τα τοιαύτα.
- Εκπαίδευση: Παγκόσμιες ομάδες ειρήνης, περιβαλλοντικοί οργανισμοί, εκπαιδευτικοί οργανισμοί, ιδρύματα, μέσα μαζικής ενημέρωσης κλπ.

Έχοντας τον έλεγχο τέτοιων πανίσχυρων οργανισμών, η Μυστική Αδελφότητα μπορεί να επηρεάζει οτιδήποτε συμβαίνει στο μέσο πολίτη, έμμεσα ή άμεσα, είτε στο ξύπνιο του είτε στον ύπνο του! Συνηθίζουν να προκαλούν τεχνητά προβλήματα (οικονομικές κρίσεις, τρομοκρατικά χτυπήματα, πολέμους, πολιτικοκοινωνικά θέματα) και μετά προσφέρουν λύσεις οι οποίες εξυπηρετούν τα δικά τους σχέδια...

“Δικτύωση”: Ο όρος "Δικτύωση" χρησιμοποιείται συχνά από πυραμιδοειδείς εταιρείες κι επιχειρήσεις και ορίζεται ως η σύμπραξη ανθρώπων, οργανισμών ή μυστικών εταιρειών, που συνεργάζονται για να εκπληρώσουν κοινούς στόχους.

Μέσω της “Δικτύωσης” γίνεται η εισαγωγή όλων των ανθρώπων στα κυκλώματα, βάσει μιας πολύ συγκεκριμένης ιεραρχίας. Το δέλεαρ είναι τεράστιο: επαγγελματική και οικονομική αποκατάσταση, πλούσια κοινωνική κι ερωτική ζωή, οικογενειακή ισορροπία, σεβασμός και αποδοχή απ' όλους. Όσοι, βέβαια, αρνούνται να εισχωρήσουν ή αν αρνηθούν να εκτελέσουν κάποια διαταγή, μαύρο φίδι που τους έφαγε...

Σύμβολα της Μυστικής Αδελφότητας: α) Το πιο βασικό τους σύμβολο είναι το “Κρανίο και Οστά”: μια νεκροκεφαλή πάνω σε δυο μεγάλα κόκκαλα χιαστί -το γνωστό πειρατικό σύμβολο.

β) Ο αριθμός 322 σχετίζεται με τον αρχαίο ρήτορα Δημοσθένη, ο οποίος αυτοκτόνησε όταν διαπίστωσε πως οι Αθηναίοι κατευθύνονται σαν ανδρείκελα από τον τότε επίδοξο κοσμοκράτορα, τον Φίλιππο της Μακεδονίας. Το 322 πΧ είναι το έτος θανάτου του. *Δική μου ερμηνεία: Όποιος αντιστέκεται στην κυριαρχία της ελίτ, οδηγείται στον θάνατο -μετατρέπεται σε κρανίο και οστά. Όσο για το 322, συμβολίζει την ήττα του αρχαίου ελληνικού πνεύματος από την επερχόμενη παγκοσμιοποίηση – που εκείνη την εποχή οραματιζόταν ο βασιλιάς Φίλιππος και αργότερα ο γιός του ο Μέγας Αλέξανδρος*.

γ) Ο παράγοντας Χ: Συμβολίζει τον Όσιρι, τον μεγάλο θεό του ήλιου για τους αρχαίους Αιγυπτίους.

δ) Η σβάστικα: Το αιώνιο σύμβολο του θεού Ήλιου, δηλαδή του Εωσφόρου. *Καθόλου τυχαία, ήταν το κύριο σύμβολο του Γ΄ Ράιχ.*

ε) Το κρανίο: Αντιπροσωπεύει για τους αποκρυφιστές τον δαίμονα Ασμοδαίο αλλά και το κέντρο του Σύμπαντος -ένα σύμπαν που κυβερνά ο Σατανάς.

στ) Το ανεστραμένο τρίγωνο, που έχει μέσα του τον παντεπόπτη οφθαλμό και ακτίνες ηλίου γύρω του.

ζ) Η πεντάλφα, ο διαβήτης, το γράμμα G, το δρεπάνι κλπ.

“Uploading”: Απώτερος στόχος της Μυστικής Αδελφότητας είναι να ενωθούν όλοι οι ανθρώπινοι εγκέφαλοι σε έναν υπερεγκέφαλο. Τα αυτόνομα εγώ και οι προσωπικότητες των εγκεφάλων θα καταργηθούν και θα συγχωνευτούν σε μια μοναδική συνείδηση. Αυτό μπορεί να γίνει εφικτό πολύ πιο γρήγορα απ' όσο νομίζουμε: *Η σύνδεση όλων των ανθρώπινων εγκεφάλων μέσω ειδικών εμφυτευμάτων σ' ένα Διαδίκτυο, ακόμη και μέσω uploading (φόρτωση), δεν αποτελεί πια σκέτη επιστημονική φαντασία. Άλλωστε, κατά πάσα πιθανότητα το γνωστό σύμπαν είναι μια εικονική πραγματικότητα, ένα Matrix κατασκευασμένο από εξωγήινες οντότητες. Η ανθρώπινη ελίτ ονειρεύεται να αποκτήσει μερίδιο στην εξουσία των Επικυρίαρχων...*

Για την Μυστική Αδελφότητα ο κόσμος νοείται σαν ένας απέραντος ηλεκτρονικός υπολογιστής, που πρέπει να τον χειρίζεται οι ελίτ. Θεωρούν ότι ολόκληρο το Σύμπαν αποτελεί ένα είδος εικονικής πραγματικότητας, η οποία μπορεί να ελεγχθεί με τους κατάλληλους χειρισμούς, από ανθρώπους ανώτερης διάνοιας. Ο Παγκόσμιος Εγκέφαλος, που θα αποτελείται από τους ενοποιημένους εγκεφάλους των ανθρώπινων μαζών, θα προγραμματιστεί με μαγεία αλλά και με τεχνολογίες εικονικής πραγματικότητας, ώστε να συμμορφώνεται τέλεια στις απαιτήσεις της ελίτ.

Ο έλεγχος του Νου περιλαμβάνει τις εξής βασικές μεθόδους:

* Ο έλεγχος της οικονομίας είναι η βάση της πειθαρχίας. Τους φτωχαίνεις για να τους κυβερνάς.

* Από την άλλη, ο πλούτος θεωρείται πλέον το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή *Κάποτε μπορούσες να υπερηφανευτείς: “Είμαι φτωχός αλλά τίμιος”. Τώρα, αν ξεστομίσεις κάτι τέτοιο, εισπράττεις γιούχα.*

* Με τον έλεγχο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης διαδίδονται παντού διαστρεβλωμένες πληροφορίες, ενώ επιβάλλονται συγκεκριμένα ιδανικά, ήθη και αξίες.

* Με τη χρήση μαύρης μαγείας προκαλούν ψευδαισθήσεις,

παραφροσύνη, μεταβολή της συνείδησης ολόκληρων πληθυσμών. *Κάτι ξέρουμε κι εμείς...*
* Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων σήμερα έχουν χάσει την ικανότητα σκέψης και κρίσης. Δεν μπορούν πια να διακρίνουν το σωστό από το λάθος, το καλό από το κακό. *Κάτι το Internet, κάτι η τηλεόραση, κάτι τα κινητά τηλέφωνα, κάτι τα χαζοπεριοδικά, συν η συστηματική πλύση εγκεφάλου από τις σύγχρονες αιρέσεις της Νέας Εποχής -πόσο μυαλό να τους μείνει;*
* Κολακεία και παραμύθιασμα: Οι δάσκαλοι της Νέας Εποχής παραμυθιάζουν συστηματικά τους ανθρώπους ότι αποτελούν ένα ανώτερο είδος, που βρίσκεται σε διαδικασία θέωσης -εφόσον, όμως, υπακούνε τυφλά σε κάποιο κύκλωμα.
* Το βόλεμα στα κυκλώματα: *Όλοι οι πετυχημένοι και ευυπόληπτοι οικογενειάρχες ανήκουν πλέον σε κάποιο κύκλωμα, δηλαδή παρακλάδι της Μυστικής Αδελφότητας – αν θέλουν να συνεχίσουν να είναι πετυχημένοι και ευυπόληπτοι...*
* Επιβολή φαντασμαγορικών μα παραπλανητικών και ανέφικτων οραμάτων, όπως: "Είμαστε όλοι Ένα" ... "Παγκόσμια Ειρήνη" ... "Ένωση με το Θείο" ... "Μόνοι μας δεν υπάρχουμε· μόνον όλοι μαζί". Τέτοιου είδους συνθήματα επηρεάζουν σημαντικά τη σκέψη των ανθρώπων.
* Η τεχνική της "Κρυφής Πειθούς" αποτελεί ειδική τεχνολογία ελέγχου του νου, βασισμένη στην ψυχολογία και χρησιμοποιείται συστηματικά στις διαφημίσεις. Ελάχιστοι άνθρωποι υποψιάζονται πως χειραγωγούνται με τέτοιες μεθόδους. Οι περισσότεροι παροδηγούνται σαν άνοα ζώα, ενώ πιστεύουν πως είναι ανεξάρτητοι, έξυπνοι, αυτόβουλοι.
* Χάρη στην επιλεκτική αναπαραγωγή, οι γενετικές διαφορές ανάμεσα στους άρχοντες και τους αρχόμενους αναμένεται να αυξηθούν τόσο, ώστε να αποτελούν τελικά δυο διαφορετικά είδη. Οποιαδήποτε αντίδραση των "πληβείων" θα θυμίζει εξέγερση των αρνιών ενάντια στους κτηνοτρόφους.

Ήδη έχει αρχίσει να διαφημίζεται ξεκάθαρα η βλακεία ως επιθυμητό προσόν, για παράδειγμα σε διαφημίσεις ρούχων Attrattivo: "Stupid have all the fun", "When smart says no, stupid says yes", "Be stupid", κλπ].

Ο Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος: Ο Ναζισμός ήταν ένα προστάδιο της παγκόσμιας δικτατορίας που ετοιμάζεται για την Ανθρωπότητα στο άμεσο μέλλον. Ωστόσο, οι πολλοί αποδέχονται την παραπλανητική εικόνα μιας δήθεν ανθρωπιστικής Νέας Εποχής, όπου το κάθε άτομο θα διαπρέπει και θα ευτυχεί χάρη στην τεχνολογία. Ολόκληρη η ανθρωπότητα μοιάζει να έχει εμποτιστεί με δυνατά ναρκωτικά ελέγχου του νου, τα οποία έχουν προκαλέσει μια κατάσταση γενικευμένης σχιζοφρένειας, παράνοιας, ηλιθιότητας. Όντως: *Όσο πάνε τα ανθρωπάκια τρελαίνονται, αποβλακώνονται, υποτάσσονται, αλλά "μυστηριωδώς" διαπρέπουν όλοι. Η σημερινή κοινωνία μοιάζει όλο και περισσότερο μ' ένα απέραντο τρελοκομείο...*

Οι απροσάρμοστοι, εκείνοι που δεν μπορούν ν' αποδεχθούν τις αλλαγές, θα αποβληθούν από την κοινωνία. Όσοι είναι σκεπτικιστές και αντιστέκονται, θα απομονωθούν και θα πολεμηθούν -*τι μου θυμίζει, τι μου θυμίζει...*

Οι μυστικές εταιρείες διαδίδουν ότι υπάρχει ένα κατώτερο είδος ανθρώπων (*ανδρομέδιας γενετικής καταγωγής*), οι οποίοι αποτελούν ένα επικίνδυνο καρκίνωμα για την υπόλοιπη ανθρωπότητα, εφόσον εχθρεύονται τη Νέα Παγκόσμια Τάξη, εξακολουθούν να πιστεύουν στις παραδοσιακές αξίες (πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια) κι επιμένουν στην παραδοσιακή διάκριση μεταξύ καλού και κακού. Οι μυστικές εταιρείες θεωρούν ύψιστο καθήκον τους να καταστρέψουν αυτά τα ανένταχτα άτομα, επειδή υποτίθεται πως κουβαλάνε πολύ αρνητικό κάρμα κι εμποδίζουν την πορεία των μαζών.

Έτσι, οι ανεπιθύμητοι και οι απροσάρμοστοι (*σαν εμένα, ας πούμε*) θα θεωρηθούν κάτι ανάλογο με τους ιούς των κομπιούτερ. Ειδικοί πράκτορες (*σαν τις "φιλενάδες" μου, για παράδειγμα*) θα κληθούν σε μια "ιερή" αποστολή, να βρουν τους "ιούς" και να τους καταστρέψουν ώστε να διατηρηθεί ανέπαφο το πρόγραμμα του Παγκόσμιου Υπερεγκέφαλου. Αυτός είναι, ίσως, ο πιο βασικός στόχος των κυκλωμάτων: Ο εντοπισμός και η καταστροφή των ανεπιθύμητων, ανένταχτων επαναστατών. Οι νεοεποχίτες πιστεύουν πως όσοι δεν αποδέχονται τη Νέα

Τάξη Πραγμάτων είναι επικίνδυνοι παράφρονες, ξεπεσμένοι από το ανθρώπινο είδος, και γι' αυτό δεν πρέπει να επιβιώσουν.

Σε πρώτη φάση, οι κοσμοεξουσιαστές θα οδηγήσουν τον κόσμο σε μια εποχή πρωτοφανών ταραχών, είτε προξενώντας εθνικές διαμάχες κι αιματοχυσίες, είτε προκαλώντας ανυπέρβλητα προσωπικά προβλήματα σε συγκεκριμένους ανθρώπινους στόχους. *Γνωστά αυτά...*

"Ας μην ξεχνάμε: Όταν μια μορφή ζωής αποδεικνύεται ανεπαρκής ή πολύ άρρωστη ή ανάπηρη -από την άποψη της Ιεραρχίας- δεν υπάρχει καμία καταστροφή όταν αφανίζεται... Ίσως χρειαστεί μια ακόμα χειρουργική επέμβαση για να εξαλειφθεί η μόλυνση και να απαλλαγούμε από τον πυρετό..." (λόγια της αποκρυφίστριας Alice Bailey, σχετικά με τη φρίκη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όπου πολλά εκατομμύρια άνθρωποι βρήκαν φρικτό τέλος στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή στα πεδία των μαχών). *Είναι πολύ πιθανό, λοιπόν, οι Μεγάλες Δυνάμεις να κηρύξουν έναν Γ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τον περιβόητο Αρμαγεδώνα, προκειμένου ν' απαλλαγούν από ανεπιθύμητους λαούς και ανθρώπους. Το προβλέπουν και οι θρησκείες τους...*

Όσο για μένα, πιθανότατα βρίσκομαι στη "Μαύρη Λίστα" των κυκλωμάτων εδώ και πολλά χρόνια. Γι' αυτό αντιμετωπίζω διαρκώς έναν ασίγαστο πόλεμο όπου κι αν βρίσκομαι, ενώ παράλληλα διάφορες σατανιστικές οργανώσεις μου εξαπολύουν φρικτά μάγια που κύριο στόχο έχουν την ψυχοπνευματική μου υγεία (βλ. Μάγδα Σταυράκη, Περσεφόνη, Λουίζα, Sam Kusba και άλλοι που δεν φαντάζομαι). Μια συνηθισμένη αντιπάθεια αυτών των ατόμων εναντίον μου δεν δικαιολογεί τόση λύσσα. Προφανώς, μ' έχουν κατατάξει στους εχθρούς της Νέας Τάξης, κυρίως εξαιτίας των αφελών εκμυστηρεύσεών μου σχετικά με την ύπαρξη των κυκλωμάτων σε "φίλες".

Υποψιάζομαι ακόμη πως όλοι αυτοί οι εξυπνάκηδες λακέδες των κυκλωμάτων πολεμούν τους ανένταχτους όχι τόσο επειδή τους θεωρούν κατώτερο είδος, όπως ισχυρίζονται, αλλά επειδή τους φοβούνται! Τι ακριβώς να φοβούνται σε μας; Μέσα στην κοινωνία τους είμαστε εντελώς αποτυχημένοι και

απομονωμένοι, λογικά δεν αποτελούμε κίνδυνο. Ίσως, όμως, η απέχθειά τους για μας να αφορά κάποια ιδιαιτερότητα στο DNA μας, η οποία ακριβώς δεν μας επιτρέπει να εντασσόμαστε σε κυκλώματα, ενώ μας εντάσσει σε μια άλλη (ανδρομέδια) φυλή.

Άλλωστε, η αλήθεια είναι ότι *Αυτοί* μας έχουν απορρίψει πρώτοι, όχι *Εμείς!* Αν, για παράδειγμα, εγώ είχα γίνει δεκτή από τα 21 μου (όπως η Πέρσα) σε κάποιο τέτοιο κύκλωμα, αν χαιρόμουν όλα τα προνόμια που παρέχει μια τέτοια αποδοχή και αν είχα υποστεί από νεαρή ηλικία την αδιάκοπη πλύση εγκεφάλου που υφίστανται οι "κυκλωματικοί", τότε μάλλον θα ήμουν μια από αυτούς και δεν θα έβλεπα τίποτα στραβό στη Νέα Τάξη Πραγμάτων! Στη Νέα Εποχή αντιστέκονται όσοι, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, δεν έχουν γίνει δεκτοί σε αυτήν...

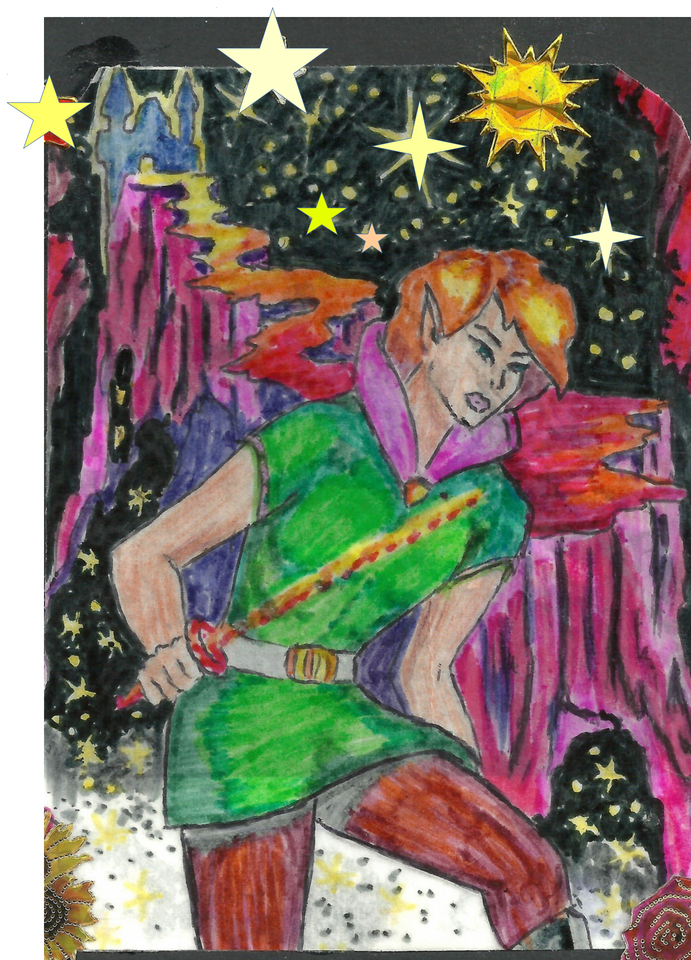
Το πιο θαυμαστό στην όλη υπόθεση της Παγκόσμιας Συνομωσίας είναι το ότι εγώ τα γνώριζα όλα αυτά εδώ και πολλά χρόνια, μέσα από προσωπικές μου εμπειρίες και όχι μετά από κάποια ειδική έρευνα!

Πέρα απ' αυτά: Ένας από τους λόγους που οι Μυστικές Εταιρείες δεν είναι πια μυστικές αλλά επιτρέπουν να ξεμπροστιάζονται με διάφορα "επαναστατικά" βιβλία και ιστότοπους, είναι το ότι έτσι αποκτούν τεράστια αρνητική διαφήμιση, η οποία αποκαλύπτει την ασύλληπτη ισχύ που διαθέτει πλέον η λεγόμενη Μυστική Αδελφότητα. *Τα πρόβατα πρέπει να γνωρίζουν ποιός είναι ο τσοπάνης.* Παράλληλα, καθιστούν άμεσα αντιληπτό το γεγονός ότι όποιος δεν εντάσσεται αργά ή γρήγορα εκμηδενίζεται. Συνεπώς, όλοι οι "καθώς-πρέπει" οικογενειάρχες τρέχουν με τα τέσσερα για να μπουν στα κυκλώματα...

Όσο για τους ελάχιστους απόκληρους αντιφρονούντες, γι' αυτούς προπαγανδίζεται μονάχα μία λύση: Η προσκόλληση στον Ορθόδοξο Χριστιανισμό – δηλαδή στη μεγαλύτερη πνευματική παγίδα του όλου συστήματος! Σύμφωνα, λοιπόν, με τα αναγνώσματα του είδους, όλα και όλοι είναι πουλημένοι στη Μυστική Αδελφότητα, εκτός από την Ορθόδοξη Εκκλησία και τους θρησκόληπτους Χριστιανούς! Άλλωστε, το σχέδιο υλοποίησης της Νέας Τάξης ακολουθεί τις χριστιανικές

“προφητείες” με προκλητική ακρίβεια. Σαφώς, δεν πρόκειται για προφητείες αλλά για διαχρονικό σχέδιο δράσης ορατών και αόρατων αρχόντων της ανθρωπότητας. Στην πραγματικότητα, η Αγία Γραφή δεν είναι παρά το Εγχειρίδιο Οδηγιών της Μυστικής Αδελφότητας ανά τους αιώνες...

Διατηρώ, όμως, και μια άλλη ***υποψία***, σχετικά με το γιατί πολλοί φαίνονται να εγκαταλείπουν τη Μυστική Αδελφότητα και να αλλάζουν στρατόπεδο, αποκαλύπτοντας μάλιστα τα πάντα στους αμύητους: Πιθανόν, για κάποιο πολύ περίεργο λόγο, τα σχέδιά τους εμποδίζονται, κάτι τους “χαλάει τη μανέστρα”. Ίσως έχει να κάνει με εκείνους που έρχονται από το διάστημα, τους Ελοχίμ ή Ελλ...

Καταπίεση

Κυριακή, 2 Ιανουαρίου 2011

Συνάντηση με τη Φιλιώ και την Ελισάβετ στην ατμοσφαιρική καφετέρια "Χατζή" στο Σύνταγμα, η οποία ειδικεύεται σε μικρασιατικά γλυκά. Παρήγγειλα κρεμ μπρουλέ και τσάι καραμέλα. Μείναμε μαζί σχεδόν τέσσερις ώρες και αναπτύξαμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις με θέματα που ταιριάζουν σε ενήλικες κι όχι σε προβληματικά καθυστερημένα νήπια, όπως γίνεται όταν συναντώ το ντουέτο Ευγενία-Φιλιώ.

Ακόμη μια φορά, η Ελισάβετ μας μίλησε για τη Γεωργία, μια παλιά φίλη της, η οποία κάποτε έπασχε από παρανοϊκή σχιζοφρένεια και άκουγε φωνές να τη βρίζουν στο πλήθος. Πριν δυο χρόνια η κοπέλα παντρεύτηκε, έκανε παιδί, φάνηκε να καλυτερεύει και δεν είχε πια ενοχλήσεις. Τελευταία όμως, που επικοινώνησε με την Ελισάβετ, έχει υποτροπιάσει και παραπονιέται ξανά για βρισιές που εκτοξεύονται εναντίον της όταν περπατά στους δρόμους -τις ακούει, μάλιστα, και ο άνδρας της!

Η Ελισάβετ μιλάει μάλλον κοροϊδευτικά για τη Γεωργία και τη θεωρεί τρελή για δέσιμο· όμως, αν ακούει και ο σύζυγος τις “φωνές”, μήπως τελικά δεν είναι όλα στη φαντασία της κοπέλας; *Δεν αποκλείεται, πράγματι κάποιοι να χυδαιολογούν (τυχαία;) καθώς περνούν από κοντά της. Ίσως να βιώνει και αυτή φαινόμενα συντονισμού και “σημείων”, ανάλογα με τα δικά μου...*

Ευχαριστήθηκα πραγματικά σήμερα. Είχα ανάγκη από μια ενδιαφέρουσα, χαρούμενη έξοδο με φίλες. Η Ελισάβετ είναι διαφορετική από τις υπόλοιπες, μπορεί να χειριστεί θέματα πιο σοβαρά από τα ψώνια και τις χαζογνωριμίες στο Internet. Επιπλέον, μου απευθύνει το λόγο, ακούει όσα έχω να πω και δεν με αποκλείει μεθοδικά, όπως κάνουν η Ευγενία και η Φιλιώ...

Τετάρτη, 5 Ιανουαρίου 2011

Ο μπαμπάς είναι άρρωστος με φοβερούς ιλίγγους και εμετούς, όλο το απόγευμα μέχρι το βράδι. Έτσι, τη νύχτα καλούμε ασθενοφόρο και τον πηγαίνουμε στο Ασκληπείο Βούλας, σε οικτρή κατάσταση. Εκεί θα διαγνωσθεί ίλιγγος (μόνιμη βλάβη που αντιμετωπίζεται με φάρμακα) και θα μείνει δυο μέρες. Παράλληλα, η μαμά νιώθει ένα διαρκές κάψιμο στο δεξί γοφό της ο οποίος στραβώνει όλο και περισσότερο. Ο Νάσος βήχει άσχημα κι εγώ, εκτός από το κρυολόγημα, έχω βγάλει μια μεγάλη φουσκάλα στην πατούσα η οποία πονάει αρκετά και μεγαλώνει μέρα με τη μέρα.

Λεπτομέρεια: Προχθές τράβηξα μια συμβουλευτική κάρτα από την Αρκάνα των Νεράιδων και μου έτυχε η "Θαυματουργή Θεραπεία" (προμήνυμα περαστικής αρρώστιας). *Εντέλει, όλα τα παραπάνω θέματα υγείας θα ξεπεραστούν μέχρι τα μέσα του μήνα...*

Τετάρτη, 12 Ιανουαρίου 2011

Τελειώνοντας σήμερα το μάθημα της Καρολίνας, η Μαριάνθη με καθυστέρησε αρκετή ώρα στο χωλ για να μου δηλώσει ανήσυχη τα εξής: "Στις προάλλες έβλεπα ένα αμερικάνικο έργο, όπου ακούγονταν ένα σωρό phrasal verbs και μ' έπιασε φόβος! Τα χρησιμοποιούν πολύ αυτά οι Αμερικάνοι; Αν τύχουν κάτι τέτοια στις εξετάσεις, θα τα ξέρει η Καρολίνα ή..."

Της εξήγησα ότι κάνουμε phrasal verbs σε κάθε μάθημα, ότι οι εξεταστές δεν μιλούν αποκλειστικά με phrasal verbs και ότι δεν πρόκειται να απαιτήσουν κάτι που είναι εκτός ύλης. Αυτό όμως δεν την καθησύχασε, οπότε μου έφερε να δω ένα δικό της παλιό λεξικό γεμάτο με phrasal verbs, το οποίο θεωρεί καλό να κάνουμε μαζί με την Καρολίνα. Το φυλλομέτρησα λίγο και είδα ότι: "Τα περισσότερα από αυτά τα έχουμε ήδη κάνει!"
Ωστόσο, η Μαριάνθη ήταν ανένδοτη.
"Καλά, αν μας μένει χρόνος..." είπα για να την καθησυχάσω.
"Μπορεί να ωφεληθεί κι αν διαβάσει κανένα λογοτεχνικό αγγλικό βιβλίο", πετάχτηκε ο σύζυγος.
Εγώ συμφώνησα αλλά η Μαριάνθη δεν έδωσε σημασία.

“Υπάρχει άλλη μητέρα που να χώνει έτσι τη μύτη της στη δουλειά σας;” ρώτησε τότε η Καρολίνα.
“Έτσι κάνουν οι μητέρες”, αποκρίθηκα εγώ διστακτικά.
“Άρα δεν είναι μόνο η δική μου τρελή”, συμπέρανε η μικρή.
Στη συνέχεια, διαβεβαίωσα πολλάκις τη Μαριάνθη ότι η κόρη της όσο πάει βελτιώνεται και μόνο τότε με άφησε να φύγω.

Οι τρεις ολέθριες παγίδες

Η πρώτη: Γεννήθηκα στον κόσμο τους.
Η δεύτερη: Φοίτησα στα σχολεία τους. Ευτυχώς, ήταν μόνο για δώδεκα χρόνια.
Η τρίτη: Δουλεύω στις εταιρείες ή στα σπίτια τους εδώ και 25 χρόνια, ουσιαστικά χωρίς κανένα όφελος και δεν ξέρω τι ξεμπερδέματα θα έχω...

Κατάφερα να αποφύγω την τέταρτη παγίδα (γάμος και τεκνοποιία), ίσως επειδή στη σημερινή εποχή η πίεση για δημιουργία οικογένειας δεν είναι τόσο συντριπτική για μια γυναίκα όσο ήταν άλλοτε. Ωστόσο, δεν κατάφερα να αποφύγω τη δουλειά· στη σύγχρονη εποχή η κοινωνική απαίτηση για εργασία είναι ασύλληπτη.

Εγώ δεν θα 'πρεπε ποτέ να έχω μπλέξει με εταιρείες, αφεντικά, "συναδέλφους", πελάτες και τα συναφή. Από μικρή ακόμη απεχθανόμουν την όλη ιδέα, δηλαδή το υποχρεωτικό καθημερινό 8ωρο συναγέλασμα με κάθε καρυδιάς καρύδι στους εργασιακούς χώρους. Πάντα ήξερα ότι αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα. Αυτοί δεν έχουν πρόβλημα με κάτι τέτοια επειδή είναι ζώα κοπαδιού. Εγώ όχι. Εγώ δεν ανήκω στο είδος τους.

Το αφύσικο γινόταν αισθητό από τους πρώτους μήνες εργασίας μου, θυμάμαι. Αν και είχα τρομάξει να βρω την πρώτη μου δουλειά στον Ζαφειράκη (Ιούνιος 1986), γείτονες και συγγενείς εκδήλωναν την αποδοκιμασία τους, απορούσαν επειδή δούλευα κι έλεγαν ότι ο βασικός μισθός που έπαιρνα ήταν ψίχουλα: “Δεν αξίζει τον κόπο, καλύτερα να κάθεται στο σπίτι το παιδί σου, να το χαίρεσαι, στο κάτω-κάτω”, έλεγαν στον πατέρα μου κι εγώ αναρωτιόμουν γιατί μιλούσαν έτσι...

Τώρα που το σκέφτομαι: Όλα εκείνα τα χρόνια που

βολόδερνα σε ψυχοφθόρες, εξοντωτικές δουλειές ή κυνήγι εργασίας ή σπουδές αμφίβολης χρησιμότητας, ο καλός μου μπαμπάς θα μπορούσε να μου έχει βάλει ΤΕΒΕ από την ηλικία των 18! Σχεδόν τσάμπα ήταν τότε! Αλλά ποτέ δεν τους πέρασε από το μυαλό μια τέτοια λύση, ούτε μπήκαν ποτέ στον κόπο οι γονείς μου να σκεφτούν στα σοβαρά την ιδιαιτερότητά μου. Πάντα με έσπρωχναν να βολοδέρνω στον έξω κόσμο, παρόλο που έβλεπαν πως ήμουν ακατάλληλη για κάτι τέτοιο. Τόσο πολύ τους κόστιζα άραγε; Σαφώς όχι, ποτέ δεν ήμουν λουσού, ούτε γύρναγα στα μπουζούκια και στα κουτούκια. Απλά, εγώ ποτέ δεν είχα υποστήριξη από την οικογένεια...

Σύγκριση: Ο πατέρας της Λουίζας έχει δυο παιδιά "απροσάρμοστα" (τον Μιχάλη και την Υακίνθη) αλλά τα υποστηρίζει ηθικά και οικονομικά, ενώ πληρώνει ΤΕΒΕ και για τους δύο -στους σημερινούς δύσκολους καιρούς. Ο άνθρωπος αναγνωρίζει την κατάσταση και πράττει ανάλογα: Βοηθάει τα προβληματικά παιδιά (άτομα υπερβολικά έντιμα και ειλικρινή), δεν τα στέλνει βορά στις ύαινες των επιχειρήσεων, να δουλεύουν για να δίνουν φράγγα στα παιδιά της Λουίζας.

Αν δεν είχα εργαστεί ποτέ, θα είχα γλυτώσει από απειράριθμες δηλητηριώδεις επαφές με τους ανθρώπους: ψυχανώμαλα αφεντικά, κακόψυχοι συνάδελφοι, βλαμμένοι μαθητές, ψυχωτικοί γονείς. Ποτέ δεν τα 'βγαζα πέρα μαζί τους, κακά τα ψέματα. Δεν είμαι, ας πούμε, σαν την αδελφή μου, η οποία όπου κι αν βρεθεί της στρώνουν τα κόκκινα χαλιά...

! Συνεχώς κάνω πάρα πολλές αρνητικές σκέψεις, δεν ησυχάζω ποτέ. Γιατί όμως; Γιατί νιώθω διαρκώς αυτή την εσωτερική αγωνία; α) Είμαι ανασφαλής επειδή ξέρω πως διαφέρω από τους άλλους -πιθανόν σε επίπεδο DNA! β) Οι άλλοι το καταλαβαίνουν αυτό ασυνείδητα και συσπειρώνονται αυθόρμητα εναντίον μου όπου κι αν βρεθώ. Εγώ, από την άλλη, δεν έχω καμία υποστήριξη από κανέναν... γ) Ζω σ' έναν κόσμο όπου οι πάντες μπορούν να μου κάνουν τα πάντα. Παραδόξως, όμως, εγώ δεν μπορώ να κάνω σε κανέναν τίποτα! Δεν μπορώ να αμυνθώ αποτελεσματικά στις επιθέσεις τους, επειδή είμαι μόνη εναντίον όλων, κι εκείνοι (αποδεδειγμένα) διαθέτουν όπλα

που εγώ ούτε καν τα φαντάζομαι! Οπότε, οι φόβοι μου κάθε άλλο παρά αβάσιμοι είναι...

Τετάρτη, 19 Ιανουαρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και η μαμά βρισκόμαστε μέσα σ' ένα δωμάτιο που οι τοίχοι του πλησιάζουν διαρκώς. Κινδυνεύουμε να συνθλιβούμε, όμως η μητέρα μου ανακαλύπτει μια καταπακτή στο ταβάνι και βγαίνουμε από εκεί, με κάποια δυσκολία.

Τώρα είμαι σ' ένα άγνωστο χωριό και με καταδιώκουν παπάδες, επειδή με θεωρούν σατανίστρια. Θέλουν να μου κάνουν κακό και καταφέρνουν να με παγιδέψουν σ' έναν εξώστη. Χτυπώ ένα γκονγκ πολλές φορές. Χάρη στην ανέλπιστη βοήθεια φίλων, ξεφεύγω από τους διώκτες μου. Τώρα πετώ ελεύθερα ανάμεσα σε γραφικά σοκάκια, ώσπου καταλήγω σε μια σάλα μαζί με φιλικά πρόσωπα. Εκεί ειμαι διδασκάλισσα...

Τελευταία η Καρολίνα μου φαίνεται άκεφη, βαριεστημένη, δεν συγκεντρώνεται στο μάθημα, ενώ ώρες-ώρες η νοημοσύνη της είναι το κάτι άλλο: Σε μια άσκηση τη λέξη captain τη μετέτρεψε σε ρήμα (“they captain”), ενώ στο Speaking μου δήλωσε ότι θέλει να πάει στο Λονδίνο για να δει το άγαλμα της Ελευθερίας!

Η κοπέλα δεν βελτιώνεται, απλά ξέρει να ξεγελάει: Για παράδειγμα, όποτε τη βάζω να κάνει ασκήσεις επί τόπου, ξεκλέβει πονηρά μερικές απαντήσεις από το δικό μου βιβλίο. Μόλις τελειώνουμε το μάθημα, πέφτει αμέσως τέζα στο κρεβάτι της κι ας έχω ακόμη πάνω το παλτό και την τσάντα μου.

Σήμερα η Μαριάνθη μου εκμυστηρεύτηκε ότι απορεί με τη βελτίωση που παρουσιάζει η κόρη της στην έκθεση στ' αγγλικά: “Σαν να την ακούμπησε μαγικό ραβδάκι!”. Αυτό επειδή, τόσο στο σχολείο όσο και στο φροντιστήριο αγγλικών μέχρι πέρυσι, οι δάσκαλοι της έλεγαν ότι η Καρολίνα είναι πολύ ανώριμη και οι εκθέσεις της δεν αρμόζουν καθόλου στην ηλικία της. Με δυο λόγια, είναι καθυστερημένο το κορίτσι...

Παρασκευή, 21 Ιανουαρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συμμετέχω σε κινηματογραφική ταινία και φορώ ρούχα παλιάς εποχής, ενώ τρέχω με άλογο. Σε μια στιγμή, ψηλές φλόγες υψώνονται μπροστά μου αλλά εγώ περνώ γοργά ανάμεσά τους. Νόμιζα πως ήμουν αρκετά γρήγορη, όμως νιώθω τους μηρούς μου να καίγονται. Ευτυχώς, οι φλόγες σβήνουν σχεδόν αμέσως από τον άνεμο. Ξυπνώ τρομαγμένη και αναρωτιέμαι: Γιατί να ονειρευτώ τόσο επιθετική φωτιά;

Ερμηνεία: Το επόμενο πρωί βοηθώ την Αλίκη να γράψει μια εργασία για τη σχολή της. Ως συνήθως, εκτελώ χρέη δακτυλογράφου και διορθώτριας. Έχει αρχίσει όμως να μου το παίζει αφεντικό ολκής, με διατάζει, με προσβάλλει και κάνει την ξύπνια επειδή δεν κατάλαβα αμέσως πώς γουστάρει να είναι μια από τις πολλές επικεφαλίδες της 30σέλιδης εργασίας. Τότε εγώ ξεσπάω με θυμό και αγανάκτηση, βάζω τις φωνές (γεγονός πρωτοφανές στα οικογενειακά χρονικά) και σηκώνομαι να φύγω. Η Αλίκη τρέχει ξωπίσω μου, με καλοπιάνει, προσπαθεί να με ηρεμήσει και με εμποδίζει να φύγω. Λέει ότι δεν με πρόσβαλε, ούτε μ' έβρισε και ότι χωρίς εμένα η εργασία δεν θα προχωρούσε με τίποτα. Έτσι ηρεμώ και συνεχίζουμε τη δουλειά. Από το παραπάνω επεισόδιο, συνειδητοποιώ ότι τα όνειρα φωτιάς προοιωνίζουν επεισόδια θυμού εκ μέρους μου (αν με καίει η φωτιά) ή άλλων (αν την παρατηρώ)...

Σάββατο, 22 Ιανουαρίου 2011

Εικόνες του Matrix: Βοηθώντας (ως συνήθως) την Αλίκη στις πανεπιστημιακές εργασίες της, έμαθα τα εξής περίεργα: Όλοι οι καθηγητές Πανεπιστημίου ανεξαιρέτως -στα ελληνικά εκπαιδευτήρια τουλάχιστον- οφείλουν να έχουν εκδώσει κάποιο ογκώδες βιβλίο σχετικό με τον τομέα τους, διαφορετικά δεν διορίζονται. Σε όλα τα πανεπιστήμια οι καθηγητές διδάσκουν τα δικά τους βιβλία ως κύρια ύλη. Βιβλία άλλων καθηγητών γίνονται δεκτά μόνον ως βοηθητικά.

Η κλίκα – της κλίκας – την κλίκα – ω κλίκα! Η απόλυτη λατρεία της αυθεντίας από τη μία, η υπόγεια δράση των

κυκλωμάτων από την άλλη! Και να σκεφτεί κανείς ότι τα βαρύγδουπα αυτά αναγνώσματα δεν μιλούν για τίποτε άλλο παρά για τη δημοκρατικότητα, την αξιοκρατία, τις ίσες ευκαιρίες για όλους, κλπ μπούρδες που δήθεν παρέχει η σύγχρονη “αντιαυταρχική” εκπαίδευση!

Σημείωση: Όταν ήμουν στο Πανεπιστήμιο της Πάδοβα, πριν από 28 χρόνια, δεν είχα παρατηρήσει τίποτα τέτοιο. Εκείνη την εποχή, κανένας από τους καθηγητές μου δεν δίδασκε δικό του βιβλίο...

Στο μεταξύ, το οικογενειακό μας σήριαλ συνεχίζεται: Ο Νάσος μόλις αγόρασε ένα μεγάλο συνθεσάιζερ Korg, αξίας 900 ευρώ, και σκοπεύει να ξεκινήσει μαθήματα αρμόνιου στο δημοτικό ωδείο. Μόνο αυτό έλειπε για να συμπληρωθεί ο ***ηχητικός πόλεμος*** που εδώ και λίγο καιρό έχει ξαναμπεί στη ζωή μου.

Απορίας Άξιον: Το συνθεσάιζερ στοίχισε 900 ευρώ· σήμερα κατέφθασε ένα δέμα με ακουστικά του Θανάση, αξίας 190 ευρώ· Το ταξίδι του στη Φινλανδία το Νοέμβρη κόστισε περίπου 1000 ευρώ· η κονσόλα DJ μαζί με τη σχολή για DJs που έβγαλε ο νεαρός το καλοκαίρι στοίχισαν συνολικά 4000 ευρώ. Σύνολο: ~6000 ευρώ μέσα σ' ένα έτος, έξοδα για τα χόμπυ του πρίγκηπα Θανάση, χρήματα που ξοδεύει ανετότατα, χωρίς κανένα άγχος ή στεναχώρια.

Εργαζόμενος σαν ντελιβεράς εδώ και 13 μήνες, μόλις 16 ώρες την εβδομάδα τώρα πια, άντε να βγάζει 350 ευρώ το μήνα το πολύ, μαζί με τα μπουρμπουάρ. Άρα: Πώς του περισσεύουν τόσα λεφτά του Νάσου, για τόσο δαπανηρά χόμπυ; Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι οι γαλαντόμοι φίλοι του συνήθως αναλαμβάνουν όλα τα έξοδα! Για παράδειγμα, λέει πως ο φίλος του ο Γιώργος τον κάλεσε μια βδομάδα στη Μύκονο με όλα τα έξοδα πληρωμένα, ενώ η Νιόβη του δώρισε ένα υπερσύγχρονο κομπιούτερ αξίας 2000 ευρώ κι αυτός μετά από μια βδομάδα τη χώρισε “επειδή έτσι”.

“Όλα τα παιδιά σήμερα έτσι κάνουν”, τον δικαιολογεί η έξυπνη μητέρα μου.

“Όλα; Ποιά όλα; Ποιό παιδί, ακόμη και τα πιο εύπορα, διαθέτει

τόσα πανάκριβα παιχνιδάκια στο σπίτι του;" αντιτάσσω εγώ.
"Όλα τα χρήματα που βγάζει εκεί τα χαλάει", συνεχίζει η μαμά.

Σοβαρά; Μα ο Θανάσης δεν τρώει καν από το φαγητό που φτιάχνουμε εμείς. Σχεδόν κάθε μέρα παραγγέλνει απέξω πίτσα ή σουβλάκια. Χώρια οι έξοδοί του, τα μαθήματα αρμόνιου, τα έξοδα κινητού τηλεφώνου κλπ. Λοιπόν; Πού βρίσκει ο Νάσος και του περισσεύουν τόσα λεφτά (6000 ευρώ σ' ένα χρόνο!) για να τα σπαταλάει τόσο ασυλλόγιστα; Το πιθανότερο είναι πως τα χρήματα του τα παρέχει η αδελφή μου, η οποία φαίνεται ότι έχει πολύ περισσότερα έσοδα απ' όσα παραδέχεται. Σε μας το παίζει φτωχή και κατατρεγμένη για να μην υποψιαζόμαστε τι ακριβώς κάνει (μάλλον πηδιέται με κάποιο από τ' αφεντικά της) αλλά και για να μας τραβάει φράγκα.

Και κάτι ακόμα: Στο έλεγχο του πρώτου τριμήνου ο Νάσος βγάζει μέσο όρο 17,2. Πολύ καλά για κάποιον που δεν ανοίγει ποτέ βιβλίο κι έχει ήδη 70 απουσίες. Τόσες του έχουν γράψει, δηλαδή· η αλήθεια είναι πως μία μέρα πάει στο σχολείο, πέντε δεν πάει. "Αν πήγαινε πιο συχνά, θα έπαιρνε 19", καμαρώνει η μητέρα μου. *Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...*

Δευτέρα, 24 Ιανουαρίου 2011

Μόλις έχω τελειώσει το μάθημα με τον Ιάκωβο κι έξω βρέχει καρεκλοπόδαρα. Οι δρόμοι στην Τερψιθέα έχουν πλημμυρίσει. Μέχρι να φτάσω στη Γεννηματά έχω γίνει παπί, οπότε μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι δεν θα τα καταφέρω να φτάσω μέχρι το σπίτι της Καρολίνας, που είναι στην Κάτω Γλυφάδα, χωρίς να μουλιάσω μέχρι το κόκκαλο. Έτσι, ακυρώνω το μάθημα και πηγαίνω σπίτι.

☺ Εκεί βρίσκω τον Χαρούλη, ο οποίος ζητάει να καθήσει επάνω μου, θέλει "αγκαλίτσα" και μου φιλάει τα χέρια τρυφερά. Η μητέρα μου απειλεί, στ' αστεία, να με πετάξει έξω στη βροχή. "Σε κρατάω!" μου λέει γλυκά ο μικρός και μου πιάνει το χέρι. Η μαμά επιμένει και ο Χάρης γυρίζει για να με κρατήσει και από τα μαλλιά. Ύστερα τρώμε μαζί τηγανιτές πατάτες. Ο μικρός με ταΐζει τις δικές του. "Από αυτόν θα δω κανένα ποτήρι νερό, αν περιμένω από τους άλλους σώθηκα!" λέω και ο μικρός με

κοιτάζει όλο απορία. “Εγώ δίνω πατάτα”, με διαβεβαιώνει.

Πιο βράδι, του ζωγραφίζω διάφορα σε μια παλιά ακουαρέλα. Ο μικρός (καλλιτεχνόπουλο) κάθεται δίπλα μου και παρακολουθεί ήσυχα, γεμάτος ενδιαφέρον. Μετά, του δίνω και ζωγραφίζει κι αυτός. Τα καταφέρνει μια χαρά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2011):*** Τα υπναγωγικά φαινόμενα χειροτερεύουν, εμφανίζονται σχεδόν κάθε νύχτα, οπότε αποφασίζω να ξεθάψω και να χαλάσω το δεμένο μήλο στις 3 Ιανουαρίου, θεωρώντας το τουλάχιστον αναποτελεσματικό. Η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο από την επόμενη κιόλας νύχτα: Υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς, αναλαμπές και άλλες παρέμοιες ενοχλήσις έρχονται πολλές φορές κάθε νύχτα για τις επόμενες οκτώ μέρες -μάλλον επειδή έχω άσχημο συνάχι και επακόλουθες αϋπνίες.

Την επόμενη μέρα ζητώ τη συμβουλή των νεράιδων και μου τυχαίνει η κάρτα "Θαυματουργή θεραπεία", που προμηνύει περαστική αρρώστια. Στις 5 Ιανουαρίου το απόγευμα ο μπαμπάς αρρωσταίνει με φοβερούς ιλίγγους κι εμετούς. Αργά τη νύχτα τον πηγαίνουμε στο Ασκληπιείο Βούλας με ασθενοφόρο, σε οικτρή κατάσταση. Θα διαγνωσθεί με ίλιγγο (μόνιμη βλάβη που αντιμετωπίζεται με φάρμακα) και θα μείνει εκεί δυο μέρες. Δεν ξέρω τι γίνεται, αλλά και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας έχουμε μαζεμένα προβλήματα υγείας: Αυτές τις μέρες η μητέρα μου νιώθει ένα διαρκές κάψιμο στον δεξί γοφό της, ο οποίος στραβώνει όλο και περισσότερο. Ο Θάνος βήχει άσχημα κι εγώ, εκτός από το βαρύ κρυολόγημα, έχω βγάλει μια μεγάλη φουσκάλα στην πατούσα, που με πονάει και ματώνει. *Όλα αυτά μόλις χάλασα το μήλο...* Πάντως, όλα τα παραπάνω προβλήματα υγείας ξεπεράστηκαν μέχρι τα μέσα του μήνα.

Από τις 11 και μετά μειώνω τη δόση του Pirantal σε 50 mg το πρωί και 50 mg το βράδι, εφόσον θεωρώ ότι η συνολική δόση των 150 mg που έπαιρνα τελευταία είναι μάλλον υπερβολική κι έχει αρνητικό αποτέλεσμα. Πράγματι, μόλις λιγοστεύω τη δόση, η κατάσταση βελτιώνεται κάπως.

Από τις 25 του μήνα μειώνω τη δόση του Pirantal σε 70 mg κάθε βράδι. Καταργώ το πρωινό χάπι επειδή βλέπω ότι μου προξενεί ορισμένες παρενέργειες όπως υπερβολική ανησυχία κι έντονες αρνητικές σκέψεις. Με την αλλαγή αυτή βελτιώνεται η ψυχολογία μου και μειώνονται οι παραϋπνίες.

Στις 31 Γενάρη, στη μέση της νύχτας, μου έρχεται μια αναπάντεχα έντονη υπνοπομπική παραίσθηση με φωτιές. Απόρησα, *γιατί;* Το επόμενο πρωί πιάνει φωτιά ο απορροφητήρας, εξαιτίας βραχυκυκλώματος. Ευτυχώς η φωτιά είναι εσωτερική, τη βλέπουμε από το τζαμάκι μόνο, και σβήνει μόνη της αφού πρώτα γεμίζει καπνούς και τσίκνα όλο το σπίτι. Θα χρειαστεί ν' αλλάξουμε τον απορροφητήρα.

Συνολικά, αυτός ο μήνας μου έφερε τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	6 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες:	3
Εφιαλτικό μήνυμα:	2

Όχι τόσο ικανοποιητικά, δεδομένου ότι παίρνω τα αντιεπιληπτικά χάπια. Ο χρόνος θα δείξει...

Τετάρτη, 2 Φεβρουαρίου 2011

Ένα μυστήριο πράγμα: Από το Σεπτέμβρη που ανέλαβα την Καρολίνα, όποτε έχω μάθημα μαζί της η κοιλιά μου διαμαρτύρεται περίεργα: Κάθε τόσο ακούγονται ιδιότυποι θόρυβοι σαν σφυρίγματα ή συρίγματα, ανεπαίσθητα ή δυνατότερα, που η μικρή προσέχει πάντα, σχολιάζει και γελάει: "Πλάκα έχετε!" ... "Θα σας μαγνητοφωνήσω καμιά μέρα!" κλπ.

Οι θόρυβοι αυτοί δημιουργούνται μονάχα όταν κάνω μάθημα με την Καρολίνα. Όχι πριν, ούτε μετά, ούτε αλλού. Σαφώς πρόκειται για ψυχοσωματικό φαινόμενο, το οποίο προκαλείται αυθόρμητα και ασυνείδητα εξαιτίας της εισόδου μου σ' ένα εξαιρετικά αρνητικό περιβάλλον, δηλαδή το σπίτι των Πάτσηδων. Είναι κάτι ανάλογο με τη "μπόχα" που μύριζα στον εαυτό μου κατά τις τελευταίες μέρες μου στην Ιταλία το Φλεβάρη του '84, και δεν μου είναι καθόλου εύκολο να το τιθασεύσω.

Τέλος πάντων, ακόμη μια φορά απόψε, αφού τελείωσα το μάθημα με την κόρη της η Μαριάνθη με κράτησε όρθια μπροστά στην πόρτα για να βολιδοσκοπήσει πώς τα πήγε η διάνοια. Εγώ, φυσικά, την καθησύχασα ότι "τα πήγε μια χαρά, βελτιώνεται," κλπ.

Έχω πάρει πια το μάθημά μου: Αν τολμήσω να πω ότι τα θαλάσσωσε έστω σε μια άσκηση, θα έχουμε φωνές και υστερίες του τύπου: "Τι κάνουμε τόσο καιρό; Δεν θα έπρεπε να έχει βελτιωθεί ως τώρα;". Της βάζω ακόμη και εικονικούς βαθμούς: Κάνει σκορ 12/30 στις ασκήσεις multiple choice, εγώ επισημαίνω τις λανθασμένες απαντήσεις, λέω στην Καρολίνα να τις ξανακοιτάξει, το σκορ ανεβαίνει στα 20/30 και αυτό το βαθμό σημειώνω στο βιβλίο της. Χάρη σε αυτή την ψιλοκομπίνα ησυχάζουμε όλοι.

Πρέπει να μ' έχουν συμπαθήσει, πάντως. Μου λένε όλο γλυκόλογα πως τους εμπνέω εμπιστοσύνη και μου έκαναν στ' αστεία την πρόταση να νοικιάσω το διαμέρισμα δέκα δωματίων που έχουν πια ξενοίκιαστο στο δεύτερο όροφο. "Μου πέφτει λίγο μεγάλο", απάντησα γελαστά.

Τετάρτη, 9 Φεβρουαρίου 2011

Άλλο ένα επεισοδιακό μάθημα με την Καρολίνα. Σε μια στιγμή, η νεαρή κοιτάει λοξά το νέο στυλό μου με σχέδιο Tinker Bell και μου πετάει: "Το τζουρνέψατε από κανένα μικρό;"
"Τι λες, να κλαίει με τις ώρες το μικρό;" απαντώ ψύχραιμα.

Λίγο αργότερα, μπαίνει φουριόζα η Μαριάνθη, μαλώνει

την κόρη της επειδή τάισε τη γάτα πιο γρήγορα απ' ότι έπρεπε και αμέσως μετά ξεσπά σε μένα: “Σας ζηλεύω που είστε μπακούρι και δεν έχετε ούτε άντρα, ούτε παιδί!”. Μετά ξαναγυρνά στην Καρολίνα: “Κι εγώ αν ήξερα, δεν θα σε έκανα. Έτσι κι εγώ θα γλύτωνα κι εσύ θα γλύτωνες!”
“Ας μη μ' έκανες!” απαντά η μικρή.

Εγώ τότε αρχίζω τα γλυψίματα σχετικά με το πόσο ήσυχο και καλό παιδί είναι η Καρολίνα, οπότε τα πνεύματα ηρεμούν -όσο αυτό είναι δυνατόν εκεί μέσα.

Το μάθημα συνεχίζεται, ας πούμε κανονικά, και διαπιστώνω πως η νεαρή δεν έχει μελετήσει γραμματική, ενώ τά έχει κάνει αχταρμά στις ασκήσεις. Τις διορθώνουμε μαζί και της επισημαίνω να διαβάζει περισσότερο.

Μετά το τέλος του μαθήματος, ανοίγουμε το κομπιούτερ της για να κάνουμε την αίτηση για το Michigan ECCE και παρατηρώ ότι στο facebook η Καρολίνα αυτοαποκαλείται Ίνα.
“Ίνα Λαζοπούλου!” χαριτολογώ αυθόρμητα.
“Ποιά είναι αυτή; Θα τα πάρω τώρα!” αναφωνεί, έτοιμη για καυγά.
“Μια μοντέλα!” της λέω χαρωπά και ησυχάζει (τι βλαμμένο...)

Στο τέλος η Μαριάνθη με ξεπροβοδίζει ως την εξώπορτα, με ρωτά πώς πάμε, της λέω “καλά” κι αρπάζεται αμέσως:
“Όλο καλά μου λέτε αλλά εγώ δεν τη βλέπω να πολυδιαβάζει και μου έχει πει πως κάνετε τα πιο πολλά μαζί!”
“Αυτό είναι αλήθεια. Σήμερα, πάντως, της είπα να διαβάζει περισσότερο τη γραμματική”, την καθυσυχάζω.
“Της το είπατε;”
Γνέφω καταφατικά και η Μαριάνθη ηρεμεί.

Άνδρο τρελών. Το μόνο που θέλω είναι να φεύγω ήσυχα κάθε φορά από εκεί μέσα, έστω κάνοντας τον Καραγκιόζη. Κι όταν έλθει η ώρα να βγουν τα αποτελέσματα των εξετάσεων, τότε θα δω τι θα κάνω...

Εικόνες του Matrix: α) Στη Αυστραλία, ο τυφώνας Τάσα και καταρρακτώδεις βροχές έχουν πλημμυρίσει μια περιοχή ίση σε μέγεθος με την Γερμανία και τη Γαλλία μαζί. Χιλιάδες άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

β) Σχεδόν τα 2/3 των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν καλυφθεί από χιόνι ύψους ενός μέτρου. γ) Ακραία καιρικά φαινόμενα σε όλη την Ευρώπη. δ) Δεκατρείς μουσουλμανικές χώρες εξεγείρονται εναντίον των κυβερνήσεών τους, η μία πίσω από την άλλη. ε) Μετά από εβδομάδες ταραχών στην χώρα του, οι οποίες σκοπεύουν στην ανατροπή του, ο Αιγύπτιος ηγέτης Μουμπάρακ εμφανίζεται έκτακτα στην τηλεόραση και ανακοινώνει ότι δεν σκοπεύει να φύγει πριν από τον Σεπτέμβρη. Κάθομαι και τον παρατηρώ: Τετράγωνο πρόσωπο, τοξωτά φρύδια, δρακοειδή χαρακτηριστικά. Το στόμα του είναι μια παραλληλόγραμμη σχισμή που ανοιγοκλείνει, ενώ τα μάτια του μένουν τελείως ακίνητα όση ώρα μιλάει, επίσης παραλληλόγραμμα με γυάλινη λάμψη. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό του παραμένουν κι αυτές ακίνητες κι ανέκφραστες, ενώ η φωνή του ακούγεται αφύσικα μεταλλική, ρυθμική, σα να πρόκειται για ανδροειδές. *Αποκλείεται να είναι άνθρωπος αυτό το πράγμα,* σκέφτομαι. Τελικά, την επόμενη μέρα ο κύριος αποχωρεί από την Αίγυπτο σκαστός, με ελικόπτερο.

Δευτέρα, 14 Φεβρουαρίου 2011

Όσο περνά ο καιρός, η Καρολίνα αποθρασύνεται. Σήμερα, επειδή πήγα να της βάλω μια άσκηση παραπάνω, με απείλησε: "Θα τα πάρω τώρα!" (πρώτη φορά ξανασυμβαίνει). Όταν την αποχαιρέτησα φεύγοντας, μου έδειξε την πόρτα επιδεικτικά. Λοιπόν, τώρα "τα πήρα εγώ"! Βλέπω ότι οι Πάτσηδες με θεωρούν κάτι σαν παρατρεχάμενη ή σαν υπηρέτριά τους. Επιπλέον, η μικρή αποδεικνύεται εξαιρετικά υποκρίτρια, αναιδής και κακοήθης. Και παραμένει τούβλο. Δεν της αξίζει να πάρει το Lower, ούτε πρόκειται. Αλλά κι αν υποθέσουμε ότι έχει μια απειροελάχιστη πιθανότητα να το πάρει, θα πετύχει οριακά, καθαρά από τύχη. Πιθανότητα που εγώ θα αποκλείσω επειδή δεν είμαι πλέον διατεθημένη να εκτελώ κάθε είδους διδακτικά ακροβατικά, μήπως και η διάνοια καταφέρει να πάρει το Lower ως εκ θαύματος. Δεν της αξίζει να το πάρει και δεν θα το πάρει. Τέλος.

Θα συνεχίσω μεν τη δουλειά μου τυπικά, θα κόψω όμως

κάθε ιδιαίτερη οδηγία πέρα απ' όσα γράφουν τα βιβλία. Ούτε θα διορθώνω τις μωρουδίστικες ή παρανοϊκές σκέψεις της, ιδίως στο Speaking. Γενικά, θα κάνω “όσα βλέπει η πεθερά”. Εννοείται πως δεν σκοπεύω ούτε γι' αστείο να συνεχίσω τα μαθήματα με αυτό το άτομο του χρόνου -ακόμη κι αν περάσει. Αρρωσταίνω εκεί μέσα...

Τετάρτη, 16 Φεβρουαρίου 2011

Κάνουμε μάθημα με τον Ιάκωβο, όταν μου λέει σε μια στιγμή: “Κυρία, δεν καταλαβαίνω τι θα πει αυτό...” Ήταν μια πρόταση με τη λέξη suggest. “I suggest that you are ugly!” μου κάνει τότε ο μικρός χαμογελαστά -καμία σχέση με αυτά που έλεγε το βιβλίο. Έκανα πως δεν κατάλαβα, απλά απόρησα με αυτή την αναίδεια: Ο Ιάκωβος δεν είναι τέτοιο παιδί...

Λαμπρή συνέχεια με την Καρολίνα: Έχουμε Speaking και συζητάμε το γιατί υπάρχουν τόσα σκουπίδια στους δρόμους. Η νεαρή ξεκινά σωστά και λέει πως φταίει η πολυκοσμία στις πόλεις, μετά όμως εκτροχιάζεται και λέει πως τα σκουπίδια δημιουργούνται από τη μόλυνση του περιβάλλοντος αλλά και από τη... μαύρη τρύπα (εννοεί την τρύπα του όζοντος -μπόινγκ!)

Παράλληλα, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος η νεαρή παραπονιέται διαρκώς και έντονα για τους ήχους που ακούγονται από το στομάχι μου. Μορφάζει, στραβομουτσουνιάζει, νευριάζει, πετάει διάφορα: “Μην κάνετε έτσι, σας παρακαλώ!” ... “Για όνομα του Θεού!” ... “Jesus! Αυτό έχω να πω μόνο!” Κάποια στιγμή βάζει τα κλάματα. Αργότερα μαθαίνω πως όλη η οικογένεια είναι ανάστατη επειδή η γάτα τους έχει γρίπη...

☺ Φθάνοντας στο σπίτι, βρίσκω τον Χάρη μαζί με τους γονείς μου. Ο μικρός φορά μια μπλούζα που έχει στάμπα επάνω τον αριθμό 1963, δηλαδή το έτος γεννήσεώς μου. Ξαφνικά, βουτάει το ασύρματο τηλέφωνο και αρχίζει να πατάει τυχαία νούμερα στο καντράν. Παραδόξως, έχει σχηματίζει κατά λάθος τον αριθμό κινητού του πατέρα μου, το οποίο χτυπάει εκείνη τη στιγμή! Ο μπαμπάς το σηκώνει και οι δυο τους μιλούν για λίγη ώρα. *Αυτό το μωρό δεν είναι όπως τα άλλα...*

Πέμπτη, 17 Φεβρουαρίου 2011

Πηγαίνοντας για μάθημα στον καλό μου μαθητή τον Ιάκωβο, αναλογίζομαι ξανά και ξανά την απίστευτη κατάσταση όπου έχω περιπέσει εδώ και τεσσεράμισι χρόνια, με την απόγνωση να με τυλίγει βήμα-βήμα. Ξαφνικά, όμως, νιώθω ν' αναθαρρώ:

Δεν μπορεί...
Κάτι πρέπει να υπάρχει και για μας,
τις καταραμένες φτωχές ψυχές
που δεν διαθέτουμε τη Θεία Χάρη...
Κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει για μας...